

မိုးလင်းစာရုံ

မမသဒ္ဓါမောင်

နှုတ်ညှိသော်လည်း - ပြင်းထန်သည်

(အမည်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း	- ပထမအကြိမ် ၂၀၁၈ ဇန်နဝါရီလ။
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅) ရွှေပဒေသာစာပေတိုက် အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀) ရွှေပဒေသာအောင်ဆု အမှတ် ၃၃၊ ကျိတော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖြန့်ချိရေး	- ၂၀၀၀ ကျပ်
အုပ်ရေ	- ၅၀၀ အုပ်

၇၉၅ • ၈၃

မမသဒ္ဒါမောင်

နူးညံ့သော်လည်း ပြင်းထန်သည်/ မမသဒ္ဒါမောင် - ရန်ကုန်၊
ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၇ ။

၂၉၄ - စာ ၊ ၁၂ • ၃ x ၁၈ စင်တီမီတာ

(၁) နူးညံ့သော်လည်း ပြင်းထန်သည်

မမသဒ္ဓါမောင်

စုစည်းစာတည်း: ဖြစ်ထန်သည့်

ဘဝဆိုတဲ့ပင်လယ်ကြီးကို တစ်ဆုံးတိုင် ဖြတ်သန်းမယ်ဆိုလျှင်
 နုညံသိမ်မွေ့ပြီး ခွန်အားပေးနိုင်မယ့် ချစ်ခြင်းတစ်ခုတော့
 မရှိမဖြစ် လိုအပ်ပါလိမ့်မယ်။ ထိုချစ်ခြင်းသည်သာ များစွာ
 သောအခက်အခဲတွေကို တွန်းလှန်တိုက်ဖျက်နိုင်မှာ အမှန်ပါ။

၁၀

(၁)

မှန်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကြည့်
လိုက်ပါ၏။ Blouse အဖြူကို mini skirt ဒူးဖုံးရုံ အနက်ရောင်နှင့်
အတူ အင်္ကျီထက်အပေါ်မှ ချိုင်းပြတ်ခါးတို ဝတ်ကုတ်ကို ထပ်ဝတ်
ထားသည်က ကုမ္ပဏီ၏ uniform ပါ။ အပေါ်အင်္ကျီထက်မှာ name
card ကိုကြည့်ကောင်းအောင်တပ်ပြီး အလုပ်သွားရန် အဆင်သင့်
ဖြစ်လေပြီ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

တံခါးခေါက်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် အန်တီလေးမှန်း သိလိုက်ပါ၏။
လုံးလုံးတိုတိုလေး ညှပ်ထားပါသည့် ဆံပင်ကို နားသပ်စပ်နေရာမှ

ဆွဲ၍ နားရွက်နောက်သို့ ပို့လိုက်စဉ် စေ့ထားသည့်တံခါးက ပွင့်သွားပြီး အန်တီလေး 'ဒေါ်ဝေဝေမာ' ဝင်လာလေသည်။ မှန်တင်ခုံထက် တင်ထားပါသည့် slim bag အညိုလေးကို ယူ၍လွယ်လိုက်၏။

“Breakfast ready ဖြစ်နေပြီ သမီး။ ခုထိ မပြီးသေးဘူးလား”

“ပြီးပါပြီ အန်တီလေးရဲ့။ အခုပဲ ဆင်းလာတော့မလို့ပါ”

“ဘယ်လိုလဲ၊ အလုပ်စဆင်းမယ့်ရက်မို့ စိတ်လှုပ်ရှားနေပြီလား”

“ဟုတ်တယ် နည်းနည်းပါ”

အန်တီလေးက ဗီဂျီယံနှင့် မီးပူတိုက်ပြီးသား ‘နီ’ အဝတ်တွေကို သူ့အံထပ်နှင့်သူ စိစစ်ချိန်လေး ခွဲထပ်လိုက်လေ၏။ မိခင်မရှိတော့သည့် ‘နီ’ အတွက် အန်တီလေးက ဒုတိယမိခင်နယ် အစားရလိုက်သလိုပါ။ ဘာမဆို လိုလေသေးမရှိ ‘နီ’ ကို ဖြည့်ဆည်းပေးတာ မဟုတ်လား။ အဖေဖြစ်သူ ‘ဦးနေလင်း’ နှင့် သမီးဖြစ်သူ ‘နေနီနီ’ က ခပ်စိမ်းစိမ်းနေသလောက် ‘နီ’ နှင့် အန်တီလေးက တီးတိုးတိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက်ပါလေ။

“အန်တီလေး”

“အင်း”

“ခုတစ်လော ဖေဖေ မူပြောင်းနေတာ သတိထားမိလား”

“ဘယ်လို”

ရုတ်တရက်ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် အန်တီလေးက အံ့သြသွားလေ၏။ ‘နီ’ ယူရန်မေ့နေပါသည့် လက်ကိုင်ပဝါကို အံ့သွဲလေးထဲမှ အဖြူရောင်လေး ရွေးယူချက် လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။ တရင်းတနှီး ရှိမနေပါသည့် သားအဖနှစ်ဦးကြားမှာ နေရမခက်စေရန် မေမေညီမဖြစ်သူ အန်တီလေးတစ်ယောက် ရှိနေပါလျက် ခဲအိုဇာပုံစံ ပြောင်းလဲမှုကို မသိလေသလား။

“တစ်ခုခု ထူးခြားတာမျိုးလေ”

“အန်တီလေးတော့ သတိမထားမိပါဘူး”

“ခါတိုင်းထက် ပိုပြီး ပြင်ပြင်ဆင်ဆင် နေတတ်လာတာ မထူးဆန်းဘူးလား။ ပြီးတော့ ကိုယ်ပေါ်မှာလည်း အမွှေးနံ့သာတွေ ဆွတ်တတ်လာတာ အံ့သြစရာကြီး”

“နီကလည်းကွယ်၊ ကိုကိုက စိတ်ပျိုကိုယ်နဲ့အောင် နေတတ်တဲ့သူပဲဟာ။ ပြီးတော့ အဲဒီရေမွှေးက လက်ဆောင်ရတာတဲ့”

“အဲဒါကြောင့် ထူးဆန်းတယ်ပြောတာပေါ့ အန်တီလေးရဲ့”

ဟုတ်ပါတယ်။ ‘နီ’ ဖေဖေက နာမည်ကြီးရှေ့နေဖြစ်ပြီး အသက် (၅၀) မပြည့်သေးပါ။ အရွယ်လည်းတင်သလို စကား

“ခုတစ်လော ဖေဖေ မူပြောင်းနေတာ သတိထားမိလား”

“ဘယ်လို”

ရုတ်တရက်ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် အန်တီလေးက အံ့သြသွားလေ၏။ ‘နီ’ ယူရန်မေ့နေပါသည့် လက်ကိုင်ဖုန်းကို အံ့သွဲလေးထဲမှ အဖြူရောင်လေး ရွေးယူချက် လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။ တရင်းတနှီး ရှိမနေပါသည့် သားအဖနှစ်ဦးကြားမှာ နေရမခက်စေရန် မေမေ့ညီမဖြစ်သူ အန်တီလေးတစ်ယောက် ရှိနေပါလျက် ခဲအို၏ပုံစံ ပြောင်းလဲမှုကို မသိလေသလား။

“တစ်ခုခု ထူးခြားတာမျိုးလေ”

“အန်တီလေးတော့ သတိမထားမိပါဘူး”

“ခါတိုင်းထက် ပိုပြီး ပြင်ပြင်ဆင်ဆင် နေတတ်လာတာ မထူးဆန်းဘူးလား။ ပြီးတော့ ကိုယ်ပေါ်မှာလည်း အမွှေးနံ့သာတွေ ဆွတ်တတ်လာတာ အံ့သြစရာကြီး”

“နီကလည်းကွယ်၊ ကိုကိုက စိတ်ပျိုကိုယ်နအောင် နေတတ်တဲ့သူပဲဟာ။ ပြီးတော့ အဲဒီရေမွှေးက လက်ဆောင်ရတာတဲ့”

“အဲဒါကြောင့် ထူးဆန်းတယ်ပြောတာပေါ့ အန်တီလေးရဲ့”

ဟုတ်ပါတယ်။ ‘နီ’ ဖေဖေက နာမည်ကြီးရှေ့နေဖြစ်ပြီး အသက်က (၅၀) မပြည့်သေးပါ။ အရွယ်လည်းတင်သလို စကား

ပြောလည်း အတော်ကောင်းလေ၏။ ဖေဖေလိုက်ခဲ့ပေးသည့်အမှု မှန်သမျှ ရှုံးနိုင်တာမျိုးက အနည်းဆုံးဖြစ်ပြီး နာမည်ကြီးစာရင်းမှာ Tip ပြေးခဲ့တာအမှန်ပါ။ သင့်တင့်ပြည့်စုံသည့် စည်ဆိပ်နှင့် ဇနီး မရှိခဲ့တာက (၁၀) နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီမို့ ဖေဖေ နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြု မည်ဟု 'နီ' တွေးပင်မတွေးမိခဲ့ပါချေ။

“ဘယ်တော့မှဆို ဖေဖေဝတ်သမျှ အသုံးအဆောင်အတွင်းခံ တွေကအစ အန်တီလေးပဲ ရွေးပေးခဲ့တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အခုတော့ ဟိုအရောင်မကြိုက်ဘူး၊ ဘာဘူးနဲ့ ကျီစပျောင့် ကျလာတာက ဘာဖြစ်မယ်ထင်လဲ”

“လူစိတ်ဆိုတာ ပြောရခက်တဲ့အရာပဲသမီးရယ်။ သမီးရဲ့စိတ် လည်း ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး မဟုတ်လား။ အချို့စားချင်တာ ကနေ အချဉ်ပြောင်းစားတတ်တာပဲ”

‘နီ’ ခေါင်းခါလိုက်ပါ၏။ နေပူပူမိုးရွာရွာ အရောင်ပြောင်း၍ ဆောင်းတတ်ပါသည့် ထီးရောင်စုံတွေ စိတင်ထားပါသည့် နံရံကပ်ဗီရို အဆင့်ထဲမှ ထီးအပြာလေးကို ယူလိုက်မိသည်။ Colour အစွဲမရှိပါဘဲ အဝတ်အစားနှင့် လိုက်ဖက်အောင် တွဲသုံးတတ်သဖြင့် ‘နီ’ မှာ ဖိနပ်၊ အိတ်၊ ထီး၊ လက်ကိုင်ပဝါ အသုံးအဆောင်တို့က များပြားစွာ

ရှိနေတာပါ။

နေ့စဉ် စားနေကျ အစားအသောက်ကို အပြောင်းအလဲဖြစ်အောင် ရွေးချယ်စားတတ်တာက မထူးဆန်းပါလေ။ အရင်ကဖြင့် မီးခိုးရောင်လို၊ နက်ပြာလို၊ အစိမ်းရင့်လို Dark colour တွေချည်းရွေးသုံးခဲ့ပါသည့် ဖခင်ဖြစ်သူက အခုတော့ဖြင့် အပြာနုလေးမှ အဝါနုလေးမှဆိုပြီး ဖြစ်လာတာက ဘာသဘောပါလဲ။

စိတ်အပြောင်းအလဲမြန်သည့် သဘောတရားကို 'နီ' လည်းသိထားပေမယ့် အနေအထိုင် တည်တံ့ခဲ့ပါသည့် ဖေဖေကို ဤသို့ အကြိုက်ပြောင်းလဲလာအောင် မည်သူကများ ပြုလုပ်ပေးနေတာပါလိမ့်။ တစ်သက်လုံး အရိုးစွဲခဲ့ပါသည့် အကျင့်ဆိုတာမျိုးက ပြင်ရခက် ဖျောက်ရခက်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ ဒီလောက် smart ကျခဲ့ပြီး အနေတည်ခဲ့ပါသည့် ဖေဖေကို ပိုပြီး စိတ်ပျိုစေသည့် လူတစ်ယောက်ကဖြင့် ရှိနေမှာအမှန်ပါ။

“အန်တီလေးကို တိုင်ပင်တာတော့မရှိပါဘူးနော်”

“ဘာကိုလဲ”

“ဖေဖေနောက်အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုတာမျိုးကို ပြောတာ”

“ကြံကြံဖန်ဖန် နီရယ်။ ကိုကို အိမ်ထောင်ပြုချင်မှဖြင့် နီအသက် (၁၀) နှစ် မမဆုံးပြီးကတည်းက ယူတော့မှာပေါ့”

“ဒါတော့ မပြောနိုင်ဘူးလေ။ နီ အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ အချိန်မှာ ချစ်ရမယ့်သူ မတွေ့သေးတာမို့ မယူဖြစ်တာလည်း ဖြစ်နိုင် တာပဲ”

အန်တီလေးက ‘နီ’ ခုတင်မှ မွေ့ရာဖုံးကို ပို၍ သေသပ်စေရန် ပြင်ဆင်ပေးရင်း တီးတိုးရယ်လေတော့၏။ ဘာလဲ၊ ‘နီ’ နှုတ်ကနေ ‘အချစ်’ ဟူသည့်စကားလုံးကို မကြားစဖူး ကြားလိုက်ရ၍များ ထူးဆန်း နေမလား။ ဒီအရွယ်ထိ စိတ်ကစား၍သော်မျှ ချစ်သူရည်းစား မထား ဖူးသေးသည့် ‘နေနီနီ’ မှာ အချစ်ဆိုသည့်အရာ မရှိဘူးဟုများ ထင်နေ လေသလား။

“နီသာ အဲဒီကိစ္စ စဉ်းစားရင်သာ ဖြစ်နိုင်မှာပါ သမီးရယ်”

“နီက”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အို! နီအသက် အခုမှ (၂၀) ကျော်ရုံရှိသေးတာကို။ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မစဉ်းစားချင်သေးပါဘူး”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ နီရဲ့။ အခု ချစ်ရမယ့်သူ မရှိသေးလို့ မစဉ်းစားဖြစ်သေးတာ။ နောင်ရှိလာရင် စဉ်းစားရမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူး လား။ အဲဒီလိုပဲ ကိုကိုလည်းပြောမှာပဲ”

အလို! ဖေဖေနှင့်များ ‘နီ’ အကြောင်းပြောဖြစ်လေသလား။

‘နီ’ နှင့် ဖေဖေက သားအဖဖြစ်ပေမယ့် တကယ့်ကို နွေးနွေးထွေးထွေး မရှိလှပါ။ အန်တီလေးကတော့ (ဖေဖေနှင့် မေမေက ငယ်စဉ်ကတည်းက ရင်းနှီးပတ်သက်ခဲ့သည့်ငယ်ချစ်ဦးမို့) ဖေဖေနှင့်မောင်နှမနယ် ရင်းနှီးပြောဆိုခဲ့တာလေ။ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ဖေဖေ ဘာစားချင်သည်၊ ဘာမကြိုက်ပါဆိုသည်ကိုတောင် ‘နီ’ ထက် အန်တီလေးက ပိုသိနေခဲ့တာပါလေ။

“နီကို အဲဒီလိုပြောလို့လား”

“ဘာကိုလဲ၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စလား”

“အင်းလေ”

“မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သမီးအသက် (၂၅) မပြည့်ခင်မှာတော့ ချစ်သူရှိဖို့လိုလိမ့်မယ်လို့တော့ ပြောဖူးတယ်”

“ချစ်သူ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါမှ အရွယ်မလွန်ခင် အိမ်ထောင်ချပေးလို့ ရမှာမဟုတ်လား နီရဲ့”

အရွယ်မလွန်ခင်ဟူသည့် စကားကြောင့် ဒီတစ်ခါ ပြုံးမိသည်က ‘နီ’ ကိုယ်တိုင်ပါပဲ။ အသက် (၄၀) မပြည့်သေးသည့် အန်တီလေးက အရွယ်လွန်ချိန် မဟုတ်ဘူးလား။ တစ်သက်လုံး အိမ်ထောင်မပြုဖို့ များ ဆုံးဖြတ်ထားလေသလား မသိပါ။ သို့သော် လုံးကြီးပေါက်လှ

မယ်ဗမာနယ် ကိုယ်ဟန်အနေအထားဖြင့် အန်တီလေးက ခုထိ အရွယ်
ရှိ လှပတင့်တယ်နေတုန်းပါလေ။ ‘နီ’ တို့အရွယ်ကို စပယ်ဖူးနှင့်
နှိုင်းယှဉ်ပြောပါက အန်တီလေးကိုဖြင့် ငွားငွားစွင့်စွင့် နှင်းဆီပွင့်နှင့်
နှိုင်းရမည်သာ။

“ဘာလဲ၊ အဒေါ်ဖြစ်သူကို လှောင်ချင်သလိုပြီးတယ်ပေါ့
လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ နီထက်အရင် အန်တီလေးက အိမ်ထောင်ပြု
သင့်တာ မဟုတ်လား”

“သိတယ် သိတယ်၊ အဲဒီလိုပြောမယ်ဆိုတာ”

“ရှိလား”

“ဘာကိုလဲ”

“အန်တီလေးရဲ့ ချစ်ချစ်လေ”

“ဟယ်! မရှိပါဘူး၊ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ နီရယ်။ ရှိရင်လည်း
ယူလို့မဖြစ်သေးပါဘူး”

“ဟင်! ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မမကိုပေးခဲ့တဲ့ကတိကြောင့်ပေါ့”

“ဘာကတိလဲ”

“နီ အိမ်ထောင်မပြုသေးခင်အရွယ်ထိ ယောက်ျားယူဖို့ မစဉ်း

စားလေနဲ့တဲ့”

နာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိပါ၏။ ဒါဖြင့် အန်တီလေး အိမ်ထောင်ပြု
ဖို့ကို ‘နီ’ ကပဲ အရင်ယောက်ျားယူရမှာပေါ့လေ။ မဖြစ်နိုင်တာ။
ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့များ ဒီလိုကတိမျိုးကိုများ မေမေတောင်းခဲ့ပါ
သလဲ။ အမှန်ဆို မေမေက အန်တီလေးထက် ပိုချောတာ ဖြစ်ပေမယ့်
ခန္ဓာကိုယ်ကဖြင့် ငါးနှစ်ငယ်သည့် အန်တီလေးကို မမိပါချေ။ တောင့်
သည်၊ ဖြောင့်သည် ရေဆေးငါးကြီးဟု ကာလသားတွေ မကြား
တကြား စနောက်ခံခဲ့ရသည့် ‘ဒေါ်ဝေဝေမာ’ ပင် မဟုတ်ပါလား။

“အခု မေမေမှ မရှိတော့တာ”

“ဒါပေမဲ့ ကတိက ကတိပဲ သမီးရယ်။ သက်ရှိထင်ရှား
မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ထားခဲ့တဲ့ ကတိကဝတ်ကို မတည်တာ လူ့ဘယ်ပီသ
ပါတော့မလဲ။ နှုတ်တစ်ရာ စာတစ်လုံးလို့ ဆိုရိုးရှိပေမယ့် အန်တီလေး
ကတော့ မမကို နှုတ်ကတိပေးခဲ့တာ ရင်ထဲက အစစ်အမှန်မို့ မဖျက်
တာပါ”

“မေမေ့ထက် အန်တီလေးက အစ်မကို ပိုချစ်သလိုပဲ”

“ဟင်း ဟင်း ... မမကသာ အန်တီလေးကို ညီမလေး
ဆိုတာထက် သမီးလေးလို ဂရုစိုက်ခဲ့တာပါ နီရယ်”

‘နီ’ မျက်ရည်ဝဲသွားရပါ၏။ ညီမဖြစ်သူကို ပြုစုဂရုစိုက်ခဲ့၍

များ 'နီ' အပေါ်မှာ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ခိုင်းစေသလား မသိပါ။ တကယ်ဆို ဖေဖေ့ကိုသာ ဒီစကားမျိုးမှာခဲ့ရမှာ မဟုတ်လား။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အခြေအနေကို ပြောင်းပြန်ဖြစ်အောင်များ မေမေ စီမံခဲ့ပါသလဲ။ 'နီ' မှတ်မိသည်က တရှောင်ရှောင်ဖြင့် ကျန်းမာရေးချူချာလွန်းပါသည့် မေမေ့ကိုသာ အန်တီလေးက ပြုစုခဲ့ရတာပါလေ။

“ဒါဖြင့် ဖေဖေ့ကိုရော”

“ယောက်ျားဆိုတာ အရွယ်မရွေး တစ်ယောက်တည်း နေ တတ်တဲ့သူတွေမှ မဟုတ်တာ။ ဒါကြောင့် ကိုကို နောက်အိမ်ထောင်ပြု ရင်လည်း သမီးဘေးမှာ အန်တီလေးက ရှိနေရမယ်တဲ့”

အတော့်ကို မမျှတသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ပါပဲလား။ ဒါဖြင့် ဖေဖေသာ နောက်ထပ်အိမ်ထောင်သစ်ထူလျှင် အန်တီလေးက ကန့် တွက်ခွင့်မရှိဘူးပေါ့။ သမီးဖြစ်တဲ့ 'နီ'ကရော တားလို့မရဘူးလား။ ဒီအဖေ၏ အရိပ်အောက် ဒီဖခင်၏ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခြင်းဖြင့် ဒီအရွယ် ထိ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရပြီး ကျောင်းပြီး ဘွဲ့ရဖြင့် ပြည့်စုံစွာ နေခဲ့ရသည့် ‘နေနီနီ’ က ဖေဖေအတွက် ဘယ်ကဏ္ဍာမှာ အသုံးဝင်ပါသနည်း။

“ပြီးရင် အောက်ကိုဆင်းကြမယ်လေ”

“အင်း”

အန်တီလေးက ရှေ့မှ အရင်ထွက်သွားသဖြင့် အနောက်မှ

လိုက်ခဲ့ရပါ၏။ အလုပ်သွားဖို့ ထမင်းချိုင့်ကအစ အကုန်အဆင်သင့် ပြင်ပေးထားတာက မိခင်ရင်းမဟုတ်သည့် အဒေါ်မဟုတ်လား။ တကယ်ဆို အပြင်သူစိမ်းတစ်ဦးကို အိမ်ထဲခေါ်တာထက် ရှိရင်းစွဲ အသိုက်အမြုံလေးကို မဖျက်ဆီးသင့်တာ မဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် အန်တီ လေးကို လက်ထပ်ပါဟုပြောရမှာကိုတော့ 'နီ' နှုတ်မရဲပါလေ။

အိမ်မှာ ခုချိန်ထိ 'နီ' က ကလေးအရွယ်သာ ရှိနေခဲ့တာလေ။ ဒီကုမ္ပဏီကို CV Form တင် Interview သုံးကြိမ် အဆင်သင့် ဖြေပြီးမှ အောင်ခဲ့တာပါ။ ဘာဆိုတာ experience မှမရှိပါဘဲ သင်တန်းဆင်းလက်မှတ်လေး သုံးခုနှင့် ဘွဲ့ရလက်မှတ်လေးက 'နီ' ကို အလုပ်ခန့်ဖြစ်ခဲ့တာပါပဲ။ သေချာတာကတော့ 'နီ' ပုံစံ style လေးက ချစ်စဖွယ်လေးမို့ မြင်သမျှ လူတိုင်းပြီးပြကြသည်အထိ attraction ရှိလွန်းတာကဖြင့် ဖေဖေ ဦးနေလင်းထံမှ အမွေရခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။

(၂)

ဖယ်ရီပေါ်မှာ လူက အပြည့်ပါလာလေ၏။ သူက Driver
နောက်ခုံ (နှစ်ယောက်ခုံ) မှာရှိနေပြီး သူ့ဘေးခုံကပင် လွတ်နေတာပါ။
လမ်းကြောတစ်ခုတည်းမှ အလုပ်သမားတွေကိုသာ ကြိုခွဲရသဖြင့်
သိပ်မကြာပါလေ။ သူက ဒီကုမ္ပဏီကို ရုံးချုပ်မှ အပို့ခံခဲ့ရတာမို့
ရာထူးအမြင့်တစ်နေရာ ရခဲ့တာဖြစ်ပြီး ကားပေါ် အခုပါလာသည့်
ဝန်ထမ်းတွေနှင့် သိပ်မရင်းနှီးပါချေ။ ဌာနလည်း မတူသဖြင့် ဘာသိ
ဘာသာနေဖြစ်ကြလေ၏။

“ကျွါ!”

ကားက လမ်းထိပ်တစ်ခုမှာ (ကားမှတ်တိုင်မဟုတ်ပါဘဲ)

ရပ်သွားလေသည်။ Mini Bus လေးပေါ်သို့ ရှေ့ပေါက်မှ ကောင်မလေး တစ်ယောက် တက်လာလေ၏။ သူတို့ကုမ္ပဏီတံဆိပ်ပါသည့်ကတ်ပြား ကို ရင်ဘတ်မှာချိတ်ထားတာမို့ ဝန်ထမ်းအသစ်ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။ ကောင်မလေးက ဟိုဒီတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး နောက် ခုံလွတ်ရှိနေပါ သည့် သူ့ဘေးမှ ဖျတ်ခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။

“ဟင်”

ရင်ထဲမှ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရပြီး သူ့အသက်ရှူရန်ပင် မေ့လျော့ သွားရပါသည်။ လှတာထက် ချစ်စရာကောင်းလွန်းပါသည့် ကောင်မ လေး မဟုတ်ပါလား။ ပိန်ပိန်ပါးပါး ခန္ဓာကိုယ်လေးက ဆံပင်ပုံစံလုံးလုံး လေးကြောင့် တကယ့်ကို ချာတိတ်မလေးနယ် ဖြစ်စေတာလေ။ လက် တိုအင်္ကျီအဖြူကြောင့် တံတောင်ဆစ်နေရာမှ ဆင်းလာသည့် လက်တံ ရှည်ရှည်လေးနှင့် လက်ချောင်သွယ်သွယ်လေးတွေက အသည်းယား ဖွယ်ရာပင် ကောင်းနေတာပါ။ အထူးသဖြင့် အသားအရေက ဖြူတာ ထက် ဝင်းပြီးဝါသလိုနယ် ဖြစ်နေတာကြောင့် ကဗျာဆရာတွေ တင်စား အမွှန်းတင်ခဲ့သည့်ကဗျာတွေကိုပင် ပြန်အမှတ်ရစေလေ၏။

“ကျစ်!”

ဖျတ်ခနဲရောက်လာသည့် မျက်စောင်းလေးက အတော် အားပါလေ၏။ သူကလည်း သူ့ပါပဲ။ ကားပြတင်းဘောင်ပေါ် လက်

တင်ပြီး သူမကို အားမနာစတမ်း ဝဲ့ကြည့်နေမိတာကိုး။ မော့ကြည့်
လိုက်လေမှ ရွှန်းရွှန်းလဲ့လဲ့ မျက်ဝန်းနက်၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ နှုတ်ခမ်း
နူးနူး မေးစေလုံးလုံး၊ နဖူးပြေပြေ အားလုံးကို မြင်လိုက်ရတော့တာပါ။
လှလိုက်တာ။ ရက်ရက်စက်စက်ကို လှလွန်းတာ ရွှေမှုန်စားပြီး မွေး
လာသည်ဟုပင် ထင်ရက်စရာလေ။

“ဟောဗျာ”

သူ့ကို မျက်စောင်းခဲလိုက်ပြီး ကိုယ်ကို တစောင်းထိုင်လျက်
ကျောပေးလုနီးပါး ပြောင်းလိုက်တာကြောင့် ပြုံးလိုက်မိလေသည်။
ဒီခါးနောက်ပိုင်းက အပေါ်မှာ ဘယ်လိုပင် ဂျာကင်လက်ပြတ်ဖုံးစေကာ
မှ ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းကို ဖုံးကွယ်မရနိုင်တာလေ။ ဒီကောင်မ
လေးတော့ သူတို့ကုမ္ပဏီမှာ popular ဖြစ်ဦးမှာပါပဲ။

“အားနာမှုကိုမရှိဘူး၊ စိတ်တိုလိုက်တာ”

တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ပါသည့် အသံလေးက ချိုမြလွန်းနေတာ
မိလေ။ ကြည့်စမ်း! ဒီလိုရှုပ်ရည်လေးနဲ့ ဒီလိုအသံမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ထားမှ
ဖြင့် တခြားကောင်မလေးတွေ မနာလိုစရာ ဖြစ်တော့မှာ အသေအချာ
ပါ။ ဘာလို့များ အပြစ်ရှာမရအောင် စက်စက်ယိုလှလွန်းတာပါလိမ့်။
ထကယ်ဆို ကုမ္ပဏီမှာမလုပ်ရဘဲ Model လို့ ရှုပ်ရှင်မင်သမီးလိုသာ
ဖြစ်ဖို့ကောင်းတာလေ။

“Sorry ပါ။ မတွေ့ဖူးလို့ ကြည့်မိတာ”

“လူမတွေ့ဖူးတာကျနေတာပဲ”

“လုလို့ကြည့်မိတာ အပြစ်လား။ မင်းအသားဆွဲသွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းမလှရင် ဘယ်သူကကြည့်မှာလဲ။ မဟုတ်ဘူးလား။ လုတပတမိန်းကလေးတွေကို အားမေးဖို့က ကိုယ်တို့ ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ ဘဝပေးတာဝန်ပဲဟာ”

“တောက်! နာဘူး”

သူ မအောင့်နိုင်ပဲ ရယ်ချလိုက်မိလေတော့၏။ လုတယ်၊ စွာတယ်၊ ခိုက်တယ်ဗျာ။ ဗလွတ်ရွတ်တပြောလေ့မရှိသော်လည်း ကောင်မလေး၏ မကျေမနပ် ရေရွတ်မှုကြောင့် မရည်ရွယ်ရဘဲ စနောက်မိတော့တာပါ။ တော်ရုံချာတိတ်တွေဆိုလျှင်ဖြင့် ဒီလိုအပြော မျိုးက ရင့်သီးရာရောက်ပေမယ့် သူကဖြင့် ဒီကောင်မလေးကို စိတ် မဆိုးမိပါချေ။ ချစ်စရာကောင်းလွန်းလို့ ဗွေမယူတာလည်း ဖြစ်နိုင်လေ သည်။

“ဘူးတာကောင်းတာပေါ့၊ ဂန့်ဒူးမဟုတ်ရင် ပြီးတာပဲ”

“ရှင်နော်”

“ဘာဖြစ်နေလဲ သားညီ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဦးကျော်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ကားမောင်းနေပါသည့် ‘ဦးမြင့်ကျော်’ က သူ ပုံမှန်ထိုင်နေ
ကျ ထိုင်ခုံမှာ ကောင်မလေးနှင့် ကျွတ်စိကျွတ်စိ အသံထွက်နေသဖြင့်
မေးလိုက်တာပါ။ ကောင်မလေး အတော်မကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေ၏။
သူပြောတာမှားလို့လား။ လုလို့ကြည့်မိတာကို အပြစ်တင်ချင်လျှင် သူမ
ဘာတွေကိုသာ အပြစ်တင်ရမယ်လေ။ ဟုတ်တယ်နော်။ ဘာလို့
ဒီလိုမျိုး ချစ်စဖွယ်သမီးလှလှလေး မွေးထားရပါသလဲ။

ရုံးချုပ်ကနေ နှင်ထုတ်လိုက်သလို လွင့်လာပြီး ဒီကုမ္ပဏီခွဲ
လေးမှာ လာလုပ်တာက (၄) လသာရှိနေတာမို့ သူ့ကို လူသစ်နယ်စင်
ဆင်စိမ်းစိမ်းနေကြတာပါ။ ရုံးချုပ်ကိုသတင်းပို့တာ file တွေ ပို့ပေးတာ
အစ သူတစ်ယောက်တည်း လုပ်ပေးရတာမို့ အလိုလိုရှိန်ကြတာ
တည်း ဖြစ်ပေမည်။ အတော်ကြာကြာ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေရပါ
သည့် သူ့ကို ပျော်စရာဖြစ်မည့် vitamin လေးက အခုတော့ ရောက်
တာပြီ မဟုတ်ပါလား။

“သမီးက ဒီနေ့မှ အလုပ်စဆင်းရတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဪ အဲဒါကြောင့် ဒီလမ်းထိပ်မှာ ရပ်ပေးဖို့ သေချာမှာ

လိုက်တာကိုး။ ဦးလေးကိုမှတ်ထားနော်၊ ဦးမြင့်ကျော်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဒါပဲလား။ သမီးနာမည် ဘယ်သူဆိုပြီး ဆက်မပြောပါ။
ဘာလဲ။ ဒီလောက် Intro ဝင်လာတာတောင်မှ အလိုက်သင့်လေး
ဆက်မပြောတာ ဘာကြောင့်လဲ။ မဖော်ရွေသလိုပဲလား။ ဒါမှမဟုတ်
သူ့ရှေ့မှာမို့ လျှို့ဝှက်ထားချင်တာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်လေ၏။ ကိစ္စမရှိပါ။
တစ်ကမ္ဘာလုံးထဲလုပ်နေပါသည့် ဒီလူနှင့် ဒီလူက အပြီတစေ တွေ့နေရ
မှာမဟုတ်ပါလား။ မင်း ဘယ်လောက်အချိန်ထိများ လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ်
ထားချင်တာလဲ မိန်းကလေးရယ်။

“ဟယ်လို ပြောပါ မေ”

ရုတ်တရက် phone မြည်လာသဖြင့် သူ ထုတ်ကိုင်လိုက်ရ
ပါ၏။ အလုပ်ကိုယ်စီလုပ်နေကြပြီမို့ သူငယ်ချင်းတွေတကွတပြား ဖြစ်
သွားကြသလို ဆက်သွယ်ကြတာက တစ်ခါတစ်ရံပဲ။ တစ်အိမ်တည်း
အတူနေပါသည့် မေမေကသာ မေမေတစ်ခု သားတစ်ခုမို့ ကိစ္စရှိသည်
နှင့် phone ခေါ်တော့တာပါ။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မေမေ မနက်အဆာပြေစားဖို့ လုပ်ထား
ပေးတာပါ။ ကျွန်တော် အချို့မကြိုက်တာသိရဲ့သားနဲ့၊ ရေခဲသေတ္တာ
ထဲမှာ ထည့်ထားပေးတယ်။ ဇွန်းနဲ့သန့်သန့်ခပ်စားရင် ဘာမှမဖြစ်ပါ

ဘူး။ အင်း အခု ဖယ်ရီပေါ်မှာပဲရှိသေးတယ်။ ဒါဆို ဒါပဲနော်။ ဟုတ်!”

“မင်းအမေ နေမကောင်းဖြစ်ပြန်ပြီလား သားညီ”

“ဒီလိုပါပဲ ဦးကျော်ရယ်။ ခုတလော မကြာမကြာ သွေးအား နည်းနေလို့ စိုးရိမ်နေရတာ။ အဲဒါ အားရှိအောင်လို့ ကြက်ဥပူတင်းလေး လုပ်ထားပေးတာကို ကျွန်တော်စားဖို့လားတဲ့လေ”

“အေး အားအေးလေး ဘာလေး ဝယ်ပေးပေါ့ကွာ။ နွားနို့ ဝယ်တိုက်တာလည်း ကောင်းတာပဲ”

“မေမေက ရှေးရိုးစွဲကြီးဦးကျော်ရဲ့။ ဆေးဆို အစာကြွေ လျက်ဆားတောင် သောက်ချင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဆေးသောက်ခိုင်းတိုင်း သားအမိနှစ်ယောက် စကားများကြရော။ အဲဒီလောက်ထိကြောတို့တာ။ ဒီအရွယ်သောက်ရတဲ့အားဆေးမျိုးလည်း တစ်လတစ်တူး ဝယ်ပေးတာ အလကားပဲ”

“ဆရာဝန်နဲ့ မပြဘူးလား”

“ပြပါတယ် အသိဆရာဝန်အစ်မတစ်ယောက်လည်း မကြာ မကြာ လာကြည့်ပေးတယ်။ အဲဒီမမ ညွှန်ပေးတဲ့အားဆေးပဲ သောက် ခိုင်းတာကို မရဘူးဗျာ”

“အေး လူကြီးတွေ ခေါင်းမာရင် အခက်တွေ့ပါကွာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

ကားစက်သံကြောင့် သူက 'ဦးကျော်' နှင့် အသံကျယ်ကျယ် ပြောနေရလေ၏။ ဘေးမှာရှိနေပါသည့် ကောင်မလေး၏မျက်နှာက တစ်မျိုးလေးဖြစ်သွားပါသည်။ ဘာလဲ သမီးရည်းစားမိန်းကလေးတွေ အကြောင်း မပြောတာတောင်မှ မကြည်လင်သလိုပါပဲလား။ သူက ရှင်းရှင်းဘွင်းဘွင်းပြောတတ်သူမို့ စကားကို လေသံကျယ်ကျယ်ပြော တတ်လေ၏။ အသံကျယ်တာကိုလည်း ဒီကောင်မလေး မနှစ်သက် ဘူး ထင်ပါရဲ့။

“သားညီလို ကလေးမျိုးတော့ သမက်တော်ချင်ပါကွာ။ မိန်း ကလေးထက်တောင် ချက်တတ် ပြုတ်တတ် လျှော်ဖွပ်ဆေးကြော တတ်တာ ထောင့်စေ့ရော”

“ဟာဗျာ၊ ဦးကျော်က ဖွပြီး”

“တကယ်ပြောတာ။ ငါ့သမီးက အခုမှ သူငယ်တန်းတက် တုန်းမို့ မင်းနဲ့ယူခိုင်းလို့ မရဘူးလေ”

သူ တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်မိပါ၏။ ‘မိစုလေး’ (ချောစု ကျော်) သူငယ်တန်းတက်စဉ်က ကျောပိုးအိတ်တို့ ထမင်းဘူး ရေဘူး ကျောင်းဝတ်စုံအားလုံးကို သူပင် ဒါနပြုခဲ့တာပါ။ မတွေ့ဖူးပေမယ့် phone ထဲမှာ “ကိုကိုကြီး” ဟု မဝီကလာ ခေါ်တတ်တာ အဘယ်မျှ ချစ်စရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ကလေးအဖေလည်းမဟုတ်ပါဘဲ

ကလေးချစ်တတ်သည့်သူ့ကို သူငယ်ချင်းတွေကပင် တအံ့တဩ ဖြစ်ကြသည်အထိပါ။

“မိစုလေး စာဖတ်ရဲ့လား”

“ဖတ်ပါ့ ကျက်ပါ့ကွာ။ စကားလည်း တတ်လိုက်တာ နားညည်းရော။ တစ်ရက်တစ်ရက် ကျောင်းကပြန်လာတိုင်း သင်သမျှ စာတွေရွတ်ပြရတာ အမောပဲ။ ငါ့မှာ ပင်ပန်းတာမှန်သမျှ အကုန်မေ့ရော”

“ဒါပေါ့ဗျာ သမီးလေးမျက်နှာ လဝန်းလေးပမာတဲ့။ သမီးမိန်းကလေးဆိုတာ အဖေ့အတွက် ရေအေးလေးတစ်ခွက်ဗျ”

“ဒါဖြင့် သားကရော”

“သားဆိုတာ ကို-နေမင်းနဲ့ နှိုင်းပြတာဗျ။ သားဆို အားဆေး

၀၁

“မင်းကတော့ ကဗျာဆန်နေပါပြီ။ မင်းအမေအတွက်တော့ မင်းက နေရောလပါ ဖြစ်တာမဟုတ်လား”

“ဟဲ ဟဲ၊ ဒါတော့ မနာလိုမရှိပါနဲ့ဗျာ”

“အေးပါ အေးပါ။ အမေတစ်ခု သားတစ်ခုမို့ သည်းသည်းလှုပ် ချစ်ပြ၊ ဂရုစိုက်ပြတာကို မနာလိုမရှိပါဘူး”

ကောင်မလေးက ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ဟော!

အခုတော့ စူးခနဲအကြည့်မျိုး မဟုတ်တော့ပါလား။ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှာ အရည်ကြည်လေးလဲ့လာတာမို့ ဝမ်းနည်းနေသလိုပုံစံပါ။ ဗုဒ္ဓေါ! ကိုယ့် အမေအကြောင်း ကိုယ့်အကြောင်းပြောတာ ဘာကိုများ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပြန်ပါသလဲ။ သူက တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ့် အတွက် တစ်ဘုံတည်းကြည့်လေ့ရှိသည့် အတ္တသမားမျိုး မဟုတ်ပါ လေ။

“ဟောဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

“ဘာလဲ စကားများလို့ မကျေနပ်ဘူးပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါတော့သိသားပဲ”

“ကျွန်တော်လေများလို့ မကျေနပ်တဲ့သူ ရှိနေပြီဦးကျော်ရေ၊ နောက်ဆို သတိထားရတော့မယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ မျက်ရည်ဝဲသည့်အကြည့်မျိုးမှ မျက်မှောင် ကြွတ်၍ စူးခနဲကြည့်လိုက်သည့်အကြည့်မျိုး ဖျတ်ခနဲပြောင်းသွားလေ တော့၏။ အလို! အံ့ဩလေစွ။ စကားသိပ်မပြောသည့် မိန်းကလေးက မျက်ဝန်းတစ်စုံဖြင့် စိတ်ထဲဖြစ်လာသမျှ အကြောင်းအရာတို့ကို လွယ် လင့်တကူ ဖော်ပြနိုင်ရတယ်လို့။ အဓိပ္ပာယ်များစွာကို ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပြောင်းလဲပြနိုင်တာက ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားနယ် ထူးဆန်းလွန်းနေ

လေသည်။

မကျေမနပ်အကြည့်မျိုးနှင့်အတူ နှုတ်ခမ်းပါးတို့ တည်တင်း
တတ်ပေမယ့် ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ လှစ်ခနဲပြီးလိုက်ပါသည့် နှုတ်ခမ်းတို့
က ခဏတာလေးမျှသာပါပဲ။ ထိုတဒဂ်လေးမှာပင် သူ့နှလုံးသားက
တလှုပ်လှုပ်ခနဲသွားရတာ အဆန်းတကြယ်ပါ။ ဘုရားရေ! သူတော့
ဒီချစ်စဖွယ်ကောင်မလေး၏ အလှမာယာတောမှာ အမောတကော
ပျော်ကျတဲ့ကောင် ဖြစ်တော့မှာထင်ပါရဲ့။

ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေသလဲဆိုတာကို ရှာဖွေချင်လာစေတဲ့

Dictionary လေး။

စိတ်ထဲ ပူခနဲ ဖြစ်လာစေတဲ့ Heater လေး။

နှလုံးသားကို လှုပ်ခနဲဖြစ်စေတဲ့ Candy လေး။

အသည်းကိုတုန်လှုပ်စေတဲ့ Lemon လေးပါပဲ ကောင်မ
လေးရယ်။

(၃)

ကားကို ခြံရှေ့မှာပဲ ရပ်လိုက်ပါ၏။ ခြံတံခါးအသေးလေးကို အပေါ်မှ လက်နှိုက်၍ ဂလန့်အသေးလေးကို ဖြုတ်လိုက်၍ ခြံထဲဝင် ကာ တံခါးကို ပြန်၍ ဂလန့်ပြန်ထိုး၍ ပိတ်လိုက်ပါသည်။ ဆေးခန်း သွားရမည့်အချိန် စောသေးသဖြင့် ဒီအိမ်ကို ခဏမျှဝင်လာရတာပါ။ ကောင်လေးကြောင့် မိခင်ဖြစ်သူကို ကျန်းမာရေးကူညီခဲ့ပေးတာက တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ကြာပြီဖြစ်လေ၏။

“အန်တီရေ”

“ဪ ဆရာမလေး လာပြန်ပြီ၊ ကြွပါရှင်”

“ဆရာမလေး” ဟူသာ ခုထိခေါ်နေတုန်းပါပဲလား၊ လက်ထဲ

မှာ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နှင့် ဝယ်လာတာက သစ်သီးထုပ်ပါပဲ။ လူကြီးတွေ နှင့် သင့်လျော်သည့် အသီးမျိုးကိုသာ သီးသန့်ရွေးဝယ်လာတာပါ။ တစ်ထပ်သစ်သားအိမ်လေး၏ ဝရန်တာမှ 'နန်း' ကိုလာကြိုပါသည်။ အန်တီ 'ဒေါ်သပြေ' ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရလေ၏။ မျက်နှာလန်းနေတာ မို့ စိတ်ထဲအေးသွားရပါသည်။ လှေကားသုံးထပ်ကို နင်း၍ အိမ်လေး ပေါ်သို့ တက်လိုက်ရလေ၏။

“နေလို့ကောင်းရဲ့လား အန်တီ”

“ဒီလိုပါပဲ ဆရာမလေးရယ်”

“သွေးပေါင်အရင်ချိန်ကြည့်ရအောင်နော်။ ဒီညနေ ဘာစား ထားသေးလဲ။ ဒီမှာ အန်တီ နေ့လယ်နေ့ခင်းစားရအောင် ဆစ်သီး နည်းနည်းဝယ်လာပေးတာ လက်ခံပေးပါနော်”

“မဟုတ်တာကွယ်၊ ဆေးလည်း အိမ်အထိ လာကုပေးတာကို အားနာစရာဖြစ်ကုန်ပြီ”

“တကူးတကလာတာမှ မဟုတ်တာ အန်တီရယ်။ ညနေ ဆေးခန်းဖွင့်ခါနီး လာကြည့်ပေးတာပဲဟာ။ ခဏလှဲလိုက်ပါနော်”

ဘုရားစင်ရှေ့ ဧည့်ခန်းဆက်တီအနီးမှာပင် နံရံဘေးထောင် လျက်သားရှိနေပါသည့် သင်ဖြူးဖျာကို ဖြန့်၍ခင်းလိုက်ပါ၏။ ဗီရိုအပူ လေးထက် အစီအရီခေါက်တင်ထားပါသည့် စောင်နှင့်ခေါင်းအုံးအထပ်

မှ ခပ်ပြားပြားခေါင်းအုံးတစ်လုံးကိုယူလိုက်ပြီး အန်တီက အသာလှဲ အိပ်လိုက်လေသည်။ ဆေးသေတ္တာအပြားလေးထဲမှ နားကျပ်နှင့် သွေးပေါင်ချိန်ကိရိယာကို ထုတ်ယူ၍ စစ်ဆေးလိုက်ရပါ၏။

“အင်း။ အပေါ်သွေးက ၁၁၀ ကျော်နဲ့ အောက်သွေးက ၇၀ ကို မပြည့်ချင်ဘူး။ သွေးပေါင်ကျချင်နေပြန်ပြီ”

“သားက ညနေပြန်လာတိုင်း နွားနို့ဝယ်လာပေးတာကိုတော့ သောက်ဖြစ်ပါတယ် ဆရာမလေးရယ်”

“အစားနဲ့ပဲဖြည့်လို့မရဘူး အန်တီရဲ့။ ဒီအရွယ်ဆိုတာ သွေးဆုံးချိန်မို့ သွေးသားပြောင်းလဲပြီး အာဟာရပြည့်အောင် ဖြည့်ပေးရသလို အားဆေးနဲ့လည်း မှီဝဲပေးရတယ်”

“ဆေးတော့ မသောက်ချင်ပါဘူး”

ညည်းညူပြောလိုက်ပါသည့် အန်တီကြောင့် ‘နန်း’ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ အိမ်မှာက ဒက်ဒီရော ‘နန်း’ ပါ ဆရာဝန်တွေမို့ ထိုးဆေးသောက်ဆေးဆိုတာတွေကို မာမီ ရှောင်ရှားလို့မရပါချေ။ ဒီအန်တီငယ်ငယ်ချောချောလေးကဖြင့် အမေတစ်ခု သားတစ်ခုဘဝမှာ သားလေးကိုသာ အားကိုးနေပြီး ဆေးသောက်ရမှာကြောက်သည့် ကလေးနှယ်ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ပါလား။

“အားဆေးကိုမှ တစ်နေ့တစ်လုံး မသောက်ချင်ရင် အန်တီ

မကြာခဏ ခေါင်းမှူးသွေးပေါင်ကျပြီး အကြောဆေးတွေချည်း သွင်း
နေရမှာပေါ့”

“ဟင်!”

“အဲဒါတော့ ကြောက်တယ်မဟုတ်လား”

“နာတာကိုတော့ ကြောက်တာပေါ့”

“သိတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် နန်းက အကြံပြုနေရတာပေါ့။
သွေးတိုးမှမဟုတ်ဘူး။ သွေးပေါင်အမြဲလိုလို မကြာခဏ ကျနေရင်
လည်း လေဖြန်းတတ်တယ် အန်တီ”

“ဟင်! ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီတော့ အန်တီအရွယ်က သွေးပေါင်ရှိရင်
အပေါ်သွေး ၁၂၀ နဲ့ အောက်သွေး ၈၀ မှ ပုံမှန်ဖြစ်မှာ”

ကြောက်စေလို၍ ခြောက်တာမျိုး မဟုတ်ရပါ။ အမှန်
တကယ်လည်း ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတာမို့ သတိပေးရခြင်းပါ။ နေ့စဉ်
မဟုတ်တောင်မှ တစ်ရက်ခြားလေးပဲဖြစ်ဖြစ် အားဆေးတစ်မျိုးတော့
စွဲသောက်သင့်တာပါလေ။ သားအမိနှစ်ယောက် ခြိုးခြံချွေတာစွာ
စားသောက်နေမှန်း သိပေမယ့် ဈေးနှုန်းသင့်လျော်သည့် ဆေးမျိုး
သုံးစွဲလည်း တတ်နိုင်မှာပါ။

“အင်းလေ၊ ဒါဆိုလည်း သောက်ပါ့မယ်”

“နန်းက အန်တိုကို နန်းအဒေါ်လိုသဘောထားပြီး စေတနာ နဲ့ ပြောရတာပါ”

“သိပါတယ် ဆရာမလေးရယ်။ ကျွန်မအတွက် ငွေပိုကုန်ရှာ ရင် သားလေးကို သနားမိလို့ပါ”

“ဪ အားဆေးဆိုပြီး တစ်ဘူးကို လေးငါးသောင်းကျော် တန်တာမျိုး သုံးခိုင်းပါ့မလားရှင်။ တစ်လုံးလေးငါးဆယ်တန်နဲ့ တစ်ရာ တစ်ရာနှစ်ဆယ်ပဲပေးရတဲ့ အားဆေးမျိုးလည်း ရှိပါတယ်အန်တိုရယ်။ ခဏလေး နန်းမှာက လေးငါးဆယ်လုံးလောက်ပဲ ပါလာတာရှိမယ်။ နောက်မှပဲ ညှိကို ရှာဝယ်ခိုင်းလိုက်ပါ”

“အေးလေ”

‘နန်း’ က slimbag ထဲ ဟိုဒီလုန်လှောရှာလိုက်စဉ် အိတ် ဆောင်အဖြစ် ထားထားပါသည့် အားဆေး (၁၀) လုံးအထုပ်ကို ယူ၍ အန်တိုကိုပေးလိုက်ပါသည်။ ဒီဆေးက ဈေးကြီးတာမို့ ကောင်လေး ဝယ်နိုင်မည်ထင်ပါ။ ဆေးခန်းကို လာလျှင်ဖြစ်ဖြစ်၊ phone ဆက်လျှင်ဖြစ်ဖြစ် ဈေးနှုန်းသင့်လျော်မည့် အမျိုးအစားကို ညွှန်းနိုင်မှာ လေ။

“ဆေးလည်းသောက်၊ အားရှိအောင်လည်း စားရင် သွေး အားက အမြန်ပြန်ပြည့်လာမှာပါ အန်တို။ အဲဒီအခါ နေ့တိုင်းသောက်

ဖို့မလိုဘဲ ရက်ခြားသောက်လို့ရမှာ”

“လုံးဝ မသောက်လို့ မရဘူးပေါ့လေ”

ဒါကြောင့် သားဖြစ်သူက အမေကို သည်းသည်းလှုပ်ချစ်ရှာတာကိုး။ အမေက သားကို ဂရုစိုက်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ မနက်စောစော ထချက်ပြုတ် လျှော်ဖွပ်တာကအစ အပြင်ထွက်အလုပ်ရှာ ငွေရှာတာကို ပါ လူငယ်လေးတန်မဲ့ အကုန်လုပ်နေတလေ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် နယ် ထောင့်စေ့အောင် လုပ်တတ်ပါသည့် ရှားရှားပါးပါးကောင်လေး ဝင် မဟုတ်ပါလား။

ခြေသံတရှုပ်ရှုပ်နှင့်အတူ ဘေးခြံမှ ‘မိပေါက်’ ဟုခေါ်သည့် ကောင်မလေး ရောက်လာလေတော့သည်။ ကြည့်ရတာ အိမ်မှာချက် ပြုတ်ပြီးစီးသည်နှင့် အန်တီအဖော်ရအောင် လာစောင့်ပေးလေ့ရှိတာ ထင်ပါရဲ့။ ကောင်မလေးက လက်ထဲမှာအဖုံးပါသည့် ကြွေရည်သုတ် ဇလုံလေးကိုကိုင်ရင်း အိမ်လေးပေါ် တက်လာလေ၏။

“ကြီးကြီးရေ!”

“အေး ရှိတယ် မိပေါက်ရေ။ လာလေ”

“မိသြာ် မမဒေါက်တာ ရောက်နေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ အခုပြန်တော့မှာပါ”

“ဂျင်းသုပ်လေးသုပ်လာပေးတာ သုံးဆောင်သွားပါဦးရှင့်”

“နေပါစေ မိပေါက်ရယ်။ အန်တီနဲ့ပဲ အတူတူစားလိုက်ပါ။”

“မိပေါက်တို့က ဆင်းရဲတော့ ဒါမျိုးပဲ ဧည့်ခံနိုင်လို့ပါ မမ ဒေါက်တာ။ ဈေးကြီးတဲ့ကိတ်မုန့်တွေ ဘာတွေနဲ့က”

“အို! မဟုတ်ရပါဘူးကွယ်။ ညနေစာ မစားရသေးပေမယ့် အဆာပြေတစ်ခုခုစားပြီးမှ ဒီကိုရောက်လာလို့ပါ”

“ဂျင်းသုပ်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ကမ်းက ဗိုက်ပိုမပြည့်သွားပါဘူး မမဒေါက်တာရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမလေးရယ်။ ကျွန်မ အကြမ်းအိုးနှပ်ထားတာ ရေခွေးထပ်ဖြည့်ပေးပါ့မယ်”

“အင်းလေ၊ နည်းနည်းတော့စားပါ့မယ်”

“မိပေါက်ထည့်လိုက်ပါ့မယ် ကြီးကြီး။ တော်ကြာ ရေခွေးပူလောင်ရင် ကိုလေးအော်တာ ခံရမှာစိုးလို့ပါ”

ကောင်မလေးက သူ့အိမ်သူရာနယ်ပင်အတွင်းခန်းထဲသို့ စွပ်ခနဲ ဝင်သွားပြီး တအောင့်အကြာမှာပင် ပြန်ရောက်လာလေ၏။ Steel လင်ဗန်းထဲမှာ ကြွေကရားနှင့်အတူ အကြမ်းမန်းကန်လုံးသုံးလုံးပါမက လက်သုပ်ပဝါကိုပါ ထည့်ယူလာပေးလေသည်။ တကယ်ထောင့်စေအောင် လုပ်တတ်သည့် မိန်းကလေးပါပဲ။

“သုံးဆောင်ပါရှင်”

“တကူးတကကွယ်”

“အင်း အမှန်ဆို ကျွန်မကသာ ဒီလိုမျိုးလုပ်ပေးရမှာ။ ခက်တာက”

“ကြီးကြီးကလည်းလေ။ မိပေါက်တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာ ဒါမျိုးအထိ လုပ်ပေးစရာ မလိုပါဘူး။ ကြီးကြီးသားအကြောင်းလည်း သိရဲသားနဲ့”

အားနာစွာဖြင့် တည်ခင်းညှော်ခံပေးသည့်အသုပ်ကို တစ်ဖွန်းခပ်စားလိုက်ရပါ၏။ ခရမ်းချဉ်သီးဖြင့် ရောသုပ်ထားပါသည့် ဂျင်းသုပ်က ပုစွန်ခြောက်မပါသလို ဂျင်းဖတ်ထက် ပဲတွေကသာ ခပ်များများ ပါနေလေသည်။ စောစောကလေးတင် ဆေးရုံမှာ duty ဆင်းရင်းပြီး coffee ဆိုင်ဝင်သောက်ခဲ့သမျှ အရည်တွေနဲ့ အခု အသုတ်၊ သိပ်မကြာခင်မှာပင် ဗိုက်ထဲမှာ စစ်ဖြစ်တော့မှာ အသေအချာပါ။

လောကမှာ ရက်လွန်စွာ အားနာစွာ၊ နှမြောစွာ မှန်သမျှက စားသင့်သည့် စာရင်းထဲမှာ အပါအဝင်မဟုတ်လား။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ လူမှုရေးကရှိသေးတာကို။ လူကြီးစိတ်ကျေနပ်စေရန် သုံးလေးဖွန်းခန့်စားရင်း အန်တိုလက်ချောင်းလေးတွေကို အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ကြည့်လိုက်မိလေ၏။

အလို! လှလိုက်တာ။ အသက် (၅၀) နီးပါးရှိနေပြီဖြစ်သည့်

‘ဒေါ်သပြေ’ က မာမိထက်အနည်းငယ်သာ အသက်ငယ်ပြီး တကယ့် သူဌေးကတော်နယ် အသားအရေ နီသလို ဒီလက်ချောင်းလက်ဖဝါးတွေ က လက်ဖျားရေမစို ခြေမွေး လက်မွေး မီးမလောင်သလို နေခဲ့ရသည့် နယ်လေ။

“မေမေက ဘာမှ မချက်တတ်ဘူး”

ဟု ရယ်ရင်ပြောခဲ့ပါသည့် ကောင်လေးကို ဖျတ်ခနဲ မြင် ယောင်လိုက်မိပါ၏။ တကယ်ပင် ကောင်လေး၏ဖခင်ဖြစ်သူက သူဌေး သမီးနှင့် ယူခဲ့တာများလား။ ရွှေပေါ်မြတင်နေလာခဲ့ရပါသည့် အမျိုး သမီးကြီးက ဟိုးအရင်ကအတိုင်းနယ်ပင် ဒီအရွယ်ထိ နေထိုင်ခဲ့ရတာ ပေါ့လေ။

“အန်တီသားက တကယ့်အမေချစ်ပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ သားလေးက သူ့အဖေအတိုင်းပဲ။ ကျွန်မကို လည်း အမေဆိုတာထက် ကလေးလိုပဲ အစအဆုံး ဂရုစိုက်ပေးတယ် ဆရာမလေးရဲ့”

“အမေချစ်သားမျိုးဆို တော်ရုံနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုဖြစ်မှာ မဟုတ် ဘူး”

“မှန်လိုက်တာ မမဒေါက်တာရယ်၊ ကိုလေးက လူပျိုကြီးပဲ လုပ်မှာတဲ့”

“ကြိုက်တဲ့သူမတွေ သေးလိုပါ မိပေါက်ရယ်”

“ကြိုက်တဲ့သူခေါ်လာရင် ကြီးကြီးက သဘောတူမှာလား”

“တူမှာပေါ့”

“မထင်ပါဘူး။ ကြီးကြီးသားက သူ့အမေထက် ပိုချစ်ရမယ့် သူ ဒီလောကကြီးမှာ မရှိဘူးတဲ့။ အဲဒီလိုလူက ဒီတစ်သက် မိန်းမ ယူမှာတဲ့လား”

“အချိန်တန်တော့ ယူမှာပေါ့ဟယ်။ သားလေးက အခုမှ ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာကို”

‘နန်း’ ပြုံးမိပြန်လေ၏။ မိဘချင်းတောင် အမြင်မတူကြပါ လာ။ မာမိဆိုလျှင်ဖြင့် ‘နန်း’ ကို အရွယ်မလွန်ခင် မြန်မြန်ရှာဖွေပြီး စိတ်လောပေးနေတာလေ။ ‘နန်း’ ထက် လေးငါးနှစ်ငယ်သည့် ကောင် လေးကိုဖြင့် အမေဖြစ်သူက ‘ကလေး’ ဟုမြင်နေသေးတာပါ။

“ဆေးခန်းထိုင်ရဦးမှာမို့ နန်းသွားပါဦးမယ်အန်တီ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဪ၊ ဆေးဖိုး”

“နေပါစေအန်တီ။ ဆေးထိုးဆေးသွင်းရတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီပေါက်ရေ သွားမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမဒေါက်တာ”

“သမီးကိုလေး ပြန်လာရင် ပြောပေးနော်။ အန်တီကို အား

ဆေး တစ်ရက်တစ်လုံး သောက်ခိုင်းပါလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

အိမ်ထဲမှထွက်ကာ လှေကားသုံးထပ်ကို ဆင်းလိုက်၏။ ခြံထဲရှိ သဲမြေဖြူးဖြူးလေးကို နင်းဖြတ်ကာ ခြံပြင်သို့ ဆက်လျှောက် လိုက်ပါသည်။ ကားပေါ်တက်၍ စက်နှိုးထွက်ခဲ့၏။ ညနေ (၅) နာရီထိုးခါနီးအချိန်မှို့ ဆေးခန်းမှာ nurse နှင့်အတူ သူငယ်ချင်း ‘ဒါလီ’ ရောက်နှင့်နေပေမည်။

“ကြိုက်တဲ့သူခေါ်လာရင် သဘောတူပေးမယ်” တဲ့။ ‘နန်း’ တို့တုန်းကလည်း ထိုသို့ပြောခဲ့တာပါ။ သို့သော် ‘နန်း’ ချစ်ရသူ၏ ပြစ်ချက်တစ်ခုက ‘နန်း’ တို့နှစ်ဦးကို အဝေးဆုံးကို ထေးကွာစေခဲ့တာ လေ။

လွမ်းတယ် ‘မောင်’။

(၄)

Meeting Room ထဲမှာ အစည်းအဝေးပြီးသည်နှင့် သူ
 ချတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပါ၏။ ဖေဖေနှင့် member လူကြီးတွေ ထွက်
 သွားပြီမို့ သူ့ရုံးခန်းရှိရာဆီသို့ ခြေလှမ်းကို ဦးတည်လိုက်ပါသည်။
 ဒေါသထွက်နေတာကို ပေါက်ကွဲမထွက်အောင် မျိုသိပ်ထားရတာက
 ခင်ထဲမှာ ဆို့တစ်စေနေလေ၏။

“တောက်!”

“GM”

“ဒီလိုတွေမဖြစ်အောင်လို့ အတန်တန်သတိပေးထားရဲ့သားနဲ့
 ခြစ်အောင်ကို လုပ်လာတယ်။ ဘာမှ အသုံးမကျကြဘူး။ တောက်!”

“ဘုန်း!”

ရုံးခန်းစားပွဲထက် file တစ်ထပ်ကို ပစ်ချလိုက်မိသည်က အတော်အသံကျယ်သွားရလေသည်။ ဒေါသထွက်လိုက်တာ မပြောပါ နှင့်။ ဒါရိုက်တာ board အဖွဲ့ဝင်တွေက ဝင်စွက်ဖက်နေသမျှ ဒီကုမ္ပဏီ မှာ ဒီကိစ္စတွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်နေဦးမှာပါပဲ။ ဒီလိုမှန်းသိခဲ့ရင် ရုံးခွဲကို ပို့ပေးလိုက်ရသည့် ဟိုချာတိတ်ကို မရက သူဆွဲထားမိမှာပါ။ သွက် လက်ချက်ချာမှုရှိပြီး ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကောင်းလွန်းတာမို့ အစစ သူ စိတ်ချရတာမဟုတ်ပါလား။

ဒီမှာ MD နေရာရွေးချယ်ပြီးရင် သူလည်း ဟိုရုံးခွဲလေးမှာ ဦးစီးပေးရမှာလေ။ ဒါဆိုရင် ဒီက အရှုပ်တော်ပုံတွေကို မပစ်လိုက်နိုင် မှာပါ။ ဟိုချာတိတ်ကတော့ သူလို ဦးနှောက်မခြောက်ရဘဲ ဟိုမှာ အတော်ပျော်နေလောက်ပြီထင်ပါရဲ့။ သူ့နောက်မှာ ခပ်ကုပ်ကုပ်လိုက်ပါ လာရသည့် အဖွဲ့သားတွေက မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ရယ်နေကြလေ၏။

“စာရင်းစစ်တာကိုတောင် အဖြစ်ရှိအောင် မလုပ်တတ်ကြ ဘူး။ ဟိုချာတိတ်ရှိတုန်းက ဘာဆို ဘာမှ လှည့်ကြည့်စရာမလိုဘူး။ ဟိုကိုပြောင်းသွားတာ နှစ်လလောက်နဲ့ အဆင်ပြေနေပြီထင်တာ။ နှစ်ဝက်မှာတင် ပြဿနာကစပြီ။ ဒီလောက် experient တွေရှိပြီး ဘာမှမလုပ်တတ်ရင် လခလိမ်ယူနေသလို ဖြစ်မနေဘူးလား။ ကိုယ့်ကို

ကိုယ်လည်း ဆန်းစစ်ကြည့်ကြဦး”

“အဲဒါက”

“ဘာလဲ၊ ဒါလည်း ပြိုင်ဘက်အဖွဲ့က လုလုပ်လို့ ဖြစ်တာဆိုပြီး reason ပေးဦးမှာပဲလား။ လူတိုင်း ခေါင်းတစ်ခု၊ ခြေနှစ်ချောင်း လက်နှစ်ချောင်းပါကြတာချည်းပဲ။ ဘယ်သူက ဦးနှောက်အပိုပါနေလို့ ဒီ project က သူများအဖွဲ့လက်ထဲကို အလွယ်တကူ ပါသွားရတာလဲ!”

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“သား သန့်စင်”

ရုံးခန်းတံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ ဖေဖေဝင်လာသဖြင့် အဲဒါသံတွေ ထွက်နေသမျှ မျိုးချလိုက်ရလေတော့၏။ ကုမ္ပဏီခွဲဖွင့်လိုက်တာက အမှားမဟုတ်ပါ။ သူ့ရှယ်ယာတွေ ထုတ်သုံးလိုက်ရသဖြင့် ဖေဖေရှယ်ယာက နည်းသွားရပြီး သုံးနှစ်တစ်ကြိမ် MD ရွေးပွဲက တိုက်ဆိုင်သွားရတာမဟုတ်လား။ ဒီလောကထဲ ခြေချတာ ကြာနေပြီဖြစ်သည့် ဖေဖေအတွက်တော့ ဒီပြဿနာက မပြောပလောက်ပါချေ။

“ကလေးတွေကို ပြောလည်း တော်ရုံသင့်ရုံပေါ့ သားရာ”

“ပုံစံမကျလို့ ပြောနေရတာပါ ဖေဖေ”

“ဒါက ဒီလိုမျိုးဖြစ်နေကျပဲ သားရာ။ ဒီတစ်ခါမနိုင်ရင် နောက်

တစ်ခါပေါ့”

နောက်တစ်ခါတဲ့လား။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်ဆိုတာကို မမျှော်လင့်ရဲအောင် အနံ့ကြီးနံ့နံ့ပါပြီ။ ဒီထက်ပိုပြီး ဆုံးရှုံးစရာ ဘာများကျန်ပါသေးသလဲ။ ဒီလိုငွေကြေးစွန့်ပစ်ပတ်သက်ဆက်နွယ်သည့် စီးပွားရေးကိစ္စမဟုတ်ခဲ့ပေမယ့် ဘဝအတွက် ခွန်အားပေးနိုင်မယ့် ချစ်ခြင်းတစ်ခု၊ နှလုံးသားတစ်ခု၊ အသည်းအသက် တစ်ခုလုံး အစပျောက်ခဲ့ရတာလေ။

ဝန်ထမ်းအုပ်စုကို လက်ပြ၍ ပြန်ထွက်ခိုင်းလိုက်ပါ၏။ ကုမ္ပဏီမှာ ဖေဖေနှင့်ပြောဆိုရလွယ်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကို နေရာဖယ်ပေးတာက ကိစ္စမရှိပါ။ ဖေဖေကို အပြုတ်တိုက်ချင်နေပါသည့် ‘ကေရီကျော်’ တို့သားအဖသား ဦးဆောင်ပါက တကယ့်ကိုမလွယ်ကြာပါပဲ။ လှသလောက် ကြောက်စရာကောင်းသည့် မိန်းကလေး။ ဒီသမီးကို ဓာသဖွယ်အသုံးချနိုင်ပါသည့် ‘ဦးအာကာကျော်’ လို လူစားမျိုးက အောက်ခြေဝန်ထမ်းတွေကို မငဲ့ကွက်တတ်တာ သူ့အသိဆုံးပါပဲ။

သူ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ရှိုက်လိုက်မိလေ၏။

“စီးပွားရေးဆိုတာ ရှေ့ကိုချည်း ကြည့်ပြီး အမြင့်ကိုမှန်းလို့ ရနိုင်တယ်လို့ တရားသေမှတ်ယူလို့ ဘယ်ရပါမလဲ။ ရှောင်သင့်တာ ရှိသလို နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်သင့်ရင်လည်း အလိုက်သင့် ဆုတ်ရမှာ

“မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒီမိန်းမကိုက လွန်ကိုလွန်တာပါ”

ဖေဖေပြီးလေ၏။ တကယ်ဆို မိန်းမတွေ၏ သစ္စာဖောက်ခြင်းကို ရခဲ့ရပါသည့် ဖေဖေကသာ ဒဏ်ရာအကြီးကြီးရခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ထိုအချက်ကပင် အတိတ်၏အရိပ်သဖွယ် သူတို့သားအဖကို အမှောင်လိုက်ဖုံးနေတာလေ။ ‘အိမ်ထောင်ကွဲ’ တဲ့။ သာမန်လူတွေအတွက် ဒါမျိုးက အဆန်းတကြယ် မဟုတ်သော်ငြား စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ဖြစ်သည့် ဖေဖေအတွက်တော့ ထောက်ပြစရာ ဖြစ်နေခဲ့ရပါ၏။

“အဲဒါ သူ့ကိုပဲ အပြစ်ပုံချလို့ မရဘူး ဘုန်းမြတ်သန့်စွင်။ ထူဆိုတာ မျက်လုံးနှစ်ဖက်နဲ့ ကြည့်တတ်ရတာကို မေ့ထားရသလား”

သူ့မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားရပါ၏။ ‘ကေရီကျော်’ က သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေတာမဟုတ်လား။ အဖေဖြစ်သူ ‘ဦးအာကာကျော်’ တကားတောက်ကြည့်ပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင် ခပ်ပြတ်ပြတ် ခပ်စိမ်းစိမ်း အကြည့်တို့ဖြင့် တုံ့ပြန်ခဲ့မိတာကို အငြိုးထားသလို နောက်ပိုင်းမှာ အတိပြလာတော့တာပါ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မရတာနှင့် မာနထောင်လွှားပြီး ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေကို power ပြ ဖိနှိပ်တော့တာလေ။ Meeting

လုပ်တိုင်း သူမတို့သားအဖနှင့် ထိပ်တိုက်ဆင်နွှဲနေရပါသည်။ ဝဋ်က ဘယ်တော့များမှ ကျွတ်ပါ့မလဲ။ ဒီလို Hotel နှင့်ပတ်သက်သည့် လုပ်ငန်းကို လုံးဝမတူအောင် ဟိုရုံးခွဲကုမ္ပဏီလေးကို သီးသန့်ခွဲလုပ်ခဲ့ ဖြစ်တာလေ။

“ကျွန်တော် ဒီတိုင်းပဲနေတတ်တာ ဖေဖေ သိပါတယ်”

“အဲဒီ လူဖြောင့်စိတ်တိုကြီးကိုပဲ ကေရီကျော်တို့မိန်းမတွေ စိတ်ဝင်စားနေတာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ သားဘက်က နည်းနည်း လျှော့ ပေးရင် အဆင်ပြေကောင်း ပြေနိုင်မှာပါ”

“မဖြစ်ပါဘူး ဖေဖေ။ သူတို့ type ကိုက တစ်လှမ်းရရင် နှစ်လှမ်းတိုးချင်တဲ့ပုံစံမျိုး။ တစ်ထစ်လျှော့ပေးလိုက်တာနဲ့ ကုတ်ပေါ် တက်လာလိမ့်မယ်”

“စိတ်မဝင်စားတာကို အတင်းကြီး press မပေးချင်ပါဘူး သားရယ်။ ဒါပေမဲ့ သားသိထားဖို့က အသည်းတစ်ခါကွဲရုံနဲ့ ဘဝပါ မပျက်သွားဘူးဆိုတာကိုပါ”

ဖေဖေစကားက အရှိုက်ကို တည့်တည့်ထိလေ၏။ ဒီအတိုင်း မသိယောင်မဆောင်ပေးနိုင်ဘူးလား။ တစ်နှစ်ကျော် နှစ်နှစ်နီးပါး ကျန်ခဲ့ပြီဖြစ်သည့် အတိတ်ကို ယောင်၍သော်မျှ လှည့်မကြည့်ချင်တော့ တာ အမှန်ပါ။ ‘နန်း’ ရော သူလိုပဲ တစ်ခါတစ်ရံ သတိရနေတုန်းပဲလား။

တသသ လွမ်းဆွတ်တာမျိုးမဟုတ်တောင်မှ အမုန်းကြောင့် သူတို့
လမ်းခွဲခဲ့တာမှ မဟုတ်တာလေ။

“ကျွန်တော် အလုပ်နဲ့ personal ကို မရောထွေးပါဘူး
ဗေဗေ”

“သတိတော့ရနေတုန်းပဲ မဟုတ်လား”

“-----”

“ဗေဗေတို့က နှလုံးလမ်းကြောင်းမှာ ကျွန်းခံနေတဲ့အမျိုး
ထင်ပါရဲ့”

အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားမိပါ၏။ တကယ်ပဲ ကံခေါ်ခြင်း
ဆိုတာမျိုးက ဗေဗေနှင့်သူ့ကိုမှ ပုံချပေးထားပါသလား။ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် မှန်ထဲမကြည့်မိအောင် ဒုက္ခခံပြီး နေရလိမ့်မည်ဟု မတွေးခဲ့မိပါ။
ကိုယ့်ကိုမချစ်ပါဘဲ မွေးခဲ့တာသာရှိပြီး နို့မတိုက်ခဲ့ဘဲ အလှမက်လွန်း
ခဲ့ပါသည့် (ဗေဗေနှင့်အသက်လည်းကွာသည့်) မေမေ့ကို မှန်ထဲမှ
နှုတ်အဖြစ် သူ မထင်ချင်တာအမှန်ပါပဲ။

အဘယ်ကြောင့်များ ယောက်ျားပီသပြီး အရပ်မြင့်မားခဲ့ပါ
သည့် သူ့ကိုမှ မေမေနှင့်ချွတ်စွတ်တူသည့် မိန်းမချောဆန်သည့်
မျက်နှာကိုမှ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရပါသနည်း။ ဗေဗေနှာတံနှင့် မျက်ခုံးမျိုးသာ
သူ့ထံမှာ မရှိလျှင် လူအထင်လွဲစရာ ရုပ်ရည်မျိုး ဖြစ်တော့မှာလေ။

ဒါတောင်မှ သူ့ကို 'နန်း' တစ်ယောက် 'မောင့်နှုတ်ခမ်းလေးကို ချစ်ခဲ့တာ' ဟု ပြောရဲခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဪ အန်ကယ်ရှိနေတာကိုး”

“အခုပဲ သွားတော့မှာပါ သမီးရဲ့။ ပြောစရာရှိရင် ဝင်လာလေ”

“ကိုသန့် အားရဲ့လား”

ဒီလောက် စိတ်တိုနေမှဖြင့် ဘာလုပ်လို့ရမှာတဲ့လဲ။ လူကြီးဖြစ်သည့် ဖေဖေက အလိုက်သိစွာ ရှောင်ထွက်သွားလေ၏။ ‘ကေရီကျော်’ ကလက်ထဲမှာ File နှစ်ခုကိုင်လျက် ဝင်လာလေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ပျားရည်နဲ့ ဝမ်းချသည့် style မျိုး ချိုးပြန်ပြီပေါ့။ လူရှေ့သူရှေ့မှာဖြင့် အတိုက်အခံလုပ်ပြတတ်ပြီး ကွယ်ရာမှာ သူ့ကို peace ဆိုပြီး လုပ်ပေါင်းမနည်းတော့ပြီ။

မင်း မာယာအတော်များတယ် ‘ကေရီ’။

“ခုထိ စိတ်ဆိုးမပြေသေးဘူးလား”

“လိုရင်း တိုရှင်းပြောပါ ကေရီ”

“ကြည့်! Meeting မှာ Fighting ဖြစ်တာနဲ့ ကေရီထံရန်သူလို မဆက်ဆံပါနဲ့”

“မင်းလိုချင်တာရပြီးရင် မင်းအလုပ်မင်းဆက်လုပ်ပါ ကေရီ။
လူကို ရိသလိုထွေသလို လာမလုပ်ချင်ပါနဲ့”

“ကိုသန့်ကလည်းလေ။ သိပ် ကလေးဆန်တာပဲ”

“ကိုယ့်အလုပ်ကို ဘယ်တုန်းကမှပေါ့ ပျက်ပျက်မလုပ်ခဲ့ဘူး
ကေရီ”

“သိပါတယ်ရှင်”

“ပြီးတာပဲ”

“ဟင်းဟင်း။ အဲဒါကြောင့်ပဲ ရှင့်ကို သဘောကျတာ”

“ဘာ”

“ကိုသန့် ဒေါသထွက်ရင် အရမ်းကြည့်ကောင်းတာ မသိဘူး
လား”

“မင်း!”

အော်ထည့်လိုက်မိတော့မည့် limit ကို သူ့လျှော့လိုက်ရလေ
၏။ အရိပ်သုံးပါးမကြည့်တတ်သည့် မိန်းမပါလား။ ယောက်ျားတစ်
ယောက်ကို ရှိန်ရ လန့်ရမှန်းပင် မသိတော့ဘဲ အပြောရဲလွန်းတာလေ။
အခုလည်း သူ့ကို မထိတထိဟန်ဖြင့် ကြည့်နေပြန်လေ၏။

“ဒီ project ထက် ပိုအရေးကြီးတာမျိုး မလိုချင်ဘူးလား”

“မလိုဘူး”

“ကိုသန့် ပင်ပန်းနေမှန်းသိလို့ ကေရီက တစ်လှည့်ယူလိုက်တာပါနော်။ လက်ရှိ Hotel (၅) လုံးတောင် ထောင့်စေ့အောင် လှုပ်ရှားနေရတာမဟုတ်လား။ ပြီးတော့”

“မင်းကို ကိုယ်ပြောပြီးပြီ ကေရီ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ အချိန်ကုန်တယ်”

သူမက စိတ်မဆိုးဘဲ နားလည်ရခက်သည့်အပြုံးမျိုး ပြုံးလေ၏။ အလုပ်ကိစ္စမဟုတ်ဘဲ ဘာအကြောင်းနဲ့များ သူ့ရုံးခန်းထဲကို ရောက်လာရပါသလဲ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းအကွာမှာ ရပ်ပြောနေရင်းမှ သူ့စားပွဲနားသို့ တစ်လှမ်းချင်းတိုးလာလေ၏။ ဘုရားရေး ဒီဗိုနိုးမ [(CCTV) တပ်ထားပါသည့် ရုံးခန်းထဲမှာ] သူ့ကို မဟုတ်တာတော့ မလုပ်လောက်ပါဘူးနော်။

“ကေရီ လွန်သွားမှန်းသိလို့ ကိုသန့်ကို”

“မလိုဘူး”

“နေပါဦး၊ ပြောစကားဖြင့် မဆုံးသေးဘူး”

သူမက File တစ်ခုထဲမှ card တစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲဆွဲထုတ်လိုက်ပါ၏။ လက်ညှိုးနှင့်လက်မဖြင့် ညှပ်ထားသည့် အဖြူရောင် visiting card ကို ဘာကြောင့်ပြချင်ရပါသလဲ။ သူ့ရုံးခွဲကိစ္စက အတိအလင်း ပြောပြထူးထောင်ထားတာမို့ လျှို့ဝှက်ထားတာမျိုး မရှိပါ။

ဒါဖြင့် ဒီကတ်က ဘာကိုများရည်ရွယ်ပြီး ထုတ်လာရပါသလဲ။

“တစ်ခါတလေ သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်ကို ငဲ့ကွက်ပြီး စေတနာကို နားလည်ပေးသင့်ပါတယ်”

“ငါက နောက်လှည့်ကြည့်တတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဒေါက်တာနန်းထိုက်စံကို အပြီးအပြတ်ထားခဲ့နိုင်တယ်လို့ အာမခံတယ်ပေါ့လေ”

“ကေရီကျော်! မင်း”

“Sorry ကိုသန့်၊ မရည်ရွယ်ဘဲ လွှတ်ခနဲပြောလိုက်မိတာပါ။ ဒါကို အသုံးလိုမယ်ထင်လို့ပေးတာ။ မလိုချင်ရင် အမှိုက်ပုံးထဲ ပစ်လိုက်နော်။ ကေရီသွားပြီ”

သူ့မျက်စိရှေ့ အသာတင်ပေးခဲ့ပါသည့် card ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိစဉ် အံ့အားသင့်ပြီး အသက်ရှူရန်ပင် မေ့သွားရလေ၏။ ဘုရားဇေ! ဒီလိပ်စာကို သူမ မည်သို့များ ရှာ၍ရခဲ့ပါသနည်း။ နှုတ်ဖျားမှ ဇီးဘိုးရေရွတ်လိုက်သံကို မည်သူမှ မကြားစေလိုပါ။

“Silver Snow (Health & Gym) တဲ့”

(၅)

မန်နေဂျာနှင့် တွေ့ရမည်မို့ ရုံးခန်းရှေ့ရှိ ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်စောင့်နေရပါ၏။ ဖယ်ရီက စောပြီးရောက်သဖြင့် မနက် (၈) နာရီကျော်ကျော်အချိန်မှာပင် ဒီကို 'နီ' ရောက်နေတာပါ။ ဘယ်နေရာမှာ ဘာလုပ်ရမည်မှန်း မသိသေးသဖြင့် စိတ်ထဲမှာစိုးရိမ်နေလေ၏။ သို့သော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူကြီးဖြစ်ပြီဟူသည့်စိတ်ဖြင့် အားတင်းထားရပါသည်။

“ဘယ်အချိန် ပြန်ခေါ်မယ်ဆိုတာ မသိလို့ မင်းလက်လွှဲနိုင် မယ့်ကလေးမျိုးကို ရွေးခန့်ရမှာကွယ့်”

“ဗျာ! ဒါဆို ကျွန်တော်က ဒီကို အပြီးရွှေ့လာရတာ မဟုတ်

ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မညှိတစ်ယောက်တည်း မနိုင်မနင်းဖြစ်နေလို့ ဘိုဘုန်းကို အကူအညီလှမ်းတောင်းလိုက်ရတာ။ မင်းကို ဟိုကနေ ထွက်ပေးချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ အခုလည်း သူ့စာရင်းစစ်အဖွဲ့ အမှာအယွင်းကြောင့် အဆင်မပြေဖြစ်ပြီး ပြဿနာတက်နေတယ်တဲ့”

“GM တော့ စိတ်ညစ်နေတော့မှာပဲ”

“သေချာတာပေါ့”

စကားစာပြောပြောဖြင့် ရုံးခန်းရှိရာဆီအထပ်သို့ သံလှေကား ထစ်တို့ကို တဒုန်းဒုန်း နင်း၍ တက်လာခဲ့ပါသည်။ သူနှင့်မန်နေဂျာ အစ်မ ‘မညိညိသိမ့်’ ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ပြီး ထရပ်လိုက်ပါသည်။ ကောင်မလေးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလေ၏။ ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီကောင်မ လေးကို ထိုင်စောင့်နေရတာ အတော်ကြာနေပါပြီ။

“စောင့်နေတာ ကြာပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူး”

“အတော်ငယ်သေးတာပဲ။ သင်ပေးလို့ ဖြစ်ပါ့မလား ညီ ခိုပြေ။ အသက်ငယ်မှ မင်းပြောသမျှ နာခံမှာမို့ ခန့်ပေးလိုက်ရတာ”

“ဖြစ်ပါတယ် မညိ”

“ကောင်းပြီ စာရင်းစာအုပ်ဝင်ယူဦး။ ပြီးရင် သူ့ကို တစ်ခါ

တည်းခေါ်သွားလိုက်ပါ နေနီနီနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါ မင်းနဲ့တွဲလုပ်ရမယ့် supervisor ညှိဖို့ပြေး။ လိုက်သွား
လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မျက်နှာပူစရာကြီးပါလား။ ဖယ်ရီကားပေါ်မှာ စကားများခဲ့ရပါ
သည့်လူက ‘နီ’ ကိုသင်ပေးမည့် ကြီးကြပ်သူတဲ့လေ။ ကံကြမ္မာများ
လှည့်စားတတ်ပါရဲ့။ စိတ်ရှုပ်ပါရဲ့နော်။ အလုပ်စတင်သည့်နေ့မှ အဆင်
မပြေခြင်းက ဖြစ်ရပါသလား။ တကယ်ဆို ဒီနေ့မျိုးက ဖျတ်လက်
တက်ကြွပြီး ပြုံးပျော်နေရမှာလေ။

ကုမ္ပဏီရုံးခွဲအသေးလေးပီပီ အလုပ်ရုံက ဂိုဒေါင်နယ် ဖြစ်နေ
တာပါ။ မန်နေဂျာရုံးခန်းသာ အမြင့်နေရာအဆင့်လေးဖြစ်နေပြီ။
အောက်မှာက Aluminium ဗီရိုတွေ၊ ကတ္တူပုံတွေသာ ကန့်ထားပြီး
အခန်းကိုယ်စိနယ် ရှိနေလေ၏။ ဘယ်အလုပ်သမား ဘာလုပ်နေသည်
ဆိုတာကို ဒီမန်နေဂျာရုံးခန်းမှ လှမ်းကြည့်ရုံဖြင့် မြင်နိုင်လေသည်။
အခုမှ တကယ့်ပစ္စည်း ဂိုဒေါင်ထဲမှာ ‘နီ’ တော့ အလုပ်ကြမ်း လုပ်ရ
တော့မည်ထင်ပါရဲ့။

“လာ လိုက်ခဲ့”

သူက ရုံးခန်းထဲမှာ လယ်ဂျာစာအုပ်ကို ကိုင်၍ ပြန်ထွက်လာ
ရင်း 'နီ' ကိုခေါင်းဆတ်၍ ခေါ်လိုက်လေ၏။ လက်ထဲမှ ထမင်းချိုင့်
အိတ်လေးကိုင်လျက် လိုက်ခဲ့ရပါသည်။ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်
လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ တခြားဝန်ထမ်းတွေ၏မျက်နှာက ပြုံးစိစိနယ်
ပါ။ 'နီ' ကိုမျှား ကျောင်သူလေးဟု မြင်နေကြတုန်းပဲလား မသိပါလေ။

“နေနီနီ”

“ရှင်!”

“ခုထိ စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲလား”

“ဟင်! ဟုတ်ပါဘူး”

“ဆိုးလည်း ဒီအချိန် ပြေမှုဖြစ်မယ်လို့ ပြောရမှာပဲ။ ဒါမှ
အလုပ်အတူတူ လုပ်လို့ရမှာမို့ပါ”

ဖျတ်ခနဲ မျက်စောင်းလေးက ရောက်လာလေ၏။ သူက
အကြည့်လွှဲရင်း ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ဒီကောင်မလေးနဲ့တော့ ဒီအတိုင်း
ဆို သူ ဖျင်းချိန်တောင်ရှိမည် မထင်တော့ပါ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့
ဒီနဂါးမလေး၏ မျက်စောင်းမြားတွေက သူ့ရင်ကို မကြာမကြာ လာ
စိုက်နေတော့မှာ မဟုတ်ပါလား။

“ဒါ မင်းရဲက locker ပဲ။ အိတ်နဲ့ချိုင့်ကိုသိမ်းပါ နေနီနီ။
သော့ကို မင်းကြိုက်တဲ့ နံပါတ်သုံးလုံးနဲ့ ခလုတ်ပိတ်ရုံနဲ့ပေါ့။ ကိုယ်ပိတ်

တဲ့နံပါတ် မေ့သွားလို့ကတော့ တာ့တာပဲနော်”

“အဲဒါတော့ မေ့ပါ့မလား။ Phone ပါသိမ်းခဲ့ရမှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ နားချိန်နဲ့ ထမင်းစားချိန်ကလွဲပြီး phone သုံးခွင့်မရှိဘူး”

‘နီ’ က slimbag နှင့် ထမင်းချိုင့်အိတ်ကို အံ့ဆွဲထဲထည့် သိမ်းကာ နံပါတ်နိပ်၍ ခတ်ရသည့် ခလုတ်သော့ကို လှည့်လိုက်ပါ၏။ ပြီးနောက် သူခေါ်သည့်နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်ခဲ့ရလေ သည်။ ဒေါက်သိပ်မမြင့်သည့် ဖိနပ်ဖြစ်ပေမယ့် ကြာကြာရပ်နေပါက ခြေထောက်နာလာတော့မှာ အသေအချာပါ။ နောက်ရက်တွေမှာ ပေါ့ ပေါ့ပါးပါး ပြောင်းစီးရတော့မှာပဲ။

“ဒီဖိနပ်နဲ့ အဆင်ပြေပါ့မလား”

“ဟင်!”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ်။ ကိုယ့်ဖိနပ်ယူစီးထားပါလား”

“နေပါစေ ရပါတယ်”

“လိုအပ်လို့ စီးခိုင်းတာပါ နေနီနီ။ ဒီမှာက ရုံးခန်းထဲ smart ကျကျလေးထိုင်ပြီး လုပ်ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဟိုပြေး ဒီပြေး ဟိုအပေါ် တက် ဒီအောက်ဆင်းနဲ့ မျောက်လွှဲကျော်လို လုပ်နေရမှာ”

“ဟင်! အပေါ်တက်ရမှာလား”

မျက်လုံးလဲ့လဲ့လေး ဝိုင်းသွားလေ၏။ အတော်လန့်သွားပုံ
 ဝီပဲ။ ပစ္စည်းတွေသယ်တာချတာကို ယောက်ျားလေးဝန်ထမ်းတွေ
 ထုပ်ပေးရပေမယ့် ဒီလို စာရင်းစစ်ပစ္စည်းစစ်ရသည့်အခါမျိုးမှာ ပစ္စည်း
 ဖုံးရွှေးပြီး တက်ရှာရတာ ပုံးချရတာမျိုးကို ကိုယ်တိုင်လုပ်တတ်ရလေ
 ၏။ ပြီးတော့ တန်ဖိုးရှိသည့် ပစ္စည်းတွေမှ ခြေရာလက်ရာမပျက်အောင်
 စိတ်ရတာမျိုးရှိကာ ဒီဘက်ခြမ်းဂိုဒေါင်ကိုဖြင့် သီးသန့်သော့ခတ်ကာ
 ထုံခြုံအောင် ထားရပါသည်။

“လိုအပ်ရင် တက်ရမှာပေါ့”

“နီက စာရင်းမှတ်ရမယ်လို့ပဲ ထင်ထားတာ”

“မှတ်ရမယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ပစ္စည်းကို မင်းမျက်စိနဲ့ ထော့ချာ
 စစ်လို့မှ မဖြစ်တာ အမိရဲ့။ သေချာပြုပြီးပြီစစ်မှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“နီကို အမိလို့မခေါ်ပါနဲ့။ မကြိုက်ဘူး”

သူ မျက်ခုံးပင့်လိုက်မိပါ၏။ တွေ့လား၊ အစွာလေးပါဆို။
 ထမင်တာက နှိမ်ခေးတာမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ ဒီလိုပဲ စကားပြောရင်
 သုံးလိုက်မိတာပါ။ မကျေနပ်တာကို ဟက်ခနဲပြန်ပြောပုံနှင့်တော့ ‘မညီ’
 ဆော်ငေါက်တာကို ခံရတော့မှာပါပဲ။ အိမ်မှာ အဘယ်မျှ အလိုလိုက်ခံ
 ဘာရသည့် ကောင်မလေးပါလိမ့်။

“နာမည်အရှည်ခေါ်ရမှာလား”

“နီလို့သုံးရင် ဖြစ်ပါတယ်”

“Ok”

“အဲဒီလိုကြီး တက်လိုက်ဆင်းလိုက် လုပ်နေရမှာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးနီရဲ့။ ဒီဂိုဒေါင်က ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ကိုင်ရတာမို့ လက်ထောက်ရှိဖို့ လိုအပ်လို့ နီကိုအလုပ်ခန့်လိုက်တာ။ ပစ္စည်းလာသွင်းတဲ့အခါ ချက်ချင်းပြန်ရောင်းထွက်မယ့်ပစ္စည်းနဲ့ ခပ်ကြာကြာ သိမ်းထားရမယ့်ပစ္စည်းကို ရွေးရတာမျိုးကို ခွဲထားရတယ်။ အကယ်၍ မှာတဲ့ပစ္စည်း ထုတ်ပေးရရင် အပေါ်တက်ပြီး ရှာရတာတော့ ရှိတာပေါ့”

သူကတော့ ယောက်ျားလေးမို့ အကြောင်းလား။ ဘောင်းဘီ ဝတ်ထားတာမို့ တက်ရဆင်းရ ပြုရလွယ်ပါ၏။ ‘နီ’က mini skirt ဝတ်ထားရတာမို့ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ။ စဉ်းစဉ်းစားစားမပြောဘဲ လူကို ပြူးပြုခြောက်ပြဖို့ပဲ တွေးထားတာထင်ပါရဲ့။ စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်။ ဘွဲ့က ရိုးရိုးလေးဘွဲ့ စာရင်းကိုင်လက်မှတ်လေး၊ computer အောင် လက်မှတ်လေးသာ ရခဲ့သည့် ‘နေနီနီ’ ကို ရယ်စရာဆိုပြီး အထင်သေး နေပြီလေ။

“လန့်သွားလားနီရယ်၊ တက်စရာရှိလည်း ရွှေ့ရလွယ်တဲ့ steel လှေကားလေးကို ရွှေ့ပြီးတက်ရုံပါ။ ဒီလိုကြီး ဟိုကျော် ဒီခွနဲ့

မြင်မကောင်းအောင် လုပ်ခိုင်းပါမလား”

“ကြည့်! နို့ကို လှောင်ချင်တာပေါ့လေ။ အပေါ်တက်စေချင်ရင် skirt မဝတ်စေဘဲ ဘောင်းဘီဝတ်ခိုင်းပါလား”

သူက ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်လေ၏။ ဟိုတက် loker အောက်ထပ်သို့ ဖွင့်၍ သားရေကွင်းထိုးဖိနပ်ကို ‘နီ’ ရှေ့မှာထားပေးလေသည်။ ဒီလို size ကြီးသည့် ဖိနပ်ကိုမှ စီးရပါသလား။ ဒေါက်ပါသည့် ဖိနပ်ကို ခပ်ကြာကြာစီးလို့မဖြစ်နိုင်တာကြောင့် ယူစီးမိစဉ် ကလေးနယ်ခြေထောက်သေးသေးလေးဖြင့် ဖိနပ်က ချောင်နေလေတော့၏။ ပျော့ပျော့အိအိလေး ဖြစ်တာမို့ သဘောကျတာတော့ အမှန်ပါ။

“အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အင်း”

“နောက်ဆို ဖိနပ်အပါးပဲစီးပါ နီ။ ဒါမှမဟုတ် ဒီမှာဝတ်ဖို့အတွက် သပ်သပ်ဝယ်ထားပေါ့။ နေပါစေ၊ ကိုယ်ပဲ ဝယ်လာပါ့မယ်”

“အို! ရပါတယ်။ နီဘာသာ ယူလာပါ့မယ်”

“အကြမ်းစီးဖိနပ်ဆိုပေမယ့် ခြေထောက်မနာအောင် သက်သက်သာသာလေး ရှာဝယ်တတ်ရတယ် နီရဲ့။ ဘာလဲ size မသိဘူးထင်နေလား။ ကိုယ့်ခြေထောက်နဲ့ လက်တစ်လုံးခွဲ လျှော့တိုင်းပြီး ဝယ်လာရင် ok မှာပါ”

ကြည့်စမ်း! ဒီနေ့မှတွေ့တာတောင် 'နီ' ကို ဟိုးအရင်ကတည်းက သိနေသလို တရင်းတနှီးနဲ့ ပြောနေပြန်ပါပြီ။ တစ်ချက်ကြည့်ရုံနဲ့ပဲ 'နီ' ခြေထောက် size ကိုသိရပါသလား။ တခြားဝန်ထမ်းမိန်းကလေးတွေကိုတော့ ရယ်ရယ်မောမော မပြောပါဘဲ (မန်နေဂျာမမမှလွဲ၍) 'နီ' ကိုတော့ ဤသို့ ဖော်ရွေစွာ ပြောရတယ်လို့။

“ဒီထဲကို ကိုယ်နဲ့နီကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ဝင်ခွင့်မရှိဘူးနော်။ တကယ်လို့ သယ်စရာရှိလို့ လာသယ်ခိုင်းလည်း စောင့်ကြည့်ဖို့တာဝန်ရှိတယ်”

“အဲဒီလောက် တန်ဖိုးကြီးသလား”

“ကြီးတာပေါ့။ ဒီပစ္စည်းတွေက ဒီမှာလုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ အကုန်လုံးကို နိုင်ငံခြားကနေ set လိုက်မှာပြီး ဖြန့်ရတာ။ အစားတိုးစရာမရှိတော့ ကွဲလို့ပျောက်လို့ မရဘူး နီရဲ့။ အိမ်တို့ Hotel တို့ အလှဆင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေလေ။ ငိုးရိုးအိမ်ဆောက်ကြွေပြားတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာကြည့်”

သူက မစီးရသေးသည့် ပုံးကို ဖွင့်ပြလေ၏။ တကယ်ပင် အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းတွေဖြစ်ပေမယ့် salad လောင်းထားတာမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ Gem တွေဖြင့် ပသားဖြစ်အောင် စီခြယ်ထားတာပါ။ အလိုလေး! ဒီလိုပစ္စည်းတွေဆိုမှဖြင့် တစ်ချပ်ကို သိန်းချီတန်တော့မှာ

ပေါ့။ ခေါင်းကြီးလိုက်တာနော်။

“ဒါမျိုးတွေချည်းပဲလားဟင်”

“ဒါက ရောင်စုံလာတာပေါ့။ Design အစုံပဲ။ နောက်ထပ် ဇန်မီးဆိုင်းတွေ မီးအိမ်တွေရှိသေးတယ်။ အကယ်၍ အိမ်ထဲမှ ရေချိုး တန် special လုပ်ချင်လို့ မှာရင်လည်း ကျောက်ကို ဘူးလိုက်မှာပြီး ဝိုပေးရတယ်”

“ဈေးကြီးတဲ့ ကျောက်တွေပေါ့နော်”

“အစားစားပေါ့ နီရဲ့။ ကိုယ်တို့နိုင်ငံသုံးရတနာတွေလောက် တန်ဖိုးမရှိပေမယ့် ဒီလိုအရောင်လှလှလေးတွေ ဆင်တူရဖို့က ရှားတာ တို့။ လာ၊ စာရင်းစစ်တာ သင်ပေးမယ်”

သူက စောစောကဖွင့်လိုက်သည့်ပုံကို Tape ဖြင့် ပြန်ပိတ် တာ ပုံခွံထက် ဆော့ပင်ဖြင့် ရေးမှတ်လိုက်လေ၏။ ပြီးမှ နေရာတကျ စင်ထက် လှမ်းတင်လိုက်လေသည်။ လယ်ဂျာစာအုပ်ကိုဖွင့်၍ ဘယ် Row မှာ ဘယ်လိုပစ္စည်းရှိတာ ဘာ size မျိုးဆိုပြီး colour တအစ ခွဲခြားထားသလို ပစ္စည်းပုံစံကိုပါ ဓာတ်ပုံရိုက်၍ Catalogue ထဲမှာ ထည့်ထားလေ၏။

တော်လိုက်တာနော်။ ပစ္စည်းမှာတာနှင့် ဂိုထောင်ထဲမှာ အပြေးအလွှား ရှာရမလိုပဲ ဒီ Catalogue ထဲမှာကြည့်ပြီး မှတ်လို့

ရသလို ပြီးမှ ပစ္စည်းပုံးကိုရွေးပြီး ထုတ်လာရုံပါပဲ။ စည်းကမ်းတကျ ထားပေးတာမို့ စည်းစနစ်ကျသည့် supervisor ပါပဲ။ စတိုကိုထောင် ထဲမှာ စားပွဲ computer ကအဆင်သင့်ရှိနေပါ၏။ သူက ခုံမှာမထိုင် သေးပါဘဲ ပစ္စည်းစင်တွေရှိရာဆီ 'နီ' ကိုခေါ်ကာ စိတ်ရှည်စွာဖြင့် ရှင်းပြပေးလေသည်။

ပစ္စည်းကို mail နဲ့ဖြစ်ဖြစ် phone နဲ့ဖြစ်ဖြစ်မှာကြတယ်။ အဲဒီအခါ သူတို့လိုချင်တဲ့ပစ္စည်း list ကို Note pad နဲ့မှတ်ပြီး ပုံနေရာမှာကပ်တာ အရင်လုပ်ရမှာ။ ပြီးမှ Voucher ဖွင့်ပြီး ပစ္စည်း ထုတ်ရတယ်။ ကုန်ပို့တာ ready ဖြစ်တော့မှ fax သုံးပြီးပို့တယ်။ Computer ထဲ စာရင်းမှတ်တာတော့ ကိုယ်ပဲလုပ်တာ။

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒါကြောင့် ဝန်ထမ်းအားလုံးပေါင်းမှ (၂၀) တောင်မပြည့် သည့် ရုံးခွဲလေးဖြစ်နေတာကိုး။ တခြားဝန်ထမ်းတွေ ဟိုဒီပြေးလွှားနေ ပေမယ့် 'နီ' နှင့်သူက ဒီရုံထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး စာရင်းစစ်ရုံ ပစ္စည်းစစ်ရုံပါ။ အမှာစာရင်း မရောက်သေးချိန်မို့ အလုပ်မရှုပ်သေးပါ ချေ။

(၆)

နေ့လယ် (၁၂) နာရီထိုးပြီမို့ lunch စားရန် အလုပ်သမားတွေစုနေလေပြီ။ ဒီစတိုဆောင်ထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေရပေမယ့် 'နီ' ဟူသည့်တွေ ထမင်းချိုင့်တွေက ဟိုအဆောင်မှာပဲ ထားခဲ့ရသဖြင့် သုပ်လက်စ စာရင်းမှတ်တာတွေကို ခဏရပ်ထားရပြီး ဂိုထောင်တံခါးထဲ ပိတ်ခဲ့ရလေသည်။ သူနှင့်အတူ ထွက်လာပါသည့် 'နီ' ကို ခြားဝန်ထမ်းတွေက ပြုံးစိစိဖြင့် ကြည့်နေကြလေ၏။

“ဘာကိုပြုံးနေကြတာလဲ”

“ကိုညီက အခုမှ ပြုံးလာတာကိုး”

“အံ့မယ်၊ ငါ့အမြဲ ပြုံးတတ်တဲ့လူပါ၊ ဥမ္မာရယ်”

“အခုက ပိုပြီးလာတာပါနော်”

“မနာလို မရှုစိမ့်ဘူးပေါ့လေ”

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး”

“မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ။ အေးမာတို့နဲ့”

“နီကိုလား”

“အံမယ်မယ် နီတဲ့ဟဲ့”

ရယ်သံတွေထွက်လာကြလေ၏။ ထမင်းစားရန်နေရာကို စားပွဲရှည်နှစ်ခုစီ၌ ကပ်ပေးထားပြီး ခုံတန်းပါ ရိုက်ထားပေးသဖြင့် စည်းကမ်းတကျ စားကြရမှာပါ။ သူက ထမင်းချိုင့်သိမ်းထားပါသည့် locker ရှေ့မှာရပ်လိုက်တာမို့ ‘နီ’ ပါ ရပ်လိုက်ရလေသည်။ ထမင်းချိုင့်ကို ယူလိုက်ပြီး လှည့်ထွက်လိုက်စဉ် သူမိနပ်က ကြီးနေတာနဲ့ ခလုတ်တိုက်မိလေတော့၏။

“အမေ့!”

“နီကတော့ ဒီမိနပ်စီးတာနဲ့ ပြဿနာဖြစ်နေပြီ”

သူမ လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲဆွဲ၍ ချော်မလဲစေရန် ထိန်းပေးလိုက်ရလေသည်။ သူမကဖြင့် အခုမှပဲ လူကြီးဝတ်ဖိနပ်ကို ကလေးက မတော်ဘဲ စီးထားသည့်နယ်ပါ။ အကုန်လုံးနေရာယူ၍ ထိုင်နေကြပြီမို့ ထောင့်ဆုံးခုံနေရာလေးမှာ ‘နီ’ နှင့်အတူ သူထိုင်လိုက်ရလေ၏။

“ပြောလေ”

“ဘာကိုလဲ၊ ဪ၊ ဝန်ထမ်းအသစ်ကိုလား။ အားလုံးပဲ မှတ်ထားနော်။ ကျွန်တော့် assistant နေနီနီတဲ့”

“ဟိဟိ! ချစ်စရာလေး”

“နာမည်ကနီပြီး လူက ဖြူဖြူလေးနော်”

“ခင်လို့စတာ ကိစ္စမရှိပေမယ့် သိပ်ကြီးမစကြပါနဲ့”

“အံ့မယ်မယ်၊ ကြားကနေ နာတတ်နေပြန်ပြီ။ ကိုညီ ယောက္ခမနဲ့ တိုင်ပြောလိုက်ရမလား”

“အယ်က ယောက္ခမလဲ”

“ဦးမြင့်ကျော်ကို ပြောတာလေ”

“ဟာ! ဥမ္မာတော့လုပ်ပြီ။ ဦးကျော်သမီးက ခုမှ အသက် ငါးနှစ်လေးကို”

ရယ်ကြပြန်လေ၏။ မောင်နှမတွေနှယ် တရင်းတနှီးရှိသလို ခါး တခြားလူတွေက စကားသိပ်မပြောရဲကြပါဘဲ ဒီကောင်မလေး (မဟုတ်သေးပါဘူး) ‘နီ’ ထက်အသက်နည်းနည်းကြီးမည့်ပုံမှ ဒီအစ်မ တွေကတော့ သူနှင့်အလုပ်ဝင်တာ အတူဖြစ်မည်ထင်ပါရဲ့။ ဒီလို ဖော်ရွေစွာပြောသင့်ပေမယ့် ‘နီ’ က နဂိုကတည်းက သူစိမ်းတွေနှင့် သိပ်မရောတတ်သဖြင့် ခပ်တည်တည်လေး ဖြစ်နေလေသည်။

“ဖိနပ်က ကိုယ်ပဲ ဝယ်လာပေးမယ်နော်။ နီပါဝယ်ရင် နှစ်
ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဈေးကြီးလားဟင်”

“အင်း၊ သောင်းဂဏန်းနီးပါးလောက်ပေါ့။ ကြာကြာသုံးမယ်
ပစ္စည်းဆိုတာ ဈေးများလည်း ကောင်းကောင်းရွေးသုံးရတယ် နီမဲ့
ဟောဗျာ! နီလည်း ငါးငပိချက်ထည့်လာတာလား”

“သိဘူးလေ။ အန်တီလေးထည့်ပေးလိုက်တာပဲ ယူလာ
တာ”

“ငါးငပိချက်နဲ့ ပန်းဂေါ်ဖီစိမ်းကြော်ပါလား။ တစ်အိမ်တည်း
နေကြတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟာဗျာ၊ မဟုတ်ပါဘူး။ နီက ကြက်သားကြော်ပါတယ်
လေ”

“နီကိုပဲထည့်ပေးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကြံကြံဖန်ဖန် မဟုတ်ရပါဘူး”

ဘေးမှလူတွေကို ဖြေရှင်းရင်း ပြုံးမိလေ၏။ ဘာကြောင့်
ဟင်းချက်တာက လာတူနေရပါသလဲ။ သူက အသားသိပ်မကြိုက်
သဖြင့် ချိုင့်ထဲထည့်မလာဖြစ်သလို မေမေ့အတွက် ကြက်သားဖြူ
ကြော် လုပ်ပေးခဲ့တာက အမှန်ပါပဲ။ ရေသန့်ဘူးကြီးတစ်ဘူးနှင့်အတူ

steel ခွက်နှစ်ခုကို ယူ၍ သောက်ရေဖြည့်လိုက်ပါသည်။ တခြားသူ
တွေက အရင်စားကြတာမို့ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပြီးသွားကြလေပြီ။

“နီ”

“ရှင်”

“ငရုတ်သီးစားလား”

“ဟင့်အင်း”

ချိုင့်အဆင့်လေးထဲမှာ ကြက်သားကြော်က အတော်များ
သဖြင့် သူချိုင့်ထဲသို့ ဦးဖယ်သလို ထည့်ပေးလိုက်ပါ၏။ တစ်မျိုးထင်
လေမလား။ အိမ်မှာ ထမင်းအတူစားတိုင်းလည်း ဖေဖေနှင့်အန်တီ
လေးကို ဒီလိုပဲ ဟင်ဦးဖယ် ထည့်ပေးနေကျမို့ အကျင့်ဖြစ်နေလေ
သည်။

“စားပါနီရဲ့၊ ကိုယ်က အသားသိပ်မကြိုက်ဘူး”

“ဟင်!”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နီရောပဲ”

“ဟုတ်လား၊ အိမ်မှာဆို ကိုယ်က မေမေ့အတွက်ပဲ ချက်ပေး
တတ်တယ်။ လူကြီးဆိုတာ အာဟာရပိုမျှအောင် စားရတာမဟုတ်

“အင်း နီတို့အိမ်မှာတော့ အန်တီလေးပဲချက်ပေးတာပဲ
နီ့မှာက ဖေဖေပဲရှိတာပါ။ မေမေက နီ (၁၀) နှစ်အရွယ်လောက်
ကတည်းက နှလုံးရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားတာ”

“ဪ ဖြစ်ရလေ။ ကိုယ့်ဖေဖေက ကိုယ် (၁၀) တန်းပြေ
နှစ်မှာပဲ ရုတ်တရက် ဆုံးသွားတာလေ”

မျက်ဝန်းလဲ့လဲ့လေးတွေနှင့် အကြည့်ဆုံသွားပြန်ပါတယ်။ ငါ
မစုံတာကအစ တူနေပြန်ပါလား။ ရေခွက်ကို ထပ်ထည့်ပေးလိုက်ပြီး
ငရုတ်သီးစိမ်းအတောင့်လေးတွေကို တဥျတ်ဥျတ် ဝါးစားလိုက်ပါသည်။
ငါးပိချက်က မေမေမစားနိုင်မှာစိုး၍ အစပ်သိပ်မထည့်တာမို့ ငရုတ်သီး
စိမ်းကို သူ သပ်သပ်ထည့်လာရတာပါ။ သူက အစပ်မပါလျှင် ထမင်း
မစားတတ်သူမို့ပါပဲ။

“မစပ်ဘူးလား”

“နည်းနည်းတော့စပ်တာပေါ့။ အစပ်ပါမှ မြိန်တာ နီရဲ့”

“နီက သိပ်မစားနိုင်ဘူး။ နီ့ထက် အသက် ဘယ်လောက်
ကြီးလဲဟင်”

“ကိုယ်လား။ သုံးနှစ်ကျော်လောက်ကြီးတာပေါ့ နီရဲ့”

“ဒါဆို ကိုပြေလို့ ခေါ်မယ်နော်”

“ရတယ်လေ၊ နီ့သဘောပါ”

သူက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညှိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ အဒေါ်ဖြစ်သူ
 ဆက်လေးတာမို့ သူမက ဘာမှမချက်တတ်မှန်းသိနေပါသည်။ တစ်ဦး
 သည်းသောသမီးလေးပါလား။ ဒီလက်ကလေး၊ ဒီခြေထောက်ဖွေးဖွေး
 ဆေးကိုမြင်ရရုံနှင့် အိမ်မှာ အဘယ်မျှ အလိုလိုက်ခံရသည့်ကလေးမှန်း
 သိရတာပါ။ ဒီအရွယ်လေးကြောင့် အဖေဖြစ်သူလည်း အသက်ငယ်
 ညီဟု ခန့်မှန်းလိုက်မိလေ၏။

“နို့ဖေဖေက ဘာလုပ်လဲ”

“ရှေ့နေပါ”

“နီကရော ဝါသနာမပါဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“အခု ဒီလိုအလုပ်လုပ်ခိုင်းတာ လူကြီးတွေပဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ နီဘာသာ အပြင်ထွက်အလုပ်လုပ်ချင်လို့ပါ”

“ပင်ပန်းမှန်းသိရင် စိတ်ပူတော့မှာပဲ”

“အန်တီလေးကတော့ စိတ်ပူမှာပါ”

အလို! အဖေတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်ပါ။ ဒီအဖေကို သည်းသည်း
 သည် မချစ်ဘူးလား။ သူနှင့်မေမေကဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
 နှစ်ဦးစုံ ဂိုကြတာပါ။ မေမေက အရင်ကတည်းက ဘာမှ ကောင်း
 မှာမချက်တတ်သလို အခုသာရှိအောင်လည်း မပြင်ဆင် မချက်

တတ်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ဖေဖေသာ ချက်ကျွေးခဲ့ပြီး သူ့ကိုသင်ပေးခဲ့တာလေ။

ဟင်းချက်လက်ရာမကောင်းသည့် မေမေက ဆေးကြောသန့်ရှင်းတာကိုတော့ ကောင်းကောင်းလုပ်တတ်ပါ၏။ အဝတ်လျှော်ဖွပ် မီးပူတိုက်တာကို ကောင်းကောင်းလုပ်တတ်ပေမယ့် သူ့ကိုက မေမေပင်ပန်းမှာကို မကြည့်ချင်၍သာ အကုန်လုက်ပေးနေတာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီအမေက ဒီသားလေးကို ဖျားနာမှာစိုးတာမဟုတ်လား။

“နို့ဖေဖေက ဘာမှမပြောဘူးလား”

“ဟင့်အင်း။ ဖေဖေက နီနဲ့စကားသိပ်ပြောလေ့မရှိဘူး။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ခပ်စိမ်းစိမ်းပဲနေတတ်တာ”

“ဪ အန်တီလေးရှိလို့ တော်သေးတာပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ်”

“အန်တီလေးက အပျိုကြီးလား”

“အင်း”

ထမင်းစားပြီးတာကိုသိမ်းရင်း ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်လေ၏။ ရိုးရိုးသာသားပြောတာဖြစ်ပေမယ့် သူ လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်တာကို တွေ့သွားပါသည်။ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီးဆိုပြီး

အန်တီလေးကို အထင်သေးတာတော့ လက်သင့်မခံချင်ပါလေ။

“နို့အန်တီက ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာ”

“ကိုယ်က ဘာပြောမိလို့လဲ”

“မသိဘူးလေ၊ ကိုပြေမှာ ဦးလေးတွေ ဘာတွေ ရှိတယ်

ဆိုပြီး ဆက်လာမှာစိုးလို့ အစောကြီးကတည်းက ကြိုပြောထားတာ”

“ချောချောလေးမဟုတ်လား”

“ချောတာပေါ့။ ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့လှတာ”

“ဒါဆို ဘာလို့မစွံသလဲ”

“တွေ့လား ပြောပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ကခင်လို့ ဒီလိုပဲမေးလိုက်တာပါ။ နီ

ဆယ်”

“အန်တီလေးက နို့ကိုပြောထားတယ်။ ဖေဖေ နောက် အိမ်

ထောင်ပြုသွားရင်တောင် နို့အနားမှာ အမြဲရှိနေမှာတဲ့”

“သွားပါပြီ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နီပါ အပျိုကြီးဓာတ်တွေ ကူးကုန်ရင်

ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ ‘နီ’ မအောင့်နိုင်တော့ပါ။ ခင်မင်စိတ်ဖြင့်

ပြောမှန်းသိသဖြင့် စိတ်ထဲမှာ ရင်းနှီးလာသလိုပင် ရယ်လိုက်မိလေ၏။ အန်တီလေးနှင့်အတူတူနေမှပဲ အပျိုကြီးဖြစ်မှာကို စိတ်ပူစရာလား။ ရှာရှာဖွေဖွေလည်း တွေးတတ်ပါရဲ့။ ပစ္စည်းတွေသိမ်းပြီးနောက် အလုပ် နေရာဆီသို့ လျှောက်လာကြပါသည်။

“နို့ကိုတော့ အပျိုကြီးမနေခိုင်းပါဘူးနော်”

“ဒါဆို ယူမယ်ပေါ့။ တော်ပါသေးရဲ့”

“ကိုပြောနော် ဟွန်း!”

“ခင်လို့နောက်တာပါ”

“သိပါတယ်။ ဒါကြောင့် စိတ်မဆိုးတာပေါ့”

“ကိုယ်သာ နို့ဖေဖေဆို သမီးလေးကို ဘာမှမလုပ်ခိုင်းပါဘူး”

“ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ လူမှန်ရင် အရွယ်ရောက်တာနဲ့ ကိုယ့် အစွမ်းအစ အရည်အချင်းကို အကျိုးရှိအောင် အသုံးပြုတတ်ရတယ် တဲ့။ အဲဒီလိုမသုံးတတ်ရင် လူညံ့ဖြစ်သွားမှာ”

“ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဖေဖေ”

“တော်လိုက်တာ”

“နို့ဖေဖေက ဒိတ်ဒိတ်ကျဲရှေ့နေကြီးပဲဟာ”

မေးလေးဆတ်ပြပြီး ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် ပြောလိုက်ပုံကြောင့် သူ

သယ်မိလေတော့၏။ အဖေဖြစ်သူ ဒီမိမိထောင်ထပ်ပြုမှာကိုတော့
နီနီခိုနေသလိုပါပဲလား။ ဘယ်လိုလဲ။ ဒီအရွယ်မှာမှ မိထွေးရှိလာလျှင်
ဖြင့် 'နီ' နဲ့တည့်ပါ့မလား။ မိခင်မရှိတော့ပေမယ့် စိတ်အားငယ်မှု
ဆိုတာက အဆါဖြစ်သူရှိနေလို့ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်လည်း အဒေါ်
အပျိုကြီးကိုသာ အူတိုတတ်သည့် တူမလေးဖြစ်နေတာပေါ့ 'နေနီနီ'။

“ဒိတ်ဒိတ်ကဲ့ဆိုတော့ မဒီတွေ ပိုင်းပိုင်းလည်နေတော့မှာပေါ့

နီနီ”

“အင်း”

“မေမေလေးရော လိုချင်ပါ့မလား”

“အမှန်ပြောရမှာလား”

“ပြောပေါ့”

“မလိုချင်ဘူး”

အသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် ဖြေလိုက်လေ၏။ မှန်တာပေါ့။ အောင်
မြင်နေပါသည့်အဖေ ဖြစ်သူကိုတော့ နှမြောတတ်မှာပါ။ ဒါဖြင့် 'နီ'
ခင်ဖြစ်သူကရော ဒီသမီးလေးကို နှမြောတွန့်တိုပြီး ဘယ်လို သတို့
သားမျိုးနဲ့မှ သဘောတူမှာတဲ့လဲ 'နီ'။ ရင်ပူလိုက်တာနော်။

(၇)

နားနေခန်းမှာ Duty coat ကို ချွတ်လိုက်စဉ် ‘နန်း’ နောက်မှ ခြေသံကြားလိုက်သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ‘ဒေါက်တာမှူး သက်ပိုင်’ က အပြုံးဖြင့်ပြန်ကြည့်လေသည်။ အတူတွဲလုပ်နေသည့် ဆရာဝန်ဖြစ်ပေမယ့် ဒက်ဒီပြောထားဖူးသည့်စကားကြောင့် မျက်နှာ နွေးသွားရတာအမှန်ပါ။ ‘ပိုင်’ နှင့်မှ သဘောတူချင်တာတဲ့လေ။

“မောနေပြီလား နန်း”

“ဒီလိုပါပဲ”

“ဒီလောက်ပင်ပန်းတာတောင်မှ ညနေဘက် ဆေးခန်းက ထိုင်သေးတယ်”

“ဒါလီနဲ့ တစ်လှည့်စီထိုင်တာပါ ပိုင်ရဲ့။ မပင်ပန်းပါဘူး”

“မြဒါလီက ဘယ်နှရက်ထိုင်ပေးလို့လဲ နန်းရဲ့”

သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိလေ၏။ ‘ပိုင်’ ကို ‘မြဒါလီ’ က စိတ်
ဝင်စားတယ်လို့ ‘နန်း’ ကိုပြောထားခဲ့တာကြာပါပြီ။ သူငယ်ချင်းတွေ
ဖြစ်သလို တွဲဖက်ဆရာဝန်တွေမို့ သွေးခွဲသလိုတော့ မဖြစ်စေချင်ပါ။
ပြည့်စုံသည့်မိသားစုတွေရဲ့ သားသမီးဖြစ်သလို ရည်မှန်းချက်ပါ တူနေ
တာမို့ပါပဲ။

‘နန်း’ က ‘မောင့်’ ကို အခုအချိန်ထိ ‘ချစ်နေမှန်း’ ‘ဒါလီ’
အသိဆုံးဖြစ်ပါ၏။ ‘ပိုင်’ က ‘နန်း’ ကိုသာ သဘောကျပြီး ‘ဒါလီ’
အပေါ် သူငယ်ချင်းထက်မပိုချင်တာကြောင့် မိန်းကလေးချင်းက ရိပ်မိ
နေတာ မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် စိတ်ရင်းဖြောင့်သည့် ‘ဒါလီ’ က
‘နန်း’ အပေါ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ စိတ်မကွက်ခဲ့ပါလေ။

“လူနာအခြေအနေ အရေအတွက်ကိုပဲကြည့်ပြီး ထိုင်တာပေါ့
ပိုင်။ လူနာများရင် နှစ်ယောက်စလုံး ကြည့်ကုပေးတယ်။ နည်းရင်
တော့ တစ်ယောက်တည်းပဲသွားတာပေါ့”

“ကိုယ့်ဒဏ်ဒီခေါ်မယ့်ဆေးရုံကို လိုက်ပြောင်းဖို့ စိတ်မကူး
သေးဘူးလား”

No! ဟု အပြတ်ပြောလိုက်ချင်ပါ၏။ ငွေကြေးကြောင့်

မဟုတ်ပါဘဲ ဝါသနာကြောင့်သာ ဒီလမ်းကြောင်းကို ရွေးခဲ့ကြတာ
လေ။ ဒက်ဒီတောင်မှ ခုထိ နယ်ဆေးရုံအုပ်အဖြစ် ရပ်တည်နေပါလျက်
'နန်းထိုက်စံ' က ဘယ်လိုစိတ်မျိုးနဲ့ Private Hospital ကို ပြောင်းနိုင်
ပါ့မလဲ။ ငွေဆိုတာထက် မျိုးရိုးကို ကြည့်ရွေးချင်သည့် မာမီအတွက်
တော့ 'မှူးသက်ပိုင်' က Hundred percents ပြည့်အောင် အသေအချာ
ပါ။ သို့သော်။

“အဲဒီမှာဆို အချိန်ပိုင်းနဲ့ပဲ လုပ်ရမှာဆိုတော့ နန်းတို့သက်သာ
မှာ။ မြဲဒါလီကတော့ စဉ်းစားပေးမယ်တဲ့”

ပြီးလိုက်မိလေ၏။ ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့။ ‘ပိုင်’သွားမည့်နေရာ
ကို လိုက်မှာက ‘ဒါလီ’ သာ ဖြစ်ရမယ်လေ။ ဘဝတူဆိုပေမယ့် လူ
တစ်ကိုယ် စိတ်တစ်မျိုးမို့ အတွေးကတော့ မတူနိုင်ပါချေ။ ‘ဒါလီ’
စိတ်ကူးပေမယ့် အဲဒီအတိုင်း ‘နန်း’ ကလိုက်ပြီးစဉ်းစားပေးရမှာတဲ့
လား။ သူတို့နှစ်ဦးကြားကနေ ရှောင်ပေးဖို့က ‘နန်း’သာ တာဝန်ရှိနေ
သလိုပါလေ။

“ပြုံးမနေပါနဲ့လေ။ ကိုယ်က နန်းအတွက် အကောင်းပြော
ပေးနေတာ”

“သိပါတယ်ရှင်”

“သိရင်လည်း နည်းနည်းလေးတော့ ငဲ့ကြည့်မှပေါ့။ ကိုယ့်

အပေါ်ဆို အမြဲတစေ colour green တွေချည်း ပေးချင်နေတယ်”

ရုံးခန်းတွင်းမှို မပြောဘူးထင်ထားပေမယ့် ပြောတော့ ပြောလာလေ၏။ လူရှင်းချိန်မှို တော်ပါသေးရဲ့။ ထမင်းစားချိန်မှို အပြင်ထွက်နေကြသဖြင့် ဒီအချိန် လူရှင်းနေလေ့ရှိတာလေ။ ‘ဒါလီ’ က သားဖွားဆောင်ရောက်နေသဖြင့် ဒီကိုရောက်မလာသေးပါ။ မြန်မြန်ရောက်လာလျှင် ကောင်းမည်ထင်ပါ၏။ ဒီလိုရင်ဘတ်ထဲက ကိစ္စတွေကို ‘မောင်’ မှလွဲ၍ မည်သည့်ယောက်ျားမျိုးနှင့်မှ မဆွေးနွေးချင်တာ အမှန်ပါပဲ။

“ကိုယ်က နန်းအတွက် ဘာလဲ”

“သူငယ်ချင်းပေါ့”

“နန်း”

“သူငယ်ချင်းမှို တရင်းတနှီးပြောနေတာပေါ့ ပိုင်။ ဒီနေ့အထိ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်တွေကို တာဝန်ချိန်ကလွဲပြီး ဘယ်တုန်းကများ နန်းအပိုပြောတတ်လို့လဲ”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က အဲဒီအဆင့်နဲ့ ရပ်မနေချင်ဘူးဆိုရင်ရော”

အကြည့်တို့ ဆုံသွားရလေ၏။ မာနက အထင်းသားပါပဲ။ အကြည့်နွေးနွေးလေးဖြင့် ကြည့်လေ့ရှိသည့် ‘မောင့်’ မျက်ဝန်းတို့ သတိရမိ၏။ ရင်ထဲ တသိမ့်သိမ့် ခုန်သွားစေသည့် ‘မောင့်’ နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို လွမ်းမိ၏။ ရင်ခုန်သံမရပ်စေဘဲ နွေးထွေးစေခဲ့ပါသည်။

‘မောင်’ ရင်ခွင်ကျယ်ကို တမ်းတမိလေ၏။ ‘နန်း’ မည်သို့လုပ်ရမည် မလဲ။

“ဒါက ပိုင်အပိုင်းပဲလေ”

“ကျစ်! ထင်တယ်။ ကိုယ်ပြောရင် ဒီလို responds မျိုးပဲ ပြန်လာမယ်ဆိုတာ။ နန်းရဲ့ အေးခဲနေတဲ့ရင်ထဲကို ဘယ်လို Heater မျိုးပေးမှ နွေးလာမှာတဲ့လဲ”

မျက်လွှာချလိုက်မိ၏။ သူမထိုင်နေပါသည့် ခုံရှေ့စားပွဲထက် အသာရှိရပ်နေရင်းမှ တင်းပါးလွှဲထိုင်လိုက်သည်က ‘ပိုင်’ ပါ။ ဒီထက်ပိုပြီး နီးကပ်ခွင့်တဲ့။ နှလုံးသားဆိုတာ ပေးချင်တိုင်းပေးရအောင် များများ စားစားရှိသည့် အရာမှ မဟုတ်တာပဲ။ တကယ်လည်း ‘နန်း’ ရဲ့ရင်ထဲက နှလုံးသားက ရှိမှရှိပါဦးမလား။ မသေချာလှပါ။

“တစ်နှစ်ဆိုတဲ့အတိုင်းအတာက နန်းအတွက် လုံလောက်သင့်ပါပြီ”

“ဘာအတွက်ပြောတာလဲ ပိုင်”

“လူတစ်ယောက်ကို မေ့နိုင်ဖို့”

မျက်နှာမဲ့သွားရပါ၏။ ဒီအတိုင်း အလွမ်းတွေနှင့် ပျော်နေတာကို မရှုမိကြဘူးလား။ နေပျော်စရာမရှိတော့တဲ့ဘဝမှာ နေထိုင်အောင် ကြိုးစားအားတင်းထားရသည်က ခွန်အားလျော့ပါးနေရတာ

လေ။ ချစ်ပြီးသားနှလုံးသားကို အဟောင်းအနွမ်းဆိုပြီး ဥပေက္ခာမပြုနိုင်ပါလားနော်။

“လောကမှာ မုန်းဖို့လွယ်ပြီး မေ့ဖို့ခက်ခဲတယ်ဆိုတာ ပိုင်လည်းသိမှာပါ”

“စိတ်ကူးနေရုံနဲ့ ဘဝကဖြစ်တည်မှာတဲ့လား နန်းရယ်။ ကိုယ်က လက်တွေ့ကိုပဲ ယုံကြည်လက်ခံထားတယ်”

“နန်းကရော လက်တွေ့သမား မဟုတ်ဘူးလို့ ပိုင်ပြောချင်တာလား”

သူက တစောင်းထိုင်နေရင်းမှ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ဟန်မဆောင်တတ်ပေမယ့် မိန်းကလေးမို့ ကျွဲကြွေတာမို့ မျက်နှာမပျက်ချင်ပါ။ ‘မောင်’ နှင့်လမ်းခွဲစဉ်ကတော့ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ဝဲနေသော်ငြား အပြုံးမပျက် အေးအေးဆေးဆေး လမ်းခွဲခဲ့ကြတာလေ။ လောကမှာ ချစ်ပေမယ့် အသည်းနှင့်အောင် မခွဲချင်ပေမယ့် ပေါင်းဖက်ခွင့်မရှိသည့်စုံတွဲတွေထဲမှာမှ ‘ဘုန်းမြတ်သန့်စင်’ နှင့် ‘နန်းထိုက်စံ’ က စာရင်းဝင်ဖြစ်ခဲ့ရတာကဖြင့် ရင်နာစရာပါ။

“ကိုယ်က”

“လက်တွေ့ကျကျ ဆုံးဖြတ်ပြီး နီးကပ်နေတဲ့သူနဲ့ဝေးအောင် နောက်ဆုတ်ခဲ့တာပါ ပိုင်။ မုန်းလို့ နာကြည်းလို့ ဥပေက္ခာပြုချင်လို့မှ

မဟုတ်တာ။ မောင့်ကိုမေ့ဖို့ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ မာမိတို့ဆန္ဒအတိုင်း မောင်နဲ့လမ်းခွဲခဲ့တာမှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မေ့ဖို့ဆိုတာ နန်းသေတဲ့အထိ မလုပ်နိုင်တဲ့အရာပဲ”

“Sorry ပါနန်း။ ကိုယ် အဲဒီလောက် မရည်ရွယ်ပါဘူး။ တကယ်ပါ”

“စာနာတတ်မှုဆိုတာ ကိုယ်စား နေရာယူတတ်သူမှ နားလည် တာပါ ပိုင်”

သူ မတ်တပ်ပြန်ရပ်လိုက်မိ၏။ စာနာတတ်မှုတဲ့လား။ ဒီလောက် ကျောင်းအတူပြီး ရင်းနှီးခဲ့ပါသည့် သူ့ကိုတော့ လွယ်လင့် တကူ လက်မခံခဲ့ပါဘဲ Business man ကိုမှ ရွေးချယ်ခဲ့ရပါသလား။ သူငယ်ချင်းဆိုသည့် ‘စည်း’ ကြောင့် ဖွင့်ပြောဖို့ နှောင့်နှေးခဲ့မိတာက အပြစ်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်လို့၊ တခြားသူစိမ်းတစ်ယောက်အပေါ်မှာ စိတ်နှလုံး အစုံနှင့် ပျော်ဝင်ခဲ့ရပါသလား ‘နန်း’ ရယ်။

“ကိုယ်က ကိုယ်က တကယ်မချစ်တတ်ဘူးလို့များ နန်း ထင်နေလား”

ပြန်မဖြေပါ။ မျက်ခုံးကျုံ့ပြီး နှုတ်ခမ်းပါးလေးတောင်မှ ဧ ပိတ်လိုက်ရတယ်လို့။ ကိုယ့်ကို သံယောဇဉ်ရှိနေတာတောင်မှ ဒီထက် ပိုပြီး မြတ်နိုးတွယ်တာဖို့တောင် မစဉ်းစားမိသေးပါလား။ ရင်ထဲမှာ

နေရာပေးထားသည့်လူကို ခုချိန်ထိ သိမ်းထားချင်တုန်းပဲလား 'နန်း' ရယ်။

“ပိုင်မှာ ချစ်တတ်တဲ့နုလုံးသားရှိနေရင် နန်းရဲ့ခံစားချက်ကို နားလည်နိုင်ရမှာပေါ့ ပိုင်”

“နန်းကို စာနာမိလို့လည်း ဘေးကမြင်နေရတာ နာကျင်လို့ ငါ နန်း။ တကယ်ဆို ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာကိုသာ နန်းရွေး ချယ်သင့်တယ်”

“မှန်ပါတယ် ပိုင်။ ဒါပေမဲ့ ပိုင်ပြောတဲ့အရာမျိုးက တခြား ကိစ္စတွေမှာသာ အသုံးဝင်နိုင်မှာပါ”

ခေါင်းမာတာလား။ အသည်းမာတာလား သူ ဝေခွဲမရပါ။
ဆော်မိသော၊ တင့်တယ်သော၊ စိတ်ထားဖြူသော 'နန်းထိုက်စံ' အပေါ်
မေတ္တာမိုးက စွေရွာခဲ့ပြီးပြီမို့ သိမ်းလို့မှမရတော့တာလေ။ တကယ်ဆို
ဘာမှ မဝေးကွာလှသည့် သူနှင့် 'နန်း' ကြားက ခပ်ပါးပါးအရာတစ်ခု
ကိုသာ မျက်စိမှိတ် ဖြိုချလိုက်လျှင် ရင်ခုန်သံချင်း အနီးဆုံးဖြစ်သွားမှာ
အသေအချာပါပဲ။

“ကိုယ်တောင်းဆိုတဲ့အရာက နန်းအတွက် သိပ်ခက်ခဲနေလို့
လား”

အတင်းအကျပ်မျိုး မလုပ်ချင်ပါ။ မိဘချင်းရော သားသမီး

ချင်းပါ ဒီလောက်ရင်းနှီးနှေးထွေးခဲ့ကြပါလျက် 'အချစ်' ဆိုသည့်အရာက သူနှင့် 'နန်း' ကြားမှာ ဘာကြောင့်ကြားခံအဖြစ် မရှိရပါသလဲ။ အကြည့်ချင်းဆုံ အပြုံးချင်းဖလှယ် ပညာတွေဝေမျှခဲ့ပါသည့်ကာလက ရှည်ကြာခဲ့တာကို အသိဆုံးပါပဲ။ ဒါတောင်မှ ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကိုမှ 'နန်း' ရဲ့နှလုံးသားက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မျက်စိက ခဲ့ရပါသလဲ။

“နှလုံးသားဆိုတာ အပိုရှိတဲ့အရာမှ မဟုတ်တာ၊ ပိုင်လည်း သိရဲ့သားနဲ့”

“ဘယ်လို”

ရင်ထဲ အောင့်သွားရပါ၏။ အပိုပစ္စည်းမဟုတ်ပါဆိုပြီး ရှိနေတော့ရော ပေးနိုင်မှာတဲ့လား။ မုန့်ဖိုးတောင်းသည့် ကလေးလို ငိုယိုပြီး တောင်းလို့ရလျှင်လည်း ကောင်းသား။ သနားသဖြင့် ပြန်ချစ်စေချင်ပေမယ့် ခခယယ တောင်းဆိုရမှာမျိုးက မာနကို ခေါင်းပုတ်လိုက်သလို ဦးမော့ချင်လာတော့တာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိမ်ငယ်မှုဆိုသည့်အရာမျိုးက ဘယ်တုန်းက ရှိခဲ့ဖူးလို့ပါလဲ။

တစ်ဆိတ်! အတ္တတွေမကြီးပြပါနဲ့လား 'နန်းထိုက်စံ'။

“ကိုယ်က လူကြီးတွေစီမံပေးရုံနဲ့ ဟုတ်ကဲ့ဆိုပြီး ခေါင်းညိတ် လက်ခံချင်တာမျိုး မလုပ်ချင်လို့ အခုလို အေးအေးဆေးဆေး ပြောနေ

ရတာပါ”

“နန်းသိပါတယ်”

“အဲဒါဆိုရင် အတိတ်မှာပျော်နေမယ့်အစား ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်ကိုပဲ မြင်တတ်ပါစေလား နန်း။ စိတ်ကူးနဲ့တယ်ဆိုတာ မတည်ငြိမ်သေးတဲ့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်တွေမှာသာ ရှိသင့်တာပါ”

နှုတ်ခမ်းထက်မှအပြီးက အားမပါလှပါ။ တွေဝေတုံ့ဆိုင်းခြင်း ချိခဲ့ပါသည့် ‘နန်း’ ကို ဘယ်လိုမှိုင်းမျိုးက အလင်းဖုံးထားပါသလဲ။ တကယ်ဆို အချစ်ဆိုတာ မြည်းစမ်းသင့်တဲ့အရာမှ မဟုတ်တာ။ ပျားရည်လို ချိုမြိန်ပေမယ့် နှလုံးသားကို အဆိပ်ပျံ့နှံ့စေတတ်မှန်း ‘နန်း’ သိခဲ့တူးလား။ ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေခဲ့ပါသည့် မိန်းကလေးကို တွေဝေငေးမောသည့်ပုံရိပ်ဖြစ်အောင် ပြုစားခဲ့ပါသလား ‘ဘုန်းမြတ်သန့်စင်’။

“ပိုင်ကို သဘောထားသေးတာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“ဘာ”

“ပိုင်ဆိုရမှ အချစ်လို့ ပိုင် ယူဆထားတာလား”

“နန်း!”

“လူချင်းဝေးနေပေမယ့် နန်းရဲ့မောင့်ရဲ့ချစ်ခြင်းက ဘယ်တော့မှ မပျက်ပြယ်ဘူးဆိုတာကိုသိရင် အခွံချည်းသက်သက်နဲ့ နန်းကိုပိုင်ဆိုင်ချင်ပါ့မလား ပိုင်။

“တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တော့ ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်နိုင်မှာပေါ့နင်း”

“အင်းလေ၊ စောင့်နိုင်ကအကျိုးရှိ၏ဆိုတဲ့အတိုင်း ပိုင် စောင့်နိုင်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးဖြစ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ နန်းရင်ထဲမှာ မောင်ထလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ထပ်ဝင်ခွင့်မရှိတော့တဲ့အတွက်တော့ sorry ပိုင်”

အခန်းတွင်းသို့ Lunch အတူစားရန် လာခေါ်ပါသည့် ‘မြဒါလီ’ ရောက်လာပြီမို့ နှစ်ယောက်သား စကားပိုင်းက ရပ်သွားထ၏။ ရင်ခုန်ခြင်းတွေ၊ အချစ်တဏှ အသက်တွေကို ဒီနေရာမှာ ပြောပြတာက သိပ်ပြီး သဘာဝမကျလှပါလေ။

(၈)

Visiting card ဖြူဖြူလေးကို ကိုင်ကြည့်နေမိပါ၏။ Silver Snow တဲ့။ ဒါဖြင့် 'ငွေနှင်း' ပေါ့။ မေမေဖြစ်နေမလား။ ဖြစ်နိုင်
မိသည်။ အိမ်မှာ ဒီအမည်ကို မည်သို့မျှမခေါ်သို မေမေ့ဓာတ်ပုံဆို၍
သေးသေးလေးသော်မျှ တစ်ခုမှ မထားပါ။ မိခင်ဖြစ်သူ ဖြူသလား၊
ဆင်းသလား။ အရပ်မြင့်သလား။ ရုပ်ရည်တူသလားဆိုတာကိုတောင်
သူက ငယ်စဉ်ကတည်းက မသိခဲ့ရပါချေ။

အိမ်ကိုဝင်ထွက်သွားလာနေပါသည့် ဖေဖေအသိမိတ်ဆွေ
တွေကသာ အမေတူသားဟု မကြားစာကြားပြော၍သာ မေမေ့ရုပ်ရည်
တို့ သူ ခန့်မှန်းမိတာပါ။ ဒါတောင် ဖေဖေကြားပါက စရိုက်တူမှာစိုးပြီး

ဒေါသထွက်တတ်တာမို့ သူ့ကိုယ်တိုင် မမေးခဲ့သည့်အတွင်းကိစ္စတစ်ရပ် သာ ဖြစ်လေ၏။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ထမင်းခွံကျွေးတာ ထိန်းပေးခဲ့ တာက ကလေးထိန်း နာနီဒေါ်စန္ဒာပါ။

အခု ဒီအရွယ်ထိ သူတို့အိမ်မှာနေနေပါသည့် သူ့အခေါ် 'ဒါဒါ' ဆိုသည့်နာနီသာ တရင်းတနှီးခေါ်ပြောသည့် အမျိုးသမီးပါပဲ။ ငယ်ငယ်ကခေါ်ခဲ့သည့် အခေါ်အဝေါ်ကို ခုထိ မဖျက်ခဲ့သေးပါ။ အဒေါ် ရင်းနှယ်မခြား သံယောဇဉ်ရှိခဲ့ရပါသည့် 'ဒေါ်စန္ဒာ' သာ သူတို့အိမ်၏ အိမ်တော်ထိန်းအဖြစ် ယခုတိုင်ရှိနေခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“မောင်ဘုန်းရေ”

“တံခါးစေ့ထားပါတယ် ဒါဒါ။ ဝင်လာလိုက်ပါ”

“ဝတ်ချင်တယ်ဆိုလို့ လာပို့ပေးတာ”

“အင်း”

မီးပူတိုက်ထားပေးသလို shirt လက်ရှည်ကိုရော style pants ကို Hunger ဖြင့်ချိတ်ကိုင်၍ သယ်လာပေးလေ၏။ ခါတိုင်း တော့ ဗီဂိုထဲ အဆင်သင့်ရှိတာကို ယူဝတ်ခဲ့ပြီး ဒီနေ့မှ ဒီအရောင်ကို တမင်ရွေးဝတ်ချင်သဖြင့် ခိုင်းထားတာပါ။ ကောင်မလေး 'မိစ္ဆာ' ကို ပို့ခိုင်းလျှင်ရပါလျက် သူ့အခန်းကို 'ဒါဒါ'သာ လာခွင့်ရှိသလို

ခင်လာရဲလေသည်။

“ဒီမှာတင်ထားလိုက်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရေချိုးပြီးနောက် စွပ်ကျယ်ဖြူနှင့် ရေလဲပုဆိုးသာဝတ်ထားပြီး မှန်တင်ခုံရှေ့ ငူငူကြီးရပ်နေပါသည့် သူ့နောက်မှ အသာဖြတ်ကာ အိပ်ရာထက် ဝတ်စုံကို အသာဖွဖွတင်ပေးလိုက်လေ၏။ သူ့အသက် ၁၃ (၂၆) မို့ (၁၈) နှစ်သာကွာသည့် မေမေက အခုဆို (၄၄) နှစ် အရွယ်ကောင်းလေးပေါ့နော်။ ဖခင်ဖြစ်သူက ဦးခေါင်းထက် ငွေမင် ဆောင်တွေလက်နေသော်ငြား မေမေကဖြင့် တင့်တယ်လှပနေဦးမည့် အရွယ်ပါလေ။

“မြင်ဖူးလားဟင်”

“ဘာကိုမေးတာလဲကွယ်”

“ဒါဒါနဲ့ ရွယ်တူလောက်ပဲဆို”

“ဪ အင်း၊ သားကို ကိုယ်ဝန်စရိုက်ကာစကတည်းက ဆုတ်လာတာမို့ မြင်ဖူး သိဖူးခဲ့တာပေါ့”

ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဟု မပြောရပါဘဲ မှန်တင်ခုံထက်ရှိ ကတ်ကြားကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ရင်း သဘောပေါက်လွယ်သွားပုံပါ။ သူ့ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာပြောချင်သလဲဆိုတာကို ဖေဖေထက်ပင် ‘ဒါဒါ’က ပို၍

အရိပ်အကဲခတ်ပြီး သိနေတတ်ပါတ်။ အထူးသဖြင့် အသည်းကွဲခဲ့စဉ်က (တကယ် ကွဲမကွဲပင် မသေချာခဲ့ပါ)။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရင်မဖွင့်ပြခဲ့ပါဘဲ အိပ်ရာထက် လူးလိမ့်နေခဲ့ပါသည့် သူ့ကို အစားစားဝင်စေရန် ကြိုးစားချက်၌ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပြောင်းကျွေးခဲ့တာ မဟုတ်လား။

“သဘောထားကရာ”

“ငယ်တုန်းဆိုတော့ မာနတော့ကြီးတာပေါ့။ လှလည်းလှတာကိုး”

“လူလွတ်အတိုင်း ရှိပါဦးမလား”

“အဲဒါတော့ ဒေါ်စန္ဒာ မပြောတတ်ဘူးလေ။ အရွယ်လည်း ရှိတော့ ပြုချင်ပြုနိုင်တာပဲ။ သားတွေ့မလို့လား”

“အင်း ဖေဖေ မသိစေနဲ့နော်”

“အေးပါကွယ်”

လောလောဆယ် မသိလည်း သိပ်မကြာခင်သိမည်သာ။ ဖေဖေ မသိသည့်ကိစ္စက ရှားပါဘိသနဲ့။ သူ့ချစ်သူနှင့် လမ်းခွဲခဲ့ရသည့် ကိစ္စမှာ ပစ်ချက်အဖြစ်ရှိခဲ့ရပါသည့် မိဘအိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကြောင့် “သဘောထားသေးသိမ်သည်” ဟူ၍သာ ခပ်တိုတိုပြတ်ပြတ် ပြောခဲ့တာပါ။ မိဘတွေ့၏အရိပ်က သားသမီးအပေါ်ကို အမြဲတစေ ဖုံးလွှမ်းနိုင်သည်ဆိုတာကို လက်တွေ့ကျကျ သူ့သိခဲ့ရတာလေ။

“တွေ့ချင်ပါမလားဟင်”

“အံ့၊ သြရုံတော့ ဖြစ်မှာပါ”

“အင်းလေ၊ သူ့သာတွေ့ချင်ရင် ကျွန်တော် ငယ်ငယ် တတည်းက လာတွေ့မှာပေါ့”

Shirt အစိုးနုလေးကို ဝတ်၍ ကြယ်သီးတပ်ရင်း ညည်းညူ သလို ပြောလိုက်မိပါသည်။ ဘယ်မိခင်ကများ သားသမီးကို မွေးပြီး ဖတ်ထားရက်ခဲ့မှာလဲ။ ဖေဖေနှင့် အသက်ကွာလွန်းတာ။ ငွေနှင့်ပေါက် ငြီးယူခဲ့တာဆိုပြီး ရန်ဖြစ်စကားများခဲ့သည်က တဂျိန်းဂျိန်းတဲ့လား။ တလေးမယူနိုင်ဘူး အခါခါပြောနေပါလျက် သူ့ကို အမှတ်မထင် ခဲ့တာတဲ့လေ။

နောက်ဆုံးတော့ သူ လသားအရွယ်လေးမှာတင် တရားဆိုင် ငြီး ကွာရှင်းခဲ့ပါသတဲ့။ စီးပွားရေးလောကမှာ ‘ဦးမြတ်သော်’ တစ် ယောက် ဦးဆောင်နိုင်ပေမယ့် ဒီကိစ္စနှင့် မျက်နှာပျက်ခဲ့ရတာမဟုတ်ပါ ထား။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ‘မေမေ’ ဟူသည့် ဝိသေသကို ခေါ်ခွင့်မရခဲ့ သည့် ကောင်လေးအဖြစ် ‘ဘုန်းမြတ်သန့်စင်’ တစ်ယောက်ကြီးပြင်းခဲ့ ရတာပါ။

“ဦးလေးက လုံးဝ မတွေ့ရဘူး ပြောထားလို့လား”

“ဟင့်အင်း၊ ဒီကိစ္စကိုမှ မပြောဖြစ်တာ”

“မနှစ်ကသာ ပြန်ရောက်နေမှန်းသိရင် သားကိစ္စ အဆင် ပြေကောင်းပြေနိုင်မယ် ထင်တယ်”

ဘောင်းဘီယူဝတ်၍ ချွတ်လိုက်ပါသည့် သူ့ရေလဲပုဆိုးကို ‘ဒါဒါ’ က ကောက်ယူ၍ လျှော်တောင်းထဲ သွားထည့်ပေးလေ၏။ သူစိမ်းရှေ့ အဝတ်အစားလဲတာမျိုးက ရှက်စရာကောင်းပေမယ့် အမေ နှင့် မခြား အတူရှိခဲ့ပါသည့် ‘ဒါဒါ’ကိုတော့ ရှိန်စရာမလိုပါလေ။ ယခုတိုင် သူဝေယျာဝစ္စကို အကုန်လုပ်ပေးနေတာ မဟုတ်လား။

“မထင်ပါဘူး ဒါဒါရယ်။ နှစ်အစိတ်ကျော် ဝေးကွာခဲ့တာပါ။ (၂၅) နှစ်မျှ။ နည်းနည်းနောနော သွေးဆေးခဲ့တဲ့ ကာလမဟုတ်ဘူး”

ဟုတ်ပါသည်။ လူတစ်ယောက်ကို ကောင်းကောင်းကြီး မေ့ နိုင်ပါသည့် ကာလအတိုင်းအတာပါပဲ။ ‘သား’ ဟူသည့်အသိဖြင့် လှည့်မကြည့်ခဲ့ဘူးလား။ ဖေဖေနှင့်ကွာရှင်းပြီးသည်နှင့် နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ထွက်သွားပြီဆိုလား သတင်သဲ့သဲ့သာ ကြားခဲ့ရတာပါ။ ဒါဖြင့်လည်း အပြီးသာ အဲဒီမှာနေလိုက်ပါတော့လား။ ဘာလို့များ အခုလို ပြန်ရောက်ခဲ့ရပါသလဲ ‘ဒေါ်ငွေနှင်းသန့်’ ရယ်။

“သူ့မှာလည်း အကြောင်းရှိမှာပေါ့ သားရယ်။ မမလေးက သူ့အားပဲ သူ့ကိုးချင်တဲ့သူ မဟုတ်လား”

“အညွန့်ချိုးသည်” ဟူသည့်စကားက ဖေဖေကို အထိနာ

ဆုံးဖြစ်ခဲ့ပုံပါ။ တတယ့်ကို မရှိမရှားဘဝထဲမှ ကယ်တင်ပေးခဲ့တာကို ကျေးဇူးတရားအဖြစ် အသိအမှတ်မပြုခဲ့ဘူးတဲ့လား။ ငယ်သူနှင့်ကြီးသူ အရွယ်မတူ အတွေးမတူသလို ထိုစဉ်က ရူးရူးမူးမူးချစ်ခဲ့ရသူလည်း သူမမှာ ရှိနေပါသတဲ့လေ။ ချစ်သူနှစ်ဦးကို ခွဲခွာစေ မည်သည့်ဝဋ်က သားဖြစ်သူအလှည့်မှာ တစ်ကြိမ် ထပ်မံကြုံရလိမ့်မည်ဟု ဖေဖေ ကြံမြင်ခဲ့ဘူး ထင်ပါရဲ့။

“စိတ်လှုပ်ရှားလိုက်တာ။ ဘာပြောရမယ်မှန်းတောင် မသိ တော့ဘူး”

“တွေ့တဲ့အခါ ပြောစရာတွေရှိလာမှာပါ။ ဘာတွေလုပ်နေ သလဲ။ အဆင်ပြေရဲ့လား စသဖြင့်ပေါ့”

“အင်း”

သက်ပြင်းရှိက်လိုက်မိပါ၏။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး style ဖြင့်သာ သွားတွေ့ချင်သဖြင့် Necktie ကို မစည်းဖြစ်တော့ပါလေ။ ဆံပင်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြီးနေစဉ် အခန်းထဲ ရှုပ်ပွနေသည်တို့ကို ‘ဒါဒါ’ က ဆင်သွက်သွက် ရှင်းပေးနေလေ၏။ သူ့နာနီက ယုယုလုံးလုံး ချစ်စရာလေး ဖို့ အရွယ်မရင့်ပါ။ ဒါဖြင့် ကျန်းမာရေးအားကစား Gym ဖွင့်ထားပါ သည် မေမေကရော ဘယ်လိုပုံစံမျိုးဖြင့် လှပနေပါ့မလဲ။

“ဖေဖေပြန်လာလို့မေးရင် ကြည့်ဖြေပေးနော်”

“အေးပါကွယ်”

လက်ပတ်နာရီကို ဘယ်ဖက်လက်ကောက်ဝတ်မှာ ဝတ်ပြီး နောက် phone နှင့်ပိုက်ဆံအိတ်တို့ကို ဘောင်းဘီအိတ်နှစ်ဖက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပါ၏။ ကားသော့ကိုယူ၍ မှန်ထဲသို့ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ရုပ်အင်္ကျီအစိမ်းနု style pants အစိမ်းပုပ် ရောင် ဝတ်ထားတာမို့ စိမ်းကားသလိုများ ထင်နေသလား။ အင်းလေ၊ အခုရော သူနှင့်မေမေက သူစိမ်းမဟုတ်လို့ ဘာများဖြစ်မှာတဲ့လဲ။

“ကျွန်တော်သွားပြီ”

ဖေဖေက ဒီလိုပိတ်ရက်ဆို Golf သွားရိုက်လေ့ရှိသဖြင့် သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေနှင့် စကားပြောပြီး အေးအေးဆေးဆေးမှ ပြန်လာတတ်လေ၏။ လှေကားမှ ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်းကာ တိုက်ရှေ့ ရပ်ထားပါသည့် ကားပေါ်သို့ တက်၍မောင်းထွက်ခဲ့ပါသည်။

ဟိုရောက်လျှင် ရှိနေပါ့မလား။ ဒီလို Centre မျိုးက ပိတ်ရက်ဆို လူကျလေ့ရှိသဖြင့် ပိတ်ရက်မထားလောက်ပါ။ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေမလား။ သူ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာကို မပြောပါဘဲ ဒီတိုင်း သင်တန်းလာအပ်သလို စုံစမ်းပုံမျိုးဖြင့် မသိသလို တွေ့လိုက်ရမှာလား။

ကားကို ပုံမှန်နှုန်းဖြင့် မောင်းလာပေမယ့် ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခတ်သလို ရင်ခုန်သံက မြန်လာလေ၏။ မိခင်ဖြစ်သူကို တွေ့ဖို့ထွက်လာခါမှ

ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး 'နန်း' နှင့် စတွေ့စဉ်ကလိုမျိုး ထူးဆန်းစွာ ခုန်သည့်
ရင်ခုန်သံမျိုး ဖြစ်ရပါသလား။ စိတ်လှုပ်ရှားနေတာကြောင့်လည်း ဖြစ်
နိုင်ပါသည်။

Platform ဘေးမှ ဆိုင်းဘုတ်တွေကို ဖြည်းဖြည်းချင်းကြည့်
ရင်း လိပ်စာအတိုင်း ရှာခဲ့ရပါ၏။ ဒီဘက်လမ်းကို သိပ်မရောက်ဖြစ်တာ
မို့ လမ်းမှားမှာကိုလည်း စိုးရိမ်မိပါသည်။ အတော် ခပ်ဝေးဝေးကို
ရောက်သွားတာမို့ ကားကို ပြန်လှည့်လိုက်ရလေ၏။ လမ်းဆုံကျော်သွား
ပါက ဒီလိပ်စာ၏မြို့နယ် မဟုတ်တော့လို့ပါပဲ။

ကားလမ်းကြောကို ပြန်ယူလိုက်ရသဖြင့် ဟိုဘက်လမ်း ဖြစ်
သွားရလေသည်။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး နှောင့်နှေးစရာ အခြေ
အနေမျိုးက အခုလိုဖြစ်ရပါသလဲ။ ကြည့်ရတာ လမ်းမကြီးပေါ်က
ဘေးမှာမဟုတ်ဘဲ လမ်းကြားကွေ့ လမ်းချိုးမှာ ရှိမည် ထင်ပါရဲ့။
ကားလမ်းပြန်ကွေ့လို့ရမည့်နေရာအထိ မောင်းလာပြီးမှ လမ်းကူးလိုက်
ရပါသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ လမ်းကျော်သွားမှာစိုးသဖြင့် မေးကြည့်မှ ဖြစ်
မည်မို့ စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားခဏရပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှ
ဆင်းလိုက်ရပါ၏။ ဆိုင်မန်နေဂျာလောက်တော့ သိမည်ထင်ပါရဲ့။
ဆိုင်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်ပြီး ကောင်တာမှာ ထိုင်နေသည့်

ကောင်မလေးထံသို့ ဆက်လျှောက်ခဲ့ရလေသည်။

“ဒီမှာ ခင်ဗျ”

“ရှင်”

“ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီလိပ်စာရဲ့ နေရာကို ညွှန်းနိုင်မလား”

“ဘယ်မှာလဲ၊ ဪ့! သိတာပေါ့။ ဒီကနေ နောက်ထပ် လမ်းသွယ်သုံးခုမြောက်မှာပါ အစ်ကို။ လမ်းကို ကွေ့ကွေ့ချင်း ဆိုင်း ဘုတ်အကြီးကြီး ထောင်ထားတာ တွေ့လိမ့်မယ်။ လမ်းမကြီးမှာက လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ်လေးပဲရှိတာမို့ပါ။ ဒီမှာ phone နံပါတ်ပါတာ မဆက်ကြည့်ဘူးလား”

“လူကိုယ်တိုင် တွေ့ချင်လို့ပါ။ ကျေးဇူးပါပဲ”

“ရပါတယ်ရှင်”

ကောင်မလေးက သူ့ကို ပြုံးစိစိဖြင့် ကြည့်ရင်း ပြောလိုက် လေ၏။ ဘာလဲ၊ သင်တန်းဆရာမကိုများ သူ့လာရှိတ်တယ်ထင်သွား လို့လား။ အဘယ်မျှ နာမည်ကြီးနေလို့ အခုလို လူသိများနေရပါသလဲ။ စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေပြီး ကားပေါ်ပြန်တက်လိုက်ရပါသည်။ သုံးလင်း မြောက်ဆို၍ ဒီတစ်ခါတော့ မကျော်သွားစေရန် သတိထားခဲ့ရလေ၏။

တွေ့ပါပြီ၊ တကယ်လည်း ဘေးတစ်စောင်းချိတ်ထားပါသည့် ဆိုင်းဘုတ်က ထင်ထင်ရှားရှား ရှိနေလေ၏။ ကားကို လမ်းကြားတွင်း

သို့ ကွေ့လိုက်စဉ် ဆိုင်ရှေ့တည့်တည့်မှာ Taxi တစ်စီးက ရပ်သွားပါသည်။ ခဏနှင့် ပြန်ထွက်မှာမှီထင်ပေမယ့် ဒီအတိုင်း ရပ်ထားသဖြင့် သူကားကို ရှေ့နည်းနည်းကျော်၍ ရပ်လိုက်ရလေ၏။

ကားပေါ်မှ ချက်ချင်းမဆင်းဖြစ်သေးပါဘဲ ခဏမျှငြိမ်၍ အသက်ပြင်းပြင်းရှူရှိုက်လိုက်ရလေသည်။ အေးဆေးပါဟု ကိုယ့်ကိုယ်တို့ယ် အားပေးလျက် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပါ၏။ Gym အပေါက်ဝက မှန်တံခါးပဲတပ်ထားတာမို့ တွန်းဖွင့်လိုက်မိစဉ် ရုတ်တရက် အတွင်းမှ ထွက်လာသည့် တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ကိုတွန်းတိုက်၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။

အလို! လှပနုပျိုလွန်းပါသည့် ချစ်စဖွယ် မိန်းကလေးက နက်ရည်တစ်ပေါက်ပေါက်ကျရင်း Taxi ပေါ် ပြေးတက်သွားလေ၏။ မင်း ဘယ်သူပါလဲ မိန်းကလေးရယ်။

အလယ်

(၉)

Yoga သင်တန်း (၄၅) မိနစ်ပြီးပြီမို့ ခဏတာ နားရင်း
ချွေးသုတ်လိုက်ပါ၏။ အမောပြေရေသောက်နေကြသလို လုပ်နေကြ
သမ်းလျှောက်စက်တွေ အလေးမစက်တွေ၏ နေရာတွေကိုလည်း
တိုယ်စီသွားရပ်ကြလေသည်။ စက်ပစ္စည်းတွေက လုပ်နေကျပုံအတိုင်း
မို့ သင်ပြပေးစရာ သိပ်မလိုပါ။ သို့သော် သင်တန်းသားအသစ်တွေကို
ဖြင့် စည်းစနစ်ကျစေရန် ထိန်းမတ်ပေးရလေ၏။

“နင်း”

“ဪ ရောက်နေပြီလား။ ယောဂကျင့်တုန်း မတွေ့လို့
လောတော့ဘူး ထင်နေတာ”

“အိမ်ကထွက်လာတာ နည်းနည်းနောက်ကျသွားလို့”

“သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်း အရင်လုပ်လိုက်ဦးလေ”

“အင်း”

အားကစားလုပ်ရန်အတွက် T-shirt လက်တိုနှင့် ဘောင်းဘီတို့ လဲဝတ်ထားပါသည့် သူ့ကို ပြုံးပြနုတ်ဆက်လိုက်ပါ၏။ သင်တန်းသားအသစ်အဖြစ် ဝင်လာတာ သိပ်မကြာသေးပေမယ့် ဟိုးအရင်ကလိုမျိုး ရင်းနှီးနေသည့်အတိုင်း ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးနေတာလေ။ တစ်ချို့က ချစ်ဦးသူနှင့် အတော်လေးဆင်မည့် လူတစ်ယောက်ကို ဒီအသက် ဒီအရွယ်မှာ ထပ်တွေ့လိမ့်မည်ဟု ထင်မှ မထင်မိဘဲကိုး။

“သမီးလေးကို ခေါ်မလာဘူးလား”

“သမီးက အလုပ်ဝင်နေပြီ”

“ပိတ်ရက်တွေရှိရင် ခေါ်လာပေါ့။ ဒီမှာသင်ပေးလိုက်ရင် အိမ်မှာ ကိုယ့်ဘာသာ လေ့ကျင့်လို့ရမှာပါ”

“သမီးက ငယ်သေးတော့ ဘာပိတ်မှ မတက်ပါဘူး။ ကျွန်တော်သာ ဒီအရွယ်မှို ဗိုက်ထွက်လာရတာ နှင်းရဲ့”

“သမီးကို ငယ်တယ်ဆိုတော့ နှင်းက တော်တော်များအိုနေပြီလား လင်းရယ်”

“ဟာ မဟုတ်ရပါဘူး”

ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်မိလေ၏။ အဓိက ဗိုက်ရှပ်စေမည့် exercise မျိုးကို တစ်ခုစီသင်ပေးရလေသည်။ ဒီလောက်ကြီး အချိန်ကြာသေးပါဘဲ နာမည်အဖျားဆွတ်ခေါ်ဖြစ်ကြသည်အထိ နီးကပ်မိကြ၏။ လက်ထဲကို စက်လက်ကိုင်ထည့်ပေးစဉ် ခါးမတ်ကာ အထိုင်လျှင် ထိကိုင်ပါသည့် အထိအတွေ့တွေနှင့် ပို၍ ရင်းနှီးလာရပါသည်။

သမီးတစ်ယောက်အဖေ သက်လတ်ပိုင်း 'ဦးနေလင်း' နှင့် တစ်ခုလပ် သက်လတ်ပိုင်းအမျိုးသမီး 'ဒေါ်ငွေနှင်းသန့်' ကို ရိုးသားစွာ ခင်မင်ကြပါသည်ဟုဆိုလျှင် ယုံနိုင်ကြမည် မထင်ပါ။ စကားအများကြီး ပြောဖြစ်လျှင်တောင် juice အတူသောက်ချိန်မှာ အကြည့်ချင်းဆုံ အပြုံးချင်းဖလှယ်မိတာ မဟုတ်လား။

သူမကလည်း ရှေ့နေဆိုပြီး လေးစားမှုပြုရမှာထက် သူငယ်ချင်းနယ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောရတာကို နှစ်သက်သလို သူမကလည်း သင်တန်းနည်းပြနှင့် သင်တန်းသားဆိုသည်တောင် တီးတိုးတိုင်ပင် ဖော် ရင်ဖွင့်ဖော်အဖြစ် ပြောဆိုရတာကို ကြိုက်သူပါ။ 'ဒီတော့ ဤသို့ ဤနယ် ပွင့်လင်းဖော်ရွှေမှုတို့ဖြင့် တရင်းတနှီး ခေါ်ပြောဖြစ်ခဲ့ကြလေ'။

“တွေ့ဖူးချင်လိုက်တာ”

“သမီးကိုလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အင်း သမီးက မာနတော့ကြီးတယ်။ အရွယ်ရောက်လာတာနဲ့အမျှ သူ ဘာလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာမျိုး တိုင်ပင်ဆွေးနွေးတာ မရှိခဲ့ဘူး။ သူ့ဘာသာ စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီး ရွေးချယ်သွားတာချည်းပဲ”

“ဒါဖြင့် စိတ်က အဖေနဲ့တူတယ်ပေါ့လေ”

“အဟင်း ဟုတ်တယ်”

“ရပ်ရည်က အမေတူလား”

“နည်းနည်းစီပေါ့။ မျက်လုံးလေးတွေ၊ နှုတ်ခမ်းနဲ့မေးခွန်းတုတ်ရာ သူ့အမေနဲ့ပဲ ဆင်တာ။ ဒါပေမဲ့ သမီးက ကျွန်တော့်မျက်လုံးလေးရတယ်။ ထူထူနက်နက်ကလေး။ မိန်းကလေးဆိုတာ မျက်ခုံးပါးလေးမှ လိုက်တယ်ပြောလည်း ရိတ်တာ နုတ်တာမျိုး မလုပ်ဘူးလေ”

လက်မောင်းအားပြုသည့်စက်ကို ခလုတ်ဖွင့်ပေးရင်း ဆရာမ ဝိုင်းသွားရပါ၏။ မျက်လုံးနှင့် နှုတ်ခမ်းလေးက အမေတူတဲ့လား။ ဤနှယ် ‘နှင်း’ ရဲ့သားလေးလည်း ထိုနည်းတူ ချောမောလွန်းခဲ့တာပဲ။ သေးသေးလေးကတည်းက မိန်းကလေးဆန်ပြီး ချောမောခဲ့လို့ အမေဖြစ်သူက မနှစ်သက်သည့်သဖွယ် ရေရွတ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။

“နှင်း နှင်း အား!”

“အို! sorry! sorry! နှင်း နည်းနည်းအတွေးလွန်သွားလို့”

စက်ကိုပြန်ပိတ်ပေးလိုက်ပြီ ချွေးသုတ်ရန် Towel အလတ်
သားကို ကမ်းပေးလိုက်ရပါ၏။ ရွယ်တူ မတိမ်းမယိမ်းမို့ ပြောရဆိုရ
လွယ်ကူပြီး နားလည်မှုလည်း အတော်အသင့်ရှိလေသည်။ သမီး
နှစ်ယောက်နှင့် ခပ်စိမ်းစိမ်းနေပါသည်ဆိုသည့် လူက သမီးအကြောင်းပြော
သည့် နှုတ်ခမ်းအစုံ ပြီးပြီဆိုနေကာ မျက်ဝန်းတွေက တလဲ့လဲ့ တောက်
နေတာပါလေ။

“အမောပြေသောက်လိုက်နော်”

“Thanks!”

“ဒီတစ်ခေါက်ထုတ်မယ့်စာအုပ်အတွက်လည်း အကြံဉာဏ်
ပေးဦး”

“ရပါတယ် နှင်းရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါမျိုးက ကျွန်တော်နဲ့ သိပ်မှ
မသက်တာ”

“အမျိုးသမီးထုအတွက် အားဖြစ်စေမယ့် ဥပဒေအကြံပေး
မျိုးတော့ လင်းလုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“အင်း၊ အဲဒါတော့ ဖြစ်ပါတယ်”

သက်သောင့်သက်သာပုံစံမျိုး ထိုင်ချင်သဖြင့် ခုံပေါ်မှဆင်း၍
ပြာခင်းကြမ်းအေးအေးထက်မှာပင် အတူထိုင်ဖြစ်ကြလေသည်။
ညီသို့မည်ပုံ ကွာရှင်ခဲ့သည်ဆိုတာကို သေချာမသိခဲ့ရပါဘဲ အပျိုကြီး

မဟုတ်ပါဆို၍သာ အိမ်ထောင်ကွဲမှန်းသိခဲ့ရတာပါ။ ဒီလောက် ပစ်ရက်
စရာမရှိအောင် လှပနေခဲ့ပြီဖြစ်သည့် အမျိုးသမီးကို လက်လွှတ်ခဲ့သည့်
ယောက်ျားမျိုးက ဒီကမ္ဘာမှာ ရှိသေးသတဲ့လား။

“စိတ်မဆိုးရင် မေးချင်တယ်”

“မေးလေ”

“ကွာရှင်းခဲ့တာကြာပြီဆိုတော့ နှင်းရင်ထဲ ခံနိုင်ရည်ရှိမယ်
ထင်ပါတယ်”

“အဟင်း လင်းကို ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်နော်”

“ပြောလေ”

“နှင်းရဲ့အတိတ်ကို ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်
ယောက်ကိုမှ ပြောခဲ့တာမျိုး မရှိခဲ့ဘူး။ အကယ်၍ ရှိခဲ့လျှင်လည်း
အဲဒီလူဟာ နှင်းအတွက် အလေးထားရတဲ့သူသာ ဖြစ်ရမယ်လို့
ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ သာမန်သူစိမ်းတွေကို ရင်တွင်းရေးကိစ္စတွေ ပြော
ရလောက်အောင် နှင်း အရှက်မရချင်ဘူး”

ကောင်းပါ့။ တကယ့်ကို အပြီးအပြတ် နှုတ်ပိတ်လိုက်တာပါ။
အတော်အသင့် နီးကပ်နေပြီထင်ထားပါလျက် တကယ်တမ်းတော့
သူစိမ်းဆိုပြီး မီးနီပြလိုက်သည့်နှယ်ပါ။ ဘယ်လိုပါလဲ။ လူလွတ်ဖြစ်နေ
ပြီး အရွယ်ရှိနေတာတောင်မှ နောက်ထပ်အချစ်သစ်ကို မရှာချင်ဘူး

အား။ ဘဝဆိုတဲ့လမ်းမှာ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လှမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်
အားပါသလား ‘ငွေနှင်းသန့်’ ရယ်။

ဘဝခရီးကို တစ်ယောက်တည်းသွားရလျှင် ဘယ်လောက်
အထီးကျန်ဆန်သလဲဆိုတာ ‘နှင်း’ မသိဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ် မိန်းမ
တစ်ယောက်၏အလှနှင့် ပြီးပြည့်စုံသလို ပစ္စည်းဥစ္စာပါ မရှားပါးတာ
ကြောင့်လည်း ဘေးမှာ အဖော်မလိုတာမို့ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ အထင်
ကြီးတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ အင်းပေါ့လေ။ ‘ငွေနှင်းသန့်’ ဆိုတာ
အထင်ကရစာရင်းထဲမှာ အပါအဝင်ဖြစ်နေတာကြောင့်ပါပဲ။

“ကျွန်တော်က ခုချိန်ထိ နှင်းနဲ့ အတော်ရင်းနှီးနေပြီလို့
ထင်ထားတာ”

“ခင်ပါတယ် လင်း။ ရွယ်တူမို့ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေလိုပါ”

“အင်းပေါ့လေ၊ ကျွန်တော်က လင်းနဲ့တွေ့တာ (၆) လ
လောက်ပဲရှိသေးတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ တီးတိုးတိုင်ပင်ဖော်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်
Personal ကိုပြောဖြစ်တာ အတော်များနေပြီ။ နှင်းက ကျွန်တော့်ကို
အခုထိ သင်တန်းသားလိုပဲ ထင်နေလို့ပေါ့လေ။ ရပါတယ်”

ကြည့်ပါဦး။ စကားတတ်လိုက်တာ။ ရှေ့နေလို့ မပြောရပါ။
မှတ်နာတည်ပေမယ့် လေသံချိုဖြင့် ဖော်ရွေစွာပြောတတ်တာမို့ တခြား
သင်တန်းသားတွေထက် ပိုပြီး စကားပြောဖြစ်ခဲ့တာမဟုတ်လား။ မိန်းမ

တို့ ကုန္တိ ရွှေပေးလို့မရသည့် ခေတ်က ကုန်ပြီထင်ပါရဲ့။ မကြာခဏ ချဉ်းကပ်လာပါသည့် ယောက်ျားတွေက လိုချင်တပ်မက်မှုတွေသာ ပြည့်နှက်နေတတ်ကြတာပါ။ ထိုအထဲမှာ သီးခြားခွဲထွက်နေပါသည့် သူ့ကို အလေးပေးပြောဆိုဆက်ဆံမိတာ မှားများမှားနေပြီလား။

ဒါဖြင့် တစ်ချိန်က မျက်နှာတည်ဖြင့် လူကို အပိုင်သိမ်းခဲ့သည့် တစ်စုံတစ်ယောက်တုန်းကရော။ မိဘတွေပေးစားခဲ့တာကို အကြောင်း ပြပြီး ငယ်စိတ်နဲ့ ဗိုလ်ကျဆိုးပြခဲ့ပါသည့် 'မီးငယ်' ဟူသည့် ကောင်မလေး၏ ပုံရိပ်တို့က ပျက်ပြယ်ခဲ့လေပြီ။ နောက်ဆုံးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မိန်းမဆိုးဟူသည့် အရိပ်မည်းကြီးသာ တွင်ကျန်ခရစ်ခဲ့တာပါလေ။

“နှင်းက အိမ်ထောင်ကျခဲ့တာ အရမ်းစောခဲ့ပါတယ် လင်းရယ်”

“ဘယ်လို”

“မိဘတွေ အတင်းပေးစားခဲ့လို့ ထူခဲ့တဲ့အိမ်ထောင်က တစ်နှစ်ကျော်သာကြာခဲ့ရုံထက် မပိုခဲ့ပါဘူး”

“ဟင်”

“အိမ်ထောင်ဘက်က နှင်းထက် အသက်အများကြီး ပိုကြီးသလို လက်ရှိလည်း စီးပွားရေးလောကမှာ ထင်ရှားနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ်၊ နှစ်နှာခဲ့တယ်ဆိုတာကို ပုံရိပ်ရမှာ

ဇက် အတတ်နိုင်ဆုံး မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေချင်ခဲ့တာ ပိုကောင်း
ဆယ် ထင်ပါတယ်”

“ဖြစ်ရလေ နှင်းရယ်။ Sorry ပါ။ ကျွန်တော်က နှင်းမပြော
ချင်တဲ့အရာကို အတင်းဖိအားပေးမိသလိုများ ဖြစ်နေပြီလား။ လူတိုင်း
အားနည်းချက်ကိုယ်စီ ရှိတတ်ကြပေမယ့် ဒီလို အဖုအထစ်တွေ
အဟန့်အတားတွေက ရှိတတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

မျက်လွှာချသွားတာမို့ အတိတ်ကိုများ သတိရသွားစေပါ
လား။ ဒီအဆင့်ထက် ပိုပြီးတိုးချင်ပါလျှင် ဒီထက်ပိုပြီး အတိတ်
အကြောင်းအရာကို ဖုံးကွယ်ထားစရာမှ မလိုတာလေ။ ယခုချိန်ထိများ
ဆင့်ပွန်းဟောင်းအပေါ် သတိတရစိတ်က ရှိနေတုန်းမို့ နောက်ထပ်
အစုံတစ်ယောက်ကို မရွေးချယ်ဖြစ်တာများလား။ သံသယဖြစ်စရာပါ။

“ယေဘုယျသဘောအတိုင်း ပြောရရင် အမျိုးသားအများစု
အိမ်ထောင်သစ်ထပ်ထူကြတတ်တာ သဘာဝမှန်း ကျွန်တော်
သိပါတယ်။ နှင်းတို့လို အမျိုးသမီးတွေက တော်ရုံနဲ့ မပြုဖြစ်ကြဘူး
ဆ”

“လင်းလည်းအရွယ်ရှိသေးတာပဲ။ ယူချင်ရင် ရနိုင်မှာပါ”

“ကျွန်တော်က နှင်းလို လွတ်လပ်တဲ့သူမှ မဟုတ်တာ။

သမီးရှိသေးတယ်လေ”

“သမီးက အရွယ်ရောက်နေပြီပဲဟာ”

“မှန်ပါတယ်၊ ဇနီးဆုံးခဲ့တာလည်း ဆယ်နှစ်ကျော်ကြာခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီတုန်းက သမီးလေး အသက် (၁၀) နှစ်မပြည့်သေးတာမို့ မိခင်မဲ့ဘဝနဲ့ အားငယ်သွားမှာကို သိပ်စိုးရိမ်ခဲ့ရတာအမှန်ပဲ။ ကျွန်တော်သာ မဖြစ်မနေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုမိခဲ့ရင် သမီးအပေါ် မိထွေး နှိပ်စက်မှုကို အစိုးရိမ်ကဲခဲ့မိတာလည်း ပါပါတယ်။ ပြီးတော့ သမီးရဲ့ အဒေါ်က အမေနေရာမှာ ကိုယ်စားပြုပြီး ပြုစုပေးခဲ့လို့ ကျေးဇူးတင်မိရင်း ဒီလောက်ကြာကြာနေနိုင်ခဲ့တာ”

“ကလေးရဲ့အဒေါ်က အခု ဘယ်အရွယ်လဲ”

“(၄၀) မပြည့်သေးဘူးလ”

“အရွယ်ကောင်းပဲ လင်းရဲ့”

“နှင်းကလည်းလေ၊ ဝေဝေအပေါ်မှာ ကျွန်တော်က ငယ်ငယ်ကတည်းက အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုပဲ ပြောဆိုခဲ့တာ။ ဒီသဘောထားက ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲဘူး”

တော်လိုက်တာ။ အဲဒီလို ဆိုခဲ့စေမြဲစေယောက်ျားမို့ သဘောကျမိတာ အမှန်ပါပဲ။ သူ့သမီးက အခု အသက် (၂၀) ဆိုတော့ သားက (၂၆) လောက် ရှိနေလောက်ပြီထင်ပါရဲ့။ အိမ်ထောင်ပြုသင့်

ထဲအရွယ်မှာ မိခင်နေရာက ကွက်လပ်ကို ဘယ်သူဖြည့်ဆည်းပေးမှာ
ထဲ့လဲ။ ကြာပြီမို့ မေ့လောက်ပြီထင်ပါရဲ့နော်။

“နင်းရော၊ သားသမီး တစ်ယောက်ယောက် မမွေးခဲ့ဘူး
ထား”

“ဟင်!”

အမေးကို မဖြေနိုင်ပါ။ သူမတို့ နှစ်ဦးရေ လာရပ်လိုက်ပါ
သည့် လူရည်သန့်လေးကြောင့် မင်သက်အံ့သြနေမိ၏။ ဒီအရပ်
အမောင်း ဒီကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြောင့် ရင်ထိတ်ကာ မတ်တပ်ထရပ်
ထိုက်မိလေသည်။ နေပါဦး၊ ဒီချာတိတ်ကို တစ်နေရာရာမှာများ တွေ့ခဲ့
ဖူးပါသလား။ ဒီမျက်ခုံး၊ ဒီနှာတံ၊ ဒီမေးရိုးကျပ်၊ ဒီဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့်
နက်မှောင်မှောင်က တစ်ဦးတစ်ယောက်အတိုင်း ချက်စွတ်တူလွန်းနေ
တာပါလေ။

“ကျွန်တော် ဘုန်းမြတ်သန့်စင်ပါ”

(၁၀)

Taxi ပေါ်မှ ငိုရင်းဆင်းလိုက်ပါ၏။ ပိုငွေကို ပြန်ပေးရန် ကားသမားက လှမ်းခေါ်နေပေမယ့် လှည့်မကြည့်ဖြစ်တော့ပါ။ အိမ်ထဲ ရောက်သည်နှင့် အိမ်ပေါက်ဝမှာ ရပ်ရင်း ကြိုနေပါသည့် အန်တီလေး ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ အပြေးဝင်လိုက်မိလေသည်။

“ဟယ်! ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ သမီးရယ်။ စိတ်ကိုထိန်းမှ ပေါ့”

“အန်တီလေး”

“အေးပါ အေးပါ။ အမောအရင်ဖြေပြီး ရေသောက်လိုက်ဦး။ ဘာများဖြစ်လာလဲ နီရယ်။ ရင်ထိတ်လိုက်တာ၊ ကြည့်ပါဦး ဆွေးတွေကို

ခွဲနစ်နေတာပဲ”

ဆက်တီမှာထိုင်စေရန် လက်မောင်းကို ကိုင်၍ လုပ်ပေးလေ၏။ လက်ထဲရောက်လာပါမှ သောက်ရေကို ဖန်ခွက်ထဲအရှိကုန်အောင် တစ်ဝကြီးသောက်လိုက်သော်ငြား အမောမပြေပါလေ။ ဖေဖေရယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အဲဒီမိန်းမနဲ့များ ကြိုက်ရပါသလဲ။ ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံနဲ့ ဝတ်ပြီး ယောက်ျားတွေကို မြူဆွယ်သလို အလှရှင်နဲ့မှတွဲရတယ်လို့ နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုလျှင် အန်တီလေးလို တည်ငြိမ်သည့် အမျိုးသမီးမျိုးနှင့်သာ ပြုစေချင်တာအမှန်ပါ။ နောက်ကျောပူပြီး စိတ်မလုံစရာ ပူပန်ရမည့် မိန်းမကိုမှ ရွေးချင်ရပါသလား။

“ပြောလေသမီး။ အပြင်ခဏဆိုပြီး ထွက်သွားတာ”

ခွေးသုတ်ပဝါဖြင့် မျက်နှာနှင့်လည်ပင်း၊ လက်မောင်းတွေကို ခွေးသုတ်ပေးရင်း မေးနေပါသည့် အန်တီလေးကို ပြန်မဖြေနိုင်သေးပါ။ ‘နီ’ မှားတာပါ။ အန်တီလေး ကြုံပြောထားပေမယ့် ဖေဖေစာကြည့်ခန်းထဲ ခဏလေးဝင်မိစဉ် စားပွဲထက်တင်ထားပါသည့် ခွက်ထဲမှ Visiting Card ကို ယူကြည့်မိလိုက်တာလေ၏။ အမှုသည်လိပ်စာဟုတ်ပါတဲ့ Gym ကစားသည့်နေရာ ဖြစ်နေတာကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ထင်ပြီး မှတ်လိုက်မိတာပါ။

ပိတ်ရက်တိုင်းပုံမှန် ဖေဖေ အပြင်ထွက်လျှင် ရှိုးအရမ်းများနေ

တာမို့ ဒီမနက်လည်း ထိုသို့ထွက်သွားတာပါပဲ။ ဖခင်ဖြစ်သူကို နောင်
ယောင်ခံလိုက်ဖို့ မဖြစ်စေချင်ပေမယ့် စိတ်ထဲ အလွတ်ရနေပါသည်
လိပ်စာအတိုင်း သွားကြည့်မိခါမှ မျက်မြင်ဖြစ်ခဲ့ရတာလေ။ ဒီလိုမှန်
ကြုံသိလျှင် ဖေဖေနောက်ကို မလိုက်သွားပါဘူး။

ဖေဖေရယ်လေ။ ဟိုအမျိုးသမီးလှလှလေးနှင့် မျက်ဝန်းချင်း
ဆုံ အပြုံးချိုချိုဖြင့် စကားတွေဖောင်ဖွဲ့နေတာ မဟုတ်လား။ အား
ကစားနည်းပြသလိုပုံစံဖြင့် ပခုံးကိုင်လိုက် ခါးကိုင်လိုက်ဖြင့် ရယ်မော
နေပါသည့် အမျိုးသမီး၏ အထိအတွေ့မှာ 'နီ' ဖေဖေ အဘယ်မျှ
ပျော်ဝင်နေပါသလဲ။

“သမီး နီ”

“ဖေဖေသွားတဲ့နေရာကို လိုက်သွားတာပါ အန်တီလေး”

“ဘယ်လို”

“Gym ကစားတဲ့နေရာမှာပါ”

“သမီး”

“အဲဒီနည်းပြအမျိုးသမီးက မျက်နှာရော body ပါ အတော်
လှတာ အန်တီလေးရဲ့။ ဖေဖေကို coach လုပ်ပေးတာ။ ဟိုထိ
ဒီထိနဲ့ ကိုင်ပြီး မြူဆွယ်နေသလိုမျိုး။ ဖေဖေကလည်း ကျေနပ်ပြီး
ကြည့်နူးနေလိုက်တာ တကယ်ပါပဲ။ စိတ်တိုလိုက်တာ အန်တီလေး

သ်”

“ဖြစ်ရလေ သမီးရယ်၊ အန်တီလေးပြောသားပဲ။ သူ စိတ်ဝင်
စားရင် ယူပါစေလို့”

“ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း နီ မိထွေးမလိုချင်ဘူး။ ဒီအရွယ်
ချောက်မှ အဲဒီလို မိထွေးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ဘယ်လိုစကားမျိုး
ပြောရမှာတဲ့လဲ”

“ကျစ်! ခက်လိုက်တာ သမီးရယ်”

“ရှက်တယ် အန်တီလေးရယ်။ နီ မလိုချင်ဘူး။ ဒီလိုမိန်းမမျိုး
တ အရှက်ဆိုတာ သိမှာလား။ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစား ပေါ်လွင်အောင်
သောက်ျားတွေ ရှေ့ ဝတ်ရဲတာပဲကြည့်။ ဖေဖေကို အန်တီလေးနဲ့ပဲ
ထက်ထပ်စေချင်တာ”

“အို! သမီးကလည်း မဟုတ်တာ။ ကိုကိုနဲ့အန်တီလေးက
အချိန်ထိ မောင်နှမလိုပဲ အတူတူနေနေကြတာလေ။ သိရဲ့သားနဲ့”

“အန်တီလေးရယ်၊ ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုချင်ရင်
ထည်း ကူခြေသိက္ခာရှိတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့သာ ပြုစေချင်တာ အမှန်ပါ။
နီကိုမချစ်လည်းရပါတယ်။ နီနဲ့ အန်တီလေးက အိမ်ခွဲပြီးနေလို့ရတာပဲ။
ဆန်ဆောင်ပြီး မေမေလို့ ခေါ်ဖို့မှ မလိုအပ်တာ”

“ခက်တာပဲသမီးရယ်။ သမီးတို့သားအဖအတွက် ဘာလိုအပ်

ချက်မှ မရှိအောင် ဒီအိမ်မှာ အန်တီလေး လာနေတာပါ”

“နီ သိပါတယ်”

‘နီ’ သိပေမယ့် ဖေဖေက သိပါရဲ့လား။ အိမ်ရှင်မ မရှိတော့တာမို့ အန်တီလေးက ‘နီ’ တို့အိမ်မှာလာနေပြီး အစစအရာရာ ချက်ပြုတ် လျှော်ဖွတ်ပေးခဲ့တာပါ။ သူဌေးတွေ၏အိမ်မှာ အိမ်ဖော်အလှူသမားတွေ ရှိကြပေမယ့် လူလတ်ပိုင်းဖြစ်နေသည့် ဖေဖေ ဆယ်ကျော်သက်ကလေး ‘နီ’ ကြောင့် ဘယ်သူစိမ်းကိုမှ မခေါ်ထားဘဲ အစအဆီ အကုန်လုပ်ပေးခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာခဲ့တာပါ။ အနီးဆုံးမှာ ရှိနေပါသည့် အဖိုးတန် အမျိုးသမီး၏ တန်ဖိုးကို မမြင်ရလေအောင် ဖေဖေအမြင်ကို အမှောင်ဖုံးထားသည့်အရာက ဘာများပါလဲ။

“ဖေဖေ အဲဒီမိန်းမကို ယူရင် နီ ဒီအိမ်ပေါ်ကအပြီးဆင်မယ်”

“ဟယ်! သမီးရယ်၊ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“အို! ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဒါပဲ”

စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောမိလေ၏။ ဖခင်ကို ခံပြောလျှင်ဖြင့် ငရဲကြီးတတ်မှန်း သိပေမယ့် သူစိမ်းမိန်းမတစ်ဦးကြောင့် ဆင်တိုတရားတွေ မေ့ပြုထင်ပါရဲ့။ မေမေရှိခဲ့စဉ်က မေမေအပေး ချစ်သည့်အချစ်က နီကို ပုံမပေးပါပဲ အဲဒီအချစ်တွေ ရသွားတာက ထိုအခါ

တဲ့လား။ မတရားလိုက်တာနော်။ တကယ်ဆို ဒီသမီးလေးကိုသာ
ဆစ်သက်တာအတွက် ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ပိုက်ထားသင့်တာပါလေ။
ခုတော့ အတောင်စုံပြီဆိုပြီး အသိုက်ထဲက နှင်ထုတ်ချင်တဲ့ဆန္ဒက
ပြည့်နေပြီလား။

“သမီးက မိန်းကလေးလေကွယ်။ ထင်ရာစိုင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်
မလဲ”

“အဲဒါကြောင့်လည်း နီက ဆင်ခြင်နေရတာပေါ့၊ အန်တီ
လေးရယ်။ သားယောက်ျားလေးသာဆို ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်
ရပ်ပြီး ထင်ရာလုပ်တော့မှာ”

“ဘာမှ မသေချာဘဲနဲ့ လျှောက်မလုပ်ချင်ပါနဲ့။ အန်တီလေး
တို့ကိုနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ပါဦးမယ်”

“တိုင်ပင်မှာမို့လို့လား။ ဖေဖေက သူ့စိတ်ကြိုက် Leader
အဖြစ် ရပ်တည်နေတာပါ။ နီတို့က ဖေဖေ အမိန့်ပေးတဲ့အတိုင်း
နေနေရတာပဲ။ အန်တီလေးကို အလေးထားပြီး တိုင်ပင်မယ်မထင်နဲ့။
ငါ နောက်အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်ဆိုပြီး အသိပေးရုံပဲဖြစ်မှာ။ အား!
နီတော့ သေသာသေလိုက်ချင်တော့တာပဲ”

“မပြောကောင်း မဆိုကောင်း သမီးရယ်။ စကားနောက်
ထရားပါမပြောရဘူးလေ။ စိတ်ကိုလျှော့ပါ။ ဒါနဲ့ နှလုံးရောဂါဖြစ်တော့

မှာပဲ”

ရောဂါဖြစ်တာထက် တစ်ခါတည်း အပြီးသေတာကမှ ကောင်းဦးမှာပါ။ သို့သော် ‘နီ’ မပြောဖြစ်တော့ပါလေ။ အန်တီလေးထံ မျက်ရည်ကျလာပြီမို့ စိတ်ကိုထိန်းလိုက်ရလေတော့၏။ ‘နီ’ က နီ မိသားစုမှာ အပူဖြစ်နေပြီးထင်ပါရဲ့။ ဒါကြောင့်လည်း ဘယ်သူမှ မတွေ့ ပိုက်ချင်ဘဲ ပစ်ထားချင်ကြတာလေ။

မေမေရော၊ ဖေဖေကြောင့် ဒီရောဂါမျိုးဖြစ်ပြီး စိတ်ဆင်ခဲ့ ခဲ့ရတာများလား။ အရင်က စကားများတာမျိုး ‘နီ’ ရှေ့မှာ တစ်ကြိမ် တစ်ခါမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ။ ဒါဖြင့် ‘နီ’ မမြင်ကွယ်ရာမှာများ အဘယ်မျှ စကားများခဲ့ပါသလဲ။ နှုတ်လုံပြီး အေးဆေးပါသည့် အန်တီလေးကဖြင့် ဒီကိစ္စကို တစ်ခွန်းတလေမျှ ဖွင့်ဟမပြောခဲ့ပါချေ။

“အန်တီလေးကရော ဖေဖေနဲ့ မဟုတ်ဘဲ တခြားယောက်ျား တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်မှာလား”

“အလို! ကြုံဖြန်ပြောပြန်ပါပြီ။ မယူပါဘူး သမီးရယ်”

“ယူမှာပါ။ နီသိပါတယ်။ အန်တီလေးကမှ အရွယ်ရှိပြီး လှတုန်းပတုန်းပဲဟာ။ လက်ထပ်ချင်တဲ့ ယောက်ျားတွေ အနည်းနဲ့ အများတော့ ရှိကြမှာပဲ။ အဲဒါဆို နီက ဘယ်သူ့ကို အားကိုးပြီး ဘယ်သူနဲ့နေရမှာလဲ”

“ဪ၊ သမီးကလည်းကွယ်။ အန်တီလေးက ဘယ်သူနဲ့မှ
မသွားဘဲ အပျိုကြီးလုပ်ရမှာပေါ့။ မယူချင်လို့ပဲ အခုအသက် (၄၀)
အားနီးနေတာ မဟုတ်လား”

“(၄၀) မှ မရှိသေးတာ။ လျှောက်မပြောနေပါနဲ့။ အခုမှ
သယ်လေးရှိသေးတာ။ အပြင်ထွက်ရင် နီနဲ့ ညီအစ်မလို့ထင်နေတာ
မိရဲသားနဲ့”

မျက်ရည်ကျရင်းမှ အန်တီလေး ပြုံးလေ၏။ လှလိုက်တာ။
ဘယ်မျှ ကျက်သရေရှိသည့် ယဉ်သလိုအလှမျိုးပါလဲ။ ဆံပင်လည်း
အရှည်ထားပြီး ကောက်တာ ဖြောင့်တာမျိုး ဖြတ်တာမျိုး ဘယ်တော့မှ
မရှိသလို သနပ်ခါးမှလွဲပြီး နှုတ်ခမ်းမဆိုး မျက်ခုံးမခြယ် သဘာဝအလို
ဖြင့် ‘ဒေါ်ဝေဝေမာ’ ကို မမြင်ရအောင် ဖေဖေ မျက်စိနှုတ်နေပါသလား။

ဒါမှမဟုတ် ပုံတုံးကြီးမျိုး စိတ်မဝင်စားပါဘဲ တကယ့် ခပ်
Hot Hot ကိုမှ စိတ်ဝင်စားတာများလား။ အရွယ်တင်ပြီး အလှမက်
အညှို့ ဖေဖေလို ယောက်ျားတွေ ဒီကမ္ဘာမှာ ဘယ်နှဦးများရှိနေမှာပါလဲ။
ဆင်မောရပါ လောကကြီးရယ်။ ‘နီ’ တော့ ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ မနေချင်
ဆာ့ပါဘူး။ ရုံးပိတ်ရက်မို့ ပျော်ရပါမလား စဉ်းစားခဲ့တာက အလကား
မိပဲ။

“တိတ်ပါတော့သမီးရယ်။ နေ့လယ်ရောက်နေပြီ။ ဗိုက်ဆာ

တော့မှာပေါ့။ အန်တီလေး ဒီနေ့ သမီးကြိုက်တဲ့ ငါးဖယ်ငါးဆုပ်ဟစ်
ချက်ထားတယ်။ ကြာဆံဟင်းခါးလေးနဲ့ စားကြရအောင်”

“ကြာဆံဟင်းခါးဆို ရှောက်သီးသုပ်ပါမှပေါ့ အန်တီလေးနဲ့”

“ရှောက်သီးမသုပ်လည်း ပဲပြားသုပ်ပေးမှာပါ နီရယ်။ ကြော်
ထားပြီးသား အဆင်သင့်ပါ”

“ပိတ်ရက်လေး မိသားစုလက်ဆုံစားရမယ် မရှိဘူး။ ဒေသ
ကို မုန်းလိုက်ချင်ပြီ တကယ်ပဲ”

“ဟယ်! ငရဲကြီးတော့မှာပဲ”

“အဲဒါကြောင့် မပြောဘဲနေနေရတာပေါ့။ သူများတွေမှာ
အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခုဆိုလည်း ချစ်။ အမေတစ်ခု သားတစ်ခုဆို
လည်း တုန်နေအောင်ကိုချစ်ကြတာ။ ဘေးလူတောင် ပျော်ရတာ
ကြည့်”

“ဘယ်က ကောင်လေးလဲ”

“နီတို့ supervisor လေ။ အသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့
မလုပ်တတ်တာ ဘာမှမရှိဘူး။ အလုပ်ကိစ္စရော အိမ်အလုပ်ပါ သူ့ရဲ့
သိမ်းကျုံးလုပ်နေတာ။ မန်နေဂျာ မညှိဆို လှည့်မကြည့်ရအောင်
ထောင့်စေတယ်တဲ့”

“ချောလား”

“ချောတာပေါ့။ ရယ်စရာလည်းပြောတတ်ပြီး ပျော်ပျော်နေတတ်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကလေးလည်းချစ်တယ်။ နို့ကိုလည်း အလုပ်မှာစီးဖို့ ဖိနပ်ဝယ်ပေးတာ အန်တီလေးရဲ့။ ပိုက်ဆံသိပ်ရှိတာလည်း မဟုတ်ဘဲ နီ ပြန်ပေးတော့ အလုပ်ဝင်တဲ့ အမှတ်တရအဖြစ် ချယ်ပေးတာတဲ့လေ”

“နို့ကို ပျော်အောင်ထားတယ်ပေါ့လေ”

“အင်းပေါ့၊ နီ နားမလည်တာ မသိတာတွေ မှန်သမျှ စိတ်ညစ်လက်ရှည်နဲ့ ရှင်းပြတာ”

“ဪ ဪ”

“အဲဒါကြောင့် ဒီလို Sunday ပိတ်ရက်တောင် မနာချေတဲ့ အလုပ်သွားချင်တာပေါ့။ ကိုပြေက တခြားမိန်းကလေးတွေကို နီ ဆောက် အရောမဝင်ဘူး၊ ပြီးတော့လည်း နီနဲ့က အစားကြိုက်တာက အကုန်တူတယ်”

“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဒါဖြင့် နီတို့အလိုလိုက်တဲ့သူ တွေ့နေဦးပါလေ”

“ဘယ်က အလိုလိုက်တဲ့ကောင်နဲ့ တွေ့နေတာလဲ”

“ဟော! ကိုကိုပြန်လာပြီ”

“မေးတာဖြေလေ”

“နီ ရေသွားချိုးတော့မယ် အန်တီလေး။ ပြီးရင် ထမင်းစားမယ်”

“နေနီနီ”

“ဝေပြောပြပါ့မယ် ကိုကိုရယ်။ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာမှမဟုတ်ဘဲ ဒီလိုရင်ဖွင့်နေမလား။ မျက်စိရှေ့ တွေ့ရလူ ကောက်ကြိုက်မယ် မစဉ်းစားလေနဲ့။ ဝေလည်း သမီးကို ဆုံးပဲ့ပြင်ဖို့မရှိဘူး။ အပျော်ရည်းစားထားတာကို တိုက်တွန်းအားပေးနေတာလား”

“အို! မဟုတ်ရပါဘူး”

ပြန်လာသည်နှင့် မကြားတကြား နားစွန်နားဖျား ကြားရတာကိုများ ပူညံ ပူညံလုပ်နေလေပြီ။ အပြင်မှာတော့ စိတ်ကြိုက် ပျော်လာတာပေါ့။ အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် နီတို့ တူအရီးကို နိုင်ရာလူ ဖိနှိပ်ပြပါရောလား။ အပေါ်ထပ်သို့ လှေကားမှ အပြေးတက်လာခဲ့ပါ၏။

ကောင်းသားပဲ။ ဖေဖေတောင် ‘နီ’ မကြိုက်တာလုပ်သေးလျှင် ‘နီ’ လည်း ဖေဖေမကြိုက်တာကို မဖြစ်မနေ လုပ်ပြမှာပဲ။ တစ်ရက်လောက် ‘ကိုပြေ’ကို အိမ်လည်ခေါ်ပါဦးမည်။ ဖေဖေတွေ့မှ ‘နီ’ ချစ်သူထင်ပြီး စိုးရိမ်ပြမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။ သို့သော် အန်တီလေးကဖြင့် ကြားမှာ သားအဖနှစ်ယောက် ပြေလည်အောင် ပြောဖေ

အမှန်ပါ။

လောလောဆယ်တော့ အင်္ဂါမျက်နှာကို ဟန်လုပ်ပြရင်း ဖေဖေ နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထမင်းစားဖြစ်မှာလေ။ ‘နေနီနီ’ ဆိုတာ ‘ဦးနေ ထင်း’ ရဲ့ စိတ်ဓာတ်တူသည့် သမီးဖြစ်သည်ဆိုတာကို ဖေဖေ မေ့ထားပါနဲ့နော်။

(၁၁)

စိုက်ခင်းထဲမှာ အပင်တွေကို ရေလောင်းနေစဉ် ခြံရံမှာ ကားရပ်သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ ကားအဖြူလေးကို မြင်သည်နှင့် ‘မမဒေါက်တာ’ ရောက်လာပြန်ပြီဟု သိလိုက်ပါသည်။ Sunday ပိတ်ရက်မျိုးက သူတို့မှာသာ ရှိပေမယ့် ဆရာဝန်တွေမှာဖြင့် မရှိပါချေ။ ရေပန်းကရားဖြင့် ရေလောင်းခြင်းက ပြီးနေပြီမို့ စိုက်ခင်းလေးထဲမှ ထွက်လိုက်ပါ၏။ ခြံတံခါးလေးကိုဖွင့်၍ ‘မမဒေါက်တာ’ ဝင်လာလေသည်။

“မမဒေါက်တာ”

“အေး၊ မင်း ဒီနေ့ Off ပေါ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရေစိုမှာစိုး၍ ခပ်တိုတိုဝတ်ထားပါသည့်ပုဆိုးကို ပြင်ဝတ်
ထိုက်ရပါသည်။ ချိုင်းပြတ်စွပ်ကျယ်က ချွေးတို့ဖြင့် စိုစွတ်နေပါ၏။
ချေးရဦးမှာမို့ ‘မမဒေါက်တာ’ ကို အားနာလိုက်တာလေ။ အိမ်ဘေး
မှ အိမ်ရှေ့လှေကားထစ်နား သူရပ်စောင့်စဉ် အနားသို့ ‘ဒေါက်တာ
နှင်းထိုက်စံ’ ရောက်လာသေးသည်။

“အန်တီရော”

“ရှိပါတယ်။ မနေ့ညနေက ရေချိုးမှားပြီး ကိုယ်နည်းနည်း
ပူနေတယ်”

“ဖြစ်ရမယ်။ ရေအမြန်ချိုးလေ။ ဖိုးသူတော်လဲတာက အဓိက
ထား တောင်ပေးလဲတာက အဓိကလား”

“ဟင်း ဟင်း မှားပြောပြန်ပြီ”

“ဘာကိုလဲ”

“တောင်ပေးလဲတာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ဖိုးသူတော်
လဲဖို့က အဓိကပါ”

“ဪ အဲဒီလိုလား”

“မေမေ အခန်းထဲမှာရှိပါတယ်။ မမ ဝင်သွားနှင့်နော်။
တူနီတော် ရေမြန်မြန်ချိုးပြီးလိုက်လာမယ်”

“အေးပါ”

ကောင်လေးကို ပြုံး၍ပြောရင်း လှေကားထစ်တို့ကို ‘နန်း’ တက်လိုက်ပါ၏။ ဒီနေ့ ပိတ်ရက်မှီ အိမ်အလုပ်တွေ သိမ်းကျုံးလုပ်ထား ပြန်ပြီထင်ပါရဲ့။ သစ်သားကြမ်းခင်းလေးကိုတိုက်ထားသည်က ပြောင် လက်နေတာပါလေ။ ဒီအိမ်ကို ဝင်ထွက်နေတာ သိပ်မစိမ်းတော့သဖြင့် လိုက်ကာသာ ကာထားပါသည့် အန်တီအခန်းဆီသို့ ခြေလှမ်းလိုက်ပါ ၏။

“အန်တီရေ”

“ရှင်! ဪ ဆရာမလေးလာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဝင်လာမယ်နော်”

လိုက်ကာကို အသာဖယ်လျက် အခန်းလေးထဲသို့ ဝင်လိုက် ပါ၏။ သားဖြစ်သူက ဘုရားစင်ရှေ့မှာပဲ ညဘက်အိပ်သည်ထင်ပါရဲ့။ ဒီအိမ်မှာ အိပ်ခန်းက တစ်ခုသာရှိနေတာပါ။ သနပ်ခါးလိမ်းသည့်နေရာ မှာ စားပွဲအပူလေးရှိပြီး မှန်ချပ်ကြီးကြီးက နံရံဘေးကပ်မှီထားလေ သည်။ ဗီရိုအပူလေးထက် မီးအိမ်လေးသာ ရှိပါ၏။ ခုတင်မထားပါ သည့် အိပ်ခန်းက ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပါပဲ။

“ကိုယ်ပူနေပြီဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ မနေ့ညနေက ရေချိုးနောက်ကျသွားတာပါ။

ညနေဘက် ဆေးခန်းလာပြောပေါ့ ဆရာမလေးရယ်။ အိမ်ကို တကူး
တက လာရသလား”

“ဆေးခန်းမသွားခင် ဝင်လာတာပါ အန်တီရယ်။ တကူး
တကကြီး မဟုတ်ပါဘူး”

“အားနာလို့ပါ”

“ဒီလူနဲ့ ဒီလူ အားနာစရာလား။ အများတိုင်းကြည့်မယ်နော်။
ဘာစားထားသေးလဲ”

“သားလေးက ကြက်သားဆန်ပြုတ်လေးလုပ်ပေးပါတယ်”

“တော်လိုက်တဲ့ကလေး။ အဲဒီလိုသားမျိုး လိုချင်လိုက်တာ”

“ဒါဆိုလည်း မြန်မြန် အိမ်ထောင်ပြုပေါ့ ဆရာမလေးရယ်”

‘နန်း’ ရယ်မိလေ၏။ ဒီသားလေးက တန်ဖိုးရှိတာမို့ နှမော
သလိုပါပဲလား။ အမြန်အိမ်ထောင်ပြုပါတဲ့။ မိဘတွေက ‘ပိုင်’ နှင့်
‘နန်း’ ကို စေ့စပ်ပေးဖို့အတွက် တိုက်တွန်းနေကြပေမယ့် ‘နန်း’ က
တောန်မလှုပ်နေဖြစ်တာ မဟုတ်လား။ သူငယ်ချင်း ‘ဒါလီ’ ၏စိတ်ကို
ထည်း သိနေတာမို့ ပြောရခက်တာလေ။ ‘ပိုင်’ သာ ‘ဒါလီ’ အပေါ်
စိတ်ပါလာပါက အားလုံးအဆင်ပြေမှာပါပဲ။

“မိဘတွေက ပြုစေချင်ကြပေမယ့် စဉ်းစားရဇာယ်အန်တီရဲ့
ဒါနဲ့က ပြင်လို့မရတဲ့ကိစ္စလေ”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“အဖျားက (၁၀၀) တောင် မရှိပါဘူး။ ရေချိုးရင် မနက် (၁၀) နာရီလောက်မှ ချိုးပါ။ ညနေက (၄) နာရီခွဲလောက်ဆို တော်ပြီ ပေါ့။ အကယ်၍ အေးနေရင် ရေနွေးနွေးလေးနဲ့ ချိုးပါအန်တီရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ဆေးတော့ မသောက်လို့မရဘူးနော်။ အဖျားမကြီးတော့ ဆေးထိုးစရာမလိုဘူး။ အားဆေးကတော့ အစာစားပြီးတိုင်း တစ်နေ့ တစ်လုံး သောက်ခိုင်းထားတယ်နော်။ တစ်လတစ်ဘူး ကုန်ရမယ်မှန်း နန်းသီလို့ ဒီမှာ တစ်ဘူးထပ်ယူလာပေးတယ်”

ဆေးကြောက်သည့်အန်တီက ‘နန်း’ ကိုတော့ မပြောရဲပါ လေ။ သားဖြစ်သူကိုတော့ဖြင့် ဂရိဂျောင့်ပြီး ဟိုဟာမစားချင် ဒီဟာ မသောက်ချင်ဟု ပြောတတ်သည့် မိခင် မဟုတ်လား။ အဖျားပျောက် ဆေးကို နှစ်လုံးစီ နှစ်ရက်စာထုပ်ပေးပြီး stapler ဖြင့် ချုပ်နေစဉ် ကောင်လေးက ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး အခန်းထဲရောက်လာလေ တော့သည်။

“အတော်ပဲ မောင်လေးရောက်လာတာနဲ့ ပြောလို့ရပြီ။ ဒီမှာ ဆေးက ဒီညနေရယ်၊ မနက်ဖြန် မနက် နေ့လယ် ညနေနဲ့ နောက်နေ့ နှစ်ခွက်စာပါ နှစ်ရက်စာပေးခဲ့တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါက အားဆေးဘူး။ ပထမဝယ်ထားတာကုန်တော့မှာ မဟုတ်လား”

“ရပါတယ် မမဒေါက်တာရယ်။ ဆေးလည်းကုပေးသေး။ အားဆေးပါ လစဉ်ဝယ်ပေးနေတာတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ဆေးလှူတာ ကုသိုလ်ရပါတယ် ငါ့မောင်ရယ်။ တစ်ရက် တစ်ရက် လူနာတွေ မကုချင်တာကို ချော့တစ်ခါ ခြောက်တစ်လှည့်နဲ့ ပြောဆိုရတာ ဘယ်လောက်အကုသိုလ်များလိုက်သလဲ။ ငါ့မမယ့် ဒါန ကုသိုလ်လေးတော့ သာဓုခေါ်စေချင်ပါရဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ သာဓု သာဓု သာဓုပါ”

“ထမင်းမစားချင်လည်း ဆာလာရင် သစ်သီးလေးပဲဖြစ်ဖြစ် စားပါအန်တီ။ အဖျားရှိတုန်းတော့ ငှက်ပျောသီးရှောင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမဒေါက်တာ။ ပြီးရင် ညနေစာစားရမယ်နော်”

“ဟယ်! မဟုတ်တာ”

“ပိတ်ရက်နဲ့ကြိုတုန်း ချက်ကျွေးတာပါ မမဒေါက်တာရဲ့။ ဇွယ်ဖွယ်ရာရာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှိတာလေးနဲ့ မြန်ရာဟင်းကောင်းလို့ သဘောထားပေးပါ”

“မင်းကတော့လေ အားနာစရာလုပ်ပြန်ပြီ”

“ကျွန်တော့်မှာလည်း ဒါနကုသိုလ်က ဒါပဲရှိလို့ပါ မေဒေါက်တာရဲ့”

“ကဲပါ စားပါမယ်။ စကားတတ်တာတော့ ငါ မနိုင်ပါဘူး”

“မေမေ ဆန်ပြုတ်သောက်ဦးမှာလား”

“မသောက်သေးပါဘူးသားရယ်။ မဆာသေးလို့ပါ။ သားတို့ပဲ စားကြနော်။ ဆရာမလေးကို ဧည့်မခံနိုင်တာ အားနာပါတယ်”

“ရပါတယ် အန်တီရယ်။ နားနားနေနေသာနေပါ”

အိပ်ခန်းလေးထဲမှ ထွက်လိုက်ပါ၏။ ဧည့်ခန်းမှာ ဘာမှ ပြင်မထားတာမို့ နောက်ဖေးခန်းမှာပဲ စားရမည်မှန်း သိလိုက်ရလေသည်။ မီးဖိုခန်းဘက် တစ်ခါမှမရောက်ဖူးသဖြင့် ဒီနေ့တော့ တစ်အိမ်လုံးအနှံ့ စပ်စုမိပြီထင်ပါရဲ့။ ချာတိတ်နောက်မှ လိုက်ခဲ့စဉ် မီးဖိုခန်းက မြေကြီးပေါ်မှာ ဖြစ်နေပြီး စားပွဲလေးထောင့် (အမြင့်) ထက် ထမင်းပွဲပြင်ဆင်ထားတာကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

“မမ လက်ဆေးဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နောက်ဖေးတံခါးပေါက်က ဖွင့်ထားသဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်လိုက်ပါ၏။ အိမ်နှင့်ကပ်လျက်မှာ စဉ့်အိုးရော ရေစည်ပိုင်းပါရှိကာ ရေက အပြည့်ဖြစ်ပြီး အဖုံးဖုံးအုပ်ထားလေသည်။ ရေအိမ်က ခပ်လှမ်း

သွင်းမှာ ဆောက်ထားပေမယ့် အနံ့အသက် နံတာမျိုးမရှိပါချေ။ မရှိ
ဘူး သားအမိဖြစ်ပေမယ့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် နေတတ်သည်က ချီးကျူး
စရာ ဖြစ်ပါတယ်။

“ကျွန်တော် ရေလောင်းပေးမယ်နော်”

“ရပါတယ်ဟယ်။ ဒီနေ့ ဟိုကောင်မလေး မလာဘူးလား”

“ဘယ်သူ ဪ၊ မိပေါက်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“မိပေါက်က ကျွန်တော်ရှိနေရင် အိမ်မလာရဲဘူး မမ
ဆိက်တာရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြောက်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မေမေတစ်ယောက်တည်းရှိချိန်ပဲ လာလေ့
ရှိတာ”

“ကလေးမလေးက သွက်ပါတယ် ငါ့မောင်ရဲ့။ ဒါနဲ့ သူ
နာမည်အရင်းကရော”

“လှလှလေးတဲ့”

“ဘယ်လို”

“သူ့အမေမွေးတုန်းက လှလှလေးမို့ ပေးတာတဲ့လေ။ ကြီး
တာမှ ဂျမ်းတောမပုံဖြစ်လာတာ”

“ဒါနဲ့ပဲ မိပေါက်ဖြစ်ရောလား”

“ဟုတ်တယ်”

နှစ်ယောက်သား ရယ်မိကြလေ၏။ ဆပ်ပြာအတုံးဖြင့် လက်ကို စင်ကြယ်အောင် ဆေးလိုက်ပါသည်။ ရေဘုံပိုင်ဖြင့် မဟုတ်တာကြောင့် သူကိုယ်တိုင် ရေဖလားဖြင့် ရေခပ်လောင်းပေးတာ ဖြစ်လေ၏။ လက်ဆေးပြီးသုတ်ရန်အတွက် လက်သုတ်ပဝါကိုလည်း အဆင်သင့် လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

“ညီစိုပြေ”

“ဗျာ”

“ညီလို့ခေါ်လို့ဖြစ်လား”

“ဖြစ်ပါတယ် မမဒေါက်တာရဲ့”

“ဒါဆို အဲဒီ ဒေါက်တာဆိုကို ဖြုတ်ပြီးခေါ်ပါလား။ ခင်ကြတာပဲ အတော်ကြာနေပြီ”

“မရှိသေရာ ကျမှစိုးလို့ပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ခေါ်ပါ ညီရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟယ်! ဘာမှမရှိတဲ့ဟင်းက အစုံအလင်ပါပဲလား”

“ခြံထွက်သီးနဲ့တွေ့ပါ မမရဲ့”

တကယ့်ကို စိမ်းစိမ်းလေးတွေက စားပွဲထက် ပိုများနေလေ
၏။ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ဖွယ်ဖွယ်ရာရာချက်တတ်လိုက်တာများ
ပြောပါနှင့်တော့။ ပဲဟင်းချိုကို ဆူးပုတ်ရွက်အုပ်ထားတာ၊ အာပြီ
ခြောက်ကို သေးသေးလေးညှပ်ပြီး ငရုတ်သီးခွဲခြမ်းနဲ့ ကြော်ထားတာ၊
ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်းက အနှစ်ပျစ်ပျစ်လေး၊ ငရုတ်သီးစိမ်းထည့်ဖျော်ထား
သည့် ငါးပိရည်ခွက်က special ပါပဲ။ တို့စရာကို ပဲစောင်းလျှားသီး၊
နံ့သဒီးသီးနှင့် ခရမ်းသီးပြုတ်တာကို သိပ်မနူးသွားစေဘဲ အနေတော်
စိမ်းစိမ်းလေးပြုတ်ထားလေ၏။ သခွားသီးအကွင်းလေးနှင့် ခရမ်းကျွတ်
သီး အစိတ်လေးတွေနှင့် ရှောက်ရွက်ခြွေထားတာကိုက အစိမ်းစားရန်
ပြင်ထားပေးပါသည်။ ထမင်းပွဲမြင်ချိန်မှာ မိုက်ထဲမှ ဂွီခနဲပင် အသံ
မြည်လာလေတော့၏။

“ဖွန်းနဲ့စားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ် မမရဲ့။ ဖြစ်ရတောက်ရတဲ့အသားမှ မပါတာ။

ဖွန်းခက်ရင်းနဲ့သာစားပါ”

“ဒီအရွက်တွေက ခြံထွက်ပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ချဉ်ပေါင်လည်း ရှိပါတယ်။ ကန်စွန်းရွက်ပဲ
သယ်စားရတာ။ ကင်ပွန်းချဉ်ပင်လည်း စိုက်ထားတာရှိတယ်။ အသား
အိပ် ဝယ်ရတော့ ဈေးဖိုသက်သာတာပေါ့ မမရဲ့။ စားနော်၊ ငါးခြောက်

က ဆားပေါ့တယ်။ အရမ်းကျွတ်အောင် မကြော်ဘဲ ခပ်ပျော့ပျော့လေး
ပဲ ကြော်ထားတာပါ။”

ပြုံးမိလေ၏။ ဧည့်သည်လို ဧည့်ခံကျွေးနေတာမို့ပါပဲ။ ဒီ
ကောင်လေးကိုရမည့် မိန်းကလေးကဖြင့် အတော်ကံကောင်းပေမည်
ဘယ်လိုလဲ။ ဒီကောင်လေးမှာ ချစ်သူရှိနေပြီလား။ အမေတစ်ခု သား
တစ်ခုမို့ ဒီအမေကိုငဲ့ပြီး ချစ်သူမရှာချင်ပေမယ့် ဒီအရွယ်မှာတော့
ရင်ခုန်သံက လှုပ်ရှားတတ်တာ မဟုတ်ပါလား။

“ညှို့ကိုယူမယ့်မိန်းကလေးတော့ အတော်ကံကောင်းမှာပဲ”

“ဗျာ”

“အံ့မယ်၊ အပြုံးက ထူးခြားလှချည်လား။ ဘာလဲ တွေ့နေပြီ
ပေါ့လေ”

“တွေ့ပေမယ့် မပြောရဲပါဘူး မမရယ်”

“ချမ်းသာလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အခြေကြီးတဲ့ ရွှေမင်းသမီးပေါ့လေ”

“မာနကြီးပေမယ့် စိတ်ထားလေးက ကောင်းပါတယ်”

“တော်တော်မှလှရဲ့လား”

“လှတာထက် ချစ်ဖို့ပိုကောင်းတာပါ”

နှစ်ယောက်သားရယ်မိကြလေ၏။ ဘာမှ မယ်မယ်ရရ
တတ်ပါဘဲ ဒီဟင်းပူပူနွေးနွေးလေးက ဗိုက်ထဲသို့ ရှောရှောရှူရှူ
သွားတာ အံ့သြစရာပါ။ ချစ်စရာလေးတဲ့၊ 'မောင်' ရော။ မတွေ့ဖြစ်
ဘူးတဲ့တစ်နှစ်တာကျော်ကျော်မှာ 'နန်း' ကို မေ့ပျောက်နိုင်ပြီး တခြား
ဘက်မလေးတစ်ယောက်ကိုများ ရင်ခုန်နေပြီလားကွယ်။

(၁၂)

သားအဖနှစ်ဦး၏ မနက် coffee ပိုင်းက အတော်ထိ ဆိတ်နေပါ၏။ ပြောစရာစကားမရှိသည့်နှယ် စားစရာတို့ကိုသာ စိုက်ထားလေသည်။ ကုမ္ပဏီသွားရန် ပြင်ဆင်ပြီးမှ ဆင်းလာသည့်အခါ သူ့ပစ္စည်းအချို့က အလယ်ခန်းရှိ နံရံကပ်ဗီဒီယိုလေးထက် လွယ်ကူတကူရှိနေပါ၏။ Music ring tone ဖြင့် မြည်လာသည့် phone သံက သူ့ phone မှန်း သိသာစေလေသည်။ ဖေဖေနှင့် သူအတူ ဆုံသွားရလေ၏။

“စောစောစီးစီး ဘယ်က phone လဲ”

“ကေရီပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

“သား ဘယ်လို plan ချထားလဲ”

“ဘာကိုလဲ ဖေဖေ”

Phone သံက သုံးလေးချက်မြည်လာပြီး သူ မကိုင်သဖြင့်
တိတ်သွားလေတော့သည်။ သိပ်အရေးကြီးလျှင် အိမ် phone
ခေါ်နိုင်သဖြင့် နားစွင့်ထားပေမယ့် အသံမမြည်လာပါချေ။ ဒါဖြင့်
သံက phone များလဲ။ သူ phone နံပါတ်ကို လူတိုင်းပေးမသိ
သန့် 3 phone က သိပ်မြည်လေ့မရှိပါ။ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး
ဆုံးသုံးသည့် phone ကို သူ သီးသန့်ကိုင်တတ်လေ၏။

ဘုရားခရ! ဒါဖြင့် တစ်ယောက်ယောက်ကများ။

“ကေရီကိုများ သားနေရာလွှဲချင်ပြီလားလို့ မေးတာ”

အတွေးက ချက်ချင်းရပ်သွားရပါ၏။ သူမကို visiting card
ပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့တာက တစ်ပတ်ကျော်ကြာခဲ့လေပြီ။ မွေးခဲ့သည့်
ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသလို အငေးသားကြည့်နေပါသည့်
အဖွဲ့နှင့်သန့် ကို ဘာစကားမှမပြောဖြစ်သလို နာမည်ပြောခဲ့ရုံနှင့်
ထုတ်ပေးခဲ့ပြီး လှည့်ပြန်ခဲ့တာပါ။ လူရည်သန့်တစ်ဦးနှင့် အပြုံး
လှယ်ပြီး ကြည်နူးနေပါသည့်အတွက် သူက ကြားဝင်နှောင့်ယှက်
ခြင်းနေတာမို့ လူမှုရေးအရ နောက်ဆုတ်ခဲ့ရပါ။

ဆုံးဖြတ်ပါ။ တွေ့ချင်မတွေ့ချင်စိတ်က သူမဘာသာ ဆုံးဖြတ်

ခွင့်ပင် မဟုတ်ပါလား။ ရင်ထဲမှာ ပျော်ရမှာလား။ ဝမ်းနည်းရမှာလား။
ဘာမှန်းသေချာမသိခွဲနိုင်ပါပဲ ခေါင်းရှုပ်ခဲ့ရတာ အတော်ကြာနေခဲ့ပါပြီ
ဇနီး (ဟောင်း) ဖြစ်သူနှင့် သားဖြစ်သူ အဆက်အသွယ်ရှိနေတာ
သိပါက ဖေဖေ ဘာများပြောမည်နည်း။

“လွယ်လွယ်နဲ့ လက်လျှော့တတ်ရင် ယောက်ျား ဘယ်ဟုတ်
တော့မှာလဲ ဖေဖေ”

“ဒါတော့အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကေရီတို့သားအဖခြေလှမ်း
သားလည်းမြင်နေသိနေတာပဲလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သားရဲ့ ရုံးခွဲအခြေအနေရော ဘယ်လိုရှိလဲ”

“အဆင်ပြေပါတယ် ဖေဖေ။ ဒီနှစ်ထဲမှာပဲ ထင်မထား
သလောက် ရောင်းအားအတော်ကောင်းတယ်။ ပြီးတော့ ဒါမျိုး
သိပ်လုပ်တဲ့လူမရှိသေးတော့ ပိုအဆင်ပြေတာ”

“Staff တွေရော”

“လောလောဆယ် အယောက် (၂၀) လောက်နဲ့ စလုပ်
တာပဲ”

“ဟိုချာတိတ်ကို ပြန်ခေါ်မှာလား”

“စဉ်းစားထားတာပဲ။ သူ့လက်ထောက်ကို အလုပ်လွှဲနိုင်

ပြန်လာမယ် ပြောပါတယ်”

“ကောင်လေးက အတော် luck မြင်တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

အာရုံထဲမှာ ဖျတ်ခနဲပေါ်လာပါသည့် မျက်ဝန်းနက်လေးတို့ကြောင့် သူရင်ထိတ်သွားရပါ၏။ အလို! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ‘ညီစိုပြေ’ကို တွေးမိပြီး ပြောရုံနှင့် ဒီကောင်မလေးက အာရုံမှာပေါ်လာရပါသလဲ။ ခွယ်တူလေးတွေမို့ တွဲစဉ်းစားမိသွားလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ မျက်ဝန်းထဲလဲလေးတွေမှာ မျက်ရည်တွေ တစ်ပေါက်ပေါက်ကျပြီး ထွက်ပြေးသွားတာက မည်သို့သောအကြောင်းကြောင့်ပါလဲ။

“သားမှာ တခြားနေရာရှိတာသိပြီး နေရာပိုလှချင်စိတ် ဖြစ်လာတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် မပေးနိုင်ပါဘူး ဖေဖေ။ ဒီနှစ်နှစ် သုံးနှစ်အတွင်း ဒီကုမ္ပဏီမှာ share တွေ ပြန်ဖြည့်နိုင်ဖို့ အားသွန်ခွန်စိုက် အတတ်နိုင်ဆုံးလုပ်နေတာပါ”

“အေး ကိုယ့်ခွန်အားနဲ့ ကြိုးစားနေတာကိုတော့ ဖေဖေတောင်းပါဘူး”

သူဖေဖေကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ဘာလဲ သူ ဘယ်တို် သွားတာ ဘယ်သူနဲ့တွေ့တာကိုပါ ဖေဖေသိနေမလား။ မဟုတ်

သေးပါဘူး။ ခဏတစ်ဖြုတ်လေးသာ သွားတွေ့ခဲ့တာက ဘာမှမကြာ
သေးပါ။ ဒီလောက်ထိ သူ့ကို နောက်ကနေ အရိပ်လိုစောင့်ကြည့်စရာ
မှ မလိုတာလေ။ ပြီးတော့ သူက တစ်ခါသေခဲ့ဖူးပြီးသည့် ဒဏ်ရာနှင့်
လူသားတစ်ဦးပင် မဟုတ်ပါလား။

“ဖေဖေ အနားယူချင်လာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“အလုပ်နဲ့လက် မပြတ်ခဲ့တဲ့ လူမှန်သမျှ အလုပ်မရှိတော့
ရင် ဘဝသေသွားတာနဲ့ အတူတူပဲ သားရဲ့”

ဒါကိုတော့ သူလက်ခံပါ၏။ အခုပဲ အသက် (၆၀) နားနီးနေ
ပြီဖြစ်သည့် ဖေဖေက ဆံပင်တွေပင် စဖြူနေလေပြီ။ သို့သော် ရောက်
ဖုံးကွယ်ဖို့ ဖေဖေက မကြိုးစားပါ။ ရွယ်တူတွေ ခေါင်းကို ဆေးဆိုးပြီး
ဖုံးတတ်ပေမယ့် သူ့ဖေဖေကဖြင့် အရှိအတိုင်း လက်သင့်ခံပေးတာ
လေးစားဖွယ်ရာပါ။ ရုပ်ရည်ကတော့ သိပ်ကြီးကျမသွားပါချေ။ အသက်
အရွယ်ကြောင့် ပြည့်လာတာမှန်ပေမယ့် သိပ်ပြီး ဗိုက်ရွှဲဝဖိုင့်နေတာ
မဟုတ်သဖြင့် အရွယ်တင်သည့် စာရင်းထဲမှာ ပါဝင်နေလေသည်။

“အဲဒါကြောင့်လည်း အန်ကယ်ကျော်က ဖေဖေကို သိပ်ပြီး
မကျော်ရဲတာ”

“ခမည်းခမက်တော်ရင် ပိုအဆင်ပြေသွားမှာလား”

“အာ”

သူက ခေါင်းကို ခပ်မြန်မြန်ခါပြလိုက်မိပါ၏။ လုပ်ငန်းစပ်မှု နှစ်နေရာမှ လူမှုရေးကိစ္စ ရောယှက်လာလျှင် ပိုရှုပ်ထွေးကုန်မှာလေ။
ဒါတော့ သူက သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို ခင်ခွဲရုံကလွဲပြီး ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်
အခြင်းမျိုးမှ မဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ အများအထင်မှာ သူနှင့် 'ကေရီ' ကို
တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန် နီးစပ်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်ကြေးပြောနေကြ
သော်လည်း သူဘက်ကဖြင့် အငြင်းချည်းသာ ရှိတာပါလေ။

"Golf ရိုက်ရင်း စကားစပြန်ပြီလား။ အန်ကယ်ကျော်တို့
ထည်လွန်းတာကို ဖေဖေ မမေ့နဲ့ဦးလေ"

"အေးပါ၊ ဒါကိုတော့ ဖေဖေ အမြဲသတိရှိပါတယ်။ ကေရီက
အတော်လေး ထက်မြက်တာတော့အမှန်ပဲ။ သားနောက်က အလွန်စ
သန်ခဲ့တာတောင်မှ ခြေလှမ်းကြပြီး အမြန်မီလာတာ လက်တွေ့ပဲ
ဆိုတာလား"

"ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို ထက်မြက်တာထက် ကြောက်
နာကောင်းတယ်လို့ မြင်မိတယ် ဖေဖေ"

"မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်ထိ ကြောက်စရာလား
သန့်"

"သူက ကျွန်တော့်အားနည်းချက်ကို သိထားတာကြောင့်
ထည်း ပါမယ်ထင်ပါတယ်"

“အင်း”

သူပြောတာကို ထောက်ခံသည့်အလား ဖေဖေ ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက်လေ၏။ လှတာထက် ကြောက်စရာကောင်းသည်ဟု မှတ်ချက်ပြုတာက တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေမှာ အသေအချာပါ။ သူ့အကြောင်းတွေကို ခရေစေ့တွင်းကျ အကုန်အစင်သိနေပြီး မိခင်ဖြစ်သူ၏ ဖော်ပြချက်ကိုပါ သတင်းလိုက်နိုင်တာက ထိတ်လန့်စရာပါလေ။

“အကုန်သိထားတာ ပိုကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘယ်ကောင်းမှာလဲ ဖေဖေ။ ထိုးနှက်ချက်တစ်ခုအဖြစ် ရှိနေမှတော့ ဘယ်အဆင်ပြေပါတော့မလဲ”

“ငါ့သားက ရင်ခုန်ဖက်ရှာချင်နေတုန်းပဲလား”

“ဗျာ!”

“စိတ်အလိုလိုက်သင့်တဲ့အရွယ် မဟုတ်တော့လို့ ဒီတစ်ခါတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်မမှားစေချင်ဘူး သား”

သူ့ရင်ထဲ အောင့်သွားရပါ၏။ ရင်တွင်းရေးတွေ ဆွေးနွေးချာမျက်နှာပူစရာပါ။ မိခင်ဖြစ်နေလျှင်တော့ အဆင်ပြေမည်ထင်ပါသည်။ ဖေဖေက နဂိုကတည်းက သူနှင့် ခပ်စိမ်းစိမ်းသာနေခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ ဆေးကျောင်းသူ ‘နန်း’ နှင့် ချစ်သူဖြစ်စဉ်က ဖွင့်ပြောခဲ့တာကို အမှတ်ရမိပါ၏။ ‘ဒါ ကျွန်တော့်ချစ်သူပါ’ ဟု အဘယ်မျှ အားတင်း

ပြောခဲ့ရပါသလဲ။

“သတိရနေတုန်းပဲလား”

“တစ်ခါတစ်ရံပါ”

“မုန်းလို့လမ်းခွဲခဲ့ရလျှင်တောင် ငါ့သား ဒီလောက်ခံစားရမှာ မဟုတ်ဘူး။ သားတို့ကံကြမ္မာက ဒီလောက်ထိပဲ ဆံ့ခွင့်ပေးခဲ့တာ ဖြစ်မှာပါ”

သူ ငြိမ်နေမိပါ၏။ မုန်းလို့လမ်းခွဲရပါက နာကြည်းပြီး မေ့နိုင်သလား။ အခုတော့ဖြင့် နှစ်ကိုယ်တူချစ်နေပါလျက် ရင်နာနာနှင့် ကျောခိုင်းခဲ့ရတာလေ။ ‘မောင်’ တို့တွေ ဘယ်ဘဝကများ ဘယ်သူတွေကို ရှင်ခွဲကွဲစေခဲ့ပါသလဲ ‘နန်း’ ရယ်။ ဝဋ်လည်တယ်ဆိုလျှင်တောင် ရှင်ခွဲကွဲရတာက ပိုရင်နှင့်စရာကောင်းလွန်းပါတယ်။

“ဒေါက်တာသန်းထိုက်ရဲ့မိတ်ဆွေ ဆေးရုံအုပ်ကြီးရဲ့သားနဲ့ ယူဖြစ်တော့မယ်ထင်တာပဲ။ သတင်းက အတော်ပျံ့နေပြီ”

မျက်နှာမပျက်စေရန် အတော်ကြိုးစားရပါ၏။ သူတို့ ယောက်ျားလေးတွေက အကြောင်းမဟုတ်ပေမယ့် မိန်းကလေးဆိုတာ အရွယ်မလွန်ခင် အိမ်ထောင်အမြန်ပြုသင့်မှန်း သူသိပါသည်။ သူမလွဲ၍ တခြားလူကို ထပ်မချစ်နိုင်ပါဆိုသည့် ချစ်သူက မိဘတွေကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဆန့်ကျင်တွန်းလှန်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ ‘နန်း’ တစ်ယောက်

စိတ်ဆင်းရဲနေမှာကိုဖြင့် သူ မလိုလားပါလေ။

“ဖေဖေ အမှန်ပြောရရင် သားကို သူထက်အရင် အိမ်ထောင်
ချပေးချင်တာ”

“ဖေဖေ”

“လတ်တလော အလုပ်ကိစ္စကြောင့် ငါ့သား ခေါင်းခဲနေတာ
မို့ ဒီကိစ္စကို မပြောဖြစ်သေးတာပဲ”

“ကြည့်လည်းလုပ်ပါဦးဖေဖေ။ တော်ကြာ ဒေါ်ထက်ထက်စံ
တို့လို လူတွေနဲ့ စိတ်တူတာမျိုး ကြုံနေပါဦးမယ်”

သူ့စကားကြောင့် ဖေဖေမျက်နှာ တည်သွားလေတော့၏။
အပြစ်ထောက်ပြမိလေပြီလား။ သူ့ဘဝလမ်းတစ်လျှောက်မှာ အနိပ်
သဖွယ် မိုးနေပါသည့် မိဘအိမ်ထောင်ရေးကို သူကတားလို့မှမရတာ
ပဲ။ သားသမီးဆိုတာ မိဘကို ရွေးချယ်ခွင့်မျိုးမှ မရှိတာလေ။ ဖေဖေက
ဒေါသထွက်ပုံမရပေမယ့် စိတ်ထဲ ကွက်သွားတာတော့ အမှန်ပါ။ သူ့ကို
စကားဆက်မပြောချင်တော့သလို အရင်ထရပ်လိုက်လေ၏။

“မြတ်သော်ရဲ့သား ဘုန်းမြတ်သန့်စင်က အဖေ့ခြေရာနဲ့
ထပ်တူအတိုင်းလိုက်ဖြစ်တာမျိုးတော့ ဖေဖေ လက်မခံနိုင်ဘူး သား။
မိန်းမတွေကြောင့် ကံမကောင်းတဲ့ယောက်ျားဆိုတာ ဖေဖေတစ်
ယောက်နဲ့ပဲ လုံလောက်ပါပြီ”

“အဲဒီလို ကျွန်တော် မရည်ရွယ်ပါဘူး ဖေဖေ”

“ဖေဖေ သိပါတယ်။ ငါ့သားက ငါ့ကို အရှက်သိက္ခာကျအောင် လုပ်မယ့်သားမျိုးမှမဟုတ်တာ။ ဒါပေမဲ့ သားသမီးကို မျက်စိစုံလုံးကန်းပြီး ချစ်တဲ့မိဘတွေထဲမှာတော့ ဖေဖေမပါဘူး သန့်စင်။ သား ဘာကိုပဲလုပ်လုပ် ဘယ်ကိုခြေလှမ်းပါစေ ဖေဖေ အမြဲသိနေပါတယ်။ ဖေဖေယုံကြည်မှုကိုတော့ အလဟဿ မဖြစ်ပါစေနဲ့သား”

“ဟင်!”

သူ အံ့သြသွားရပါ၏။ ဖေဖေ ဘာကိုဆိုလိုတာပါလိမ့်။ သူက ဖေဖေထက် အရင် ကုမ္ပဏီကို သွားရမှာမို့ အမြန်ထရပ်လိုက်ရပါသည်။

ဖေဖေကတော့ driver မောင်းပို့သည်ကား စီးလေ့ရှိပေမယ့် သူက သူ့ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလေ့ရှိတာ မဟုတ်လား။

ယူစရာရှိတာတို့ကို ယူ၍ တိုက်ရှေ့ရပ်ထားပါသည့် ကားပေါ်သို့ တက်စီးလိုက်ပါသည်။ ကားကို ခြံထဲမှ ကွေ့မောင်းထွက်ခဲ့စဉ် phone ထဲမှ message ဝင်သံ ထွက်လာလေ၏။

Phone ခေါ်ထားတာကို ပို့တာက ဒီလောက်ကြာစရာမှ မလိုတာလေ။ ကုမ္ပဏီရောက်မှသာ phone ကိုကိုင်၍ lift ထဲဝင်လိုက်ရင်း ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ မှတ်မိနေကျမဟုတ်သည့်

နံပါတ်ဖြင့် ပို့ထားပါသည့် စာတစ်စောင်က သူနှလုံးသားကို အေးခနဲ
ဖြစ်သွားစေတာ အမှန်ပါပဲ။

အဆင်ပြေမယ့်တစ်ရက် ဆုံကြမယ်။

(၁၃)

Coffee ဝိုင်းမှာ ဖေဖေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်မိပါ၏။
အန်တီလေးက ရေခဲခရီးကို ယူလာပြီးမှ 'နီ' ဘေးမှာ လာထိုင်
သည်။ ဖေဖေက မနက် coffee သောက်နေကျဖြစ်ပေမယ့်
က အလုပ်စဆင်းကတည်းက ပင်ပန်းရတာမို့ မိုးလင်းတာနှင့်
အိုက်ကို ပြည့်အောင်ဖြည့်ထားတော့တာပါ။ အခုလည်း အန်တီလေး
သ်ထားပေးသည့် ပဲပြုတ်ထမင်းဖြူ ပူပူလေးကို ဇွန်းဖြင့်စားနေပါ
သည်။

“အလုပ်မှာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်!”

“Bus နဲ့သွားတာလား”

“ဖယ်ရှိရှိပါတယ်”

“ဒါဆို တော်သေးတာပေါ့”

“ဟုတ်!”

ဒါပဲလား ပြောစရာ မယ်မယ်ရရ မရှိသည့် သူစိမ်းနှစ်
သားအဖနှစ်ဦး စကားပြောဖြစ်တာလေ။ အန်တီလေးက ခေတ်
အတွက် ကော်ဖီဒဲ့ပေးသလို ရေနွေးကြမ်းခွက်ကိုပါ ထည့်ပေးသ
သည်။ ‘နီ’ သောက်ဖို့အတွက်ပါ ကြွေခွက်ဖြင့် အပြည့်ဖြည့်ပေးပါ

‘နီ’ အလုပ်ဝင်တာဖြင့် ခြောက်လကျော်ပြီး အခုမှ သတိတ
မေးရပါသလ။ တကယ်ဆို အဖေနှင့်သမီး သိပ်ကြီးမရင်းနှီးသင့်သ
ငြား နေ့စဉ်ခေါ်ပြော ပြုံးရယ်တာတော့ ရှိသင့်တာပါ။ အခုတော့
‘နီ’ ပြောချင်လိုချင်တာမှန်သမျှ ကြားခံ အန်တီလေးကတစ်ဆင့်
ပြောဆို အသိပေးရတာက တစ်မျိုးကြီးပါပဲ။ ‘နီ’ တို့တွေ ဒီထက်
စိမ်းသက်သွားရတော့မှာလား ဖေဖေ။

“တိုက်ခန်းကို သွားရှင်းနေတယ်ဆို”

“ရှင်! ဪ ဟုတ်ပါတယ်ကိုကို”

“ဘာအတွက်လဲ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအတိုင်းပစ်ထားတာကြာရင်

“တတ်တာတွေရှိလို့ နည်းနည်းပါးပါး ရှင်းဖြစ်တာပါ”

“ဝေ နေ့စဉ် နေ့လယ်ပိုင်း အပြင်ထွက်နေတာ ကိုယ်သိ
တယ်။ အဲဒီတိုက်ခန်းကိုပဲ သွားတာမို့ မမေးဖြစ်တာ။ ပြီးတော့ လူတစ်
ယောက်နဲ့ phone မကြာခဏပြောဖြစ်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ
ဘယ်သူလဲ”

အလိုလေး! ‘နီ’ ရော အန်တီလေးပါ မျက်လုံးပြူးသွားရပါ
မယ်။ အပြင်အလုပ်ထွက်လုပ်နေသည့်သူက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး နောက်ကွယ်
က ကိစ္စတွေကို သိနေရပါသလဲ။ နိစ္စဓူဝ ရုံးတက်ရုံးဆင်းလုပ်နေပါ
သည့် ‘နီ’ နောက်ကိုပါ shadow လိုက်ခိုင်းသလား မသိပါ။ ဖေဖေ
တို့ အတော်ကြောက်စရာကောင်းမည်ဟု မထင်ခဲ့မိပါလေ။

“ဝေတို့မိသားစု ရှေ့နေပါ ကိုကို”

“ဦးသက်အောင်နဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဝေ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ။ အဲဒီရှေ့နေနဲ့ တိုင်ပင်
အောင် ဘာအရေးကြီးကိစ္စများရှိနေပြီလဲ”

အန်တီလေးမျက်နှာ ခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပါ၏။ လျှို့ဝှက်
ချက်တွေ ရှိနေပြီလား။ ‘နီ’ လည်း ဟိုတစ်လောလေးက ဖေဖေ
နောက်ကို ဖေဖေမသိအောင် လိုက်ခဲ့မိသည့် လျှို့ဝှက်မှုက ရှိနေတာ

လေ။ ဘယ်လိုပဲ တိတ်တိတ်နိုးလုပ်မိပါစေ သိပ်မကြာခင်မှာပင် ဇေ
ရိပ်မိ သိရှိသွားတာက အမြဲလိုလိုပါပဲလား။

“သူနဲ့ကိုယ်က ဆန့်ကျင်ဘက်တွေဆိုတာကို သိရဲ့သားနဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဝေတို့အမွေတွေကို သူထိန်းပေးထားတာ ခုချိန်
ဆိုတာ ကိုကိုသိပါတယ်”

ဖေဖေမျက်နှာ အတော်နီသွားလေ၏။ စကားမဆုံးခင် ြင်
ပြောလိုက်တာမို့ ခံရခက်သွားပုံပါ။ ဘာကြီးကို မေမေဆုံးစဉ်
အိမ်တစ်ခေါက်လာသဖြင့် ‘နီ’ တွေဖူးပါ၏။ သို့သော် မှုန်ဝါးဝါးဖြင့်
သိပ်မမှတ်မိပါလေ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အန်တီလေးတို့အမွေကိစ္စ
ထိုရှေ့နေကြီးနှင့် ဆက်စပ်နေပါသလဲ။

“ဒါဆိုလည်း စာချုပ်စာတမ်းနဲ့လွှဲပြီး အဲဒါတွေကို ထုတ်လုပ်
ပါ ဝေ”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အလုပ်ကအလုပ်၊ လူမှုရေးကသက်သက်ဆိုတာ ကို
သိပါတယ်။ ဝေတို့မိသားစုတွေ ယုံကြည်လို့ အပ်နှံထားသမျှ ဘာ
အလဟဿ မဖြစ်ပါဘူး ကိုကို”

“နေစမ်းပါဦး။ ဝေပဲ အခုအသက် (၃၀) ကျော်နေပြီ။

အမွေတွေကို ဘာလို့ထုတ်ခွင့်မရတာလဲ။ ပြောစမ်းပါဦး”

အန်တီလေးက ‘နီ’ ကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်လေ။ ကလေးရှေ့ပြောလို့မရသည့်ကိစ္စကြောင့်လေလား။ အလိုက်တသိ ဆောင်ရန် ‘နီ’ ထရပ်စဉ် အန်တီလေးက ‘နီ’ လက်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲ၍ ငြိန်ထိုင်စေပါ၏။ အလို! လက်တွေက အေးစက်နေပါရောလား။

“လွယ်လွယ်ထုတ်မရလို့ မထုတ်တာပါ”

ဖေဖေ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေ၏။ ဘာဘုန်းပတ်သက်ပြီး အဖေတို့ကြားမှာ ဘာပြဿနာများ ရှိခဲ့ပါသနည်း။ ခါတိုင်း ဖေဖေ ပြဿမှု ငြိမ်၍ နာခံခဲ့ပါသည့် ‘ဒေါ်ဝေဝေမာ’ က ခုတော့ဖြင့် နှိုးတုံ့ပြန်သတဲ့လား။ ထမင်းစားတာ ပြီးခါနီးဖြစ်ပေမယ့် ‘နီ’ က ဆုနွေးသောက်ရင်း အကဲခတ်နေမိတာပါ။

“ကျစ်! အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ”

“ဒါက ကိုကိုအတွေးလေ။ ဦးသက်ရဲ့အစီအစဉ်က ဘာလဲ ဆိုတာမှ ကိုကိုမသိတာ”

“မင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေသလဲ ဝေ”

“ဖေဖေ”

“ဝေ ဘာလုပ်လို့လဲ”

“တစ်ချိန်လုံး မရှိသလို နေနိုင်ခဲ့ပြီးမှ အခုထလုပ်တာ ရည်

ရွယ်ချက် ရှိကိုရှိရမယ်။ ဘာလဲ ဟိုကောင်ပြန်ရောက်နေပြီတဲ့လား
“ကိုကို!”

စူးခနဲအော်ထည့်လိုက်တာမို့ ‘နီ’ ပင် လန့်သွားရပါ၏။ ထို
သက်နှင့်တစ်ကိုယ် အန်တီလေး ယခုလို ဒေါသထွက်တာကို
တစ်ခါမှ မမြင်ခဲ့ပါ။ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားရင်း
တန်ပြန်ကြည့်နေပုံက ခဲအိုဟုမမြင်ပါဘဲ ရန်သူအလား ထင်စရာပေ
ဘုရားရေ! ‘နီ’ မသိသေးသည့်ကိစ္စတွေ အများကြီးရှိနေပါသလား

“မဆိုင်တဲ့သူကို ထည့်မပြောပါနဲ့”

“ဦးသက်အောင်နဲ့ဆိုင်မှတော့ သူတူက မပါမဖြစ်ပါတော့
ပေါ့ ဝေ။ အဲဒီကောင်ကို ခုချိန်ထိ မင်းမမေ့နိုင်သေးဘူးလား!”

“အဲဒါ ဝေ့ကိစ္စပါ”

“အေး မင်းကိစ္စဆိုတာမှန်တယ်။ မင်းနဲ့ပတ်သက်ရင် ကိုယ်
ရော သမီးနဲ့ပါ ဆိုင်နေပြီ ဝေ။ အဲဒါကို မင်းသိရဲ့လား”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် ဝေမေးမယ်။ ဝေက ဒီမိသားစု
ဘာလဲ”

“ဘာ!”

“ဝေဝေမာဆိုတာ ဦးနေလင်းနဲ့ မနေနီနီတို့သားအဖကြီး
ဘယ်နေရာမှာ ရှိသလဲလို့ မေးလိုက်တာလေ”

“ဝေ!”

“အန် အန်တီလေး”

အကြည့်တို့က အတော်စူးရှလေ၏။ စကားသိပ်မပြောကြ
ည့် လူနှစ်ယောက်က အခုလို မျက်လုံးချင်းဆုံပြီး ရန်စောင်နေတာ
အောက်ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာပါ။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ဘာဘရဲ့တူဆိုတာ
အန်တီလေးနဲ့ သက်ဆိုင်သူများဖြစ်နေမလား။ အဲဒီလူကို ခါးခါးသီးသီး
ဖြစ်နေရအောင် ဖေဖေနဲ့ဘာရန်ငြိုးများ ရှိခဲ့တာပါလိမ့်။

“မှီစရာရှိပြီမို့ ဒီနံရံကို ဖြိုချချင်ပြီလား ဝေ”

“ဝေအသက် (၃၆) ကျော်နေပါပြီ ကိုကို။ ကိုယ့်ခြေထောက်
ကိုယ်ရပ်နိုင်တဲ့အရွယ်ပါ။ ကလေးမဟုတ်တော့ပါဘူး”

ဘုရား! စကားတွေက အတော်မာကျောလာလေ၏။ မှီစရာ
နဲ့ ကိုထားပြီးတော့များ ထွက်သွားဖို့ပြင်နေပြီလား။ မဟုတ်သေး
ဘူးနော်။ ‘နီ’ အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ သွားမှာဆို။ ‘နီ’ နဲ့ပဲ အတူတူနေ
ည့်ဟု အန်တီလေး ကတိပေးထားတာ မဟုတ်လား။ အခုမှ ဘာလို့
အစဉ်ပြောင်းသွားရတာလဲ။

“ဝေ”

“ဝေအသက် (၂၃) နှစ်မဟုတ်တော့ဘူးလို့ အသိပေးတာပါ
အမေးရှိလို့ အဖြေရှိလာရတာပါ”

“ဦးသက်အောင်နဲ့ တွေ့သင့်ပြီထင်တယ်”

“သွားတွေ့လည်း အပိုဖြစ်မှာ”

“ဝေ”

“ကိုကိုဒေါသထွက်ရတာပဲ အဖတ်တင်မှာမို့ ပြောရတာ”

“တောက်! မင်းလက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ထဲက ရွေးသင့်တာပေါ့လေ။ မလွတ်မလပ် အိမ်ထောင်သည်ကို ခုချိန်ထိ”

“ဒီအရွယ်ကြီးကို ဘယ်လိုလူလွတ်က လက်ထပ်ချင်ပါတော့မလဲ။ ကျွန်မအသက် (၄၀) နားနီးနေပြီ ရှင့်!”

“ဘာကွ!”

“လာ သမီး ထမင်းချိုင့်ပြင်ပေးမယ်”

“ဝေ! ကိုယ်ပြောတာ မပြီးသေးဘူး”

“ပြောချင်လည်း နောက်မှပြောတော့။ ကလေးအလုပ်နောင်ကျလိမ့်မယ်”

“တောက်! ဟာကွာ”

“ဝုန်း!”

ထမင်းစားဆန်းမှထွက်ခဲ့စဉ် ထိုင်ခုံကိုလာမသိ တွန်းလှဲလိုက်သံက ခပ်ကျယ်ကျယ်ထွက်လာလေ၏။ အမလေးနော်၊ ‘နီ’

အဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုမည့်ကိစ္စကို ကန့်ကွက်မည်ဟုတွေးထား
တာမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီကိစ္စက ထဖြစ်လာရပါလိမ့်။ အန်တီလေးက
နဲ့ အတွက် ထမင်းချိုင့်ကို ထုံးစံအတိုင်း ပြင်ဆင်ထည့်ပေးနေလေ
သည်။

“ဪ ဇွန်းမေ့တော့မလို့”

ဟင်းဇွန်းနှင့် ထမင်းစားဇွန်းကို လက်သုတ်ပဝါဖြင့်ပတ်ကာ
ထမင်းချိုင့်အိတ်ထဲသို့ ထည့်ပေးလေ၏။ မျက်နှာမသာမယာဖြစ်နေ
သည့် အဒေါ်ဖြစ်သူကို တစ်ယောက်တည်း မည်သို့ထားခဲ့ရမှာပါလိမ့်။
အဖေ တစ်ယောက် အလုပ်သွားရန်အတွက် ပြင်ဆင်ဖို့ အပေါ်ထပ်သို့
တက်သွားလေသည်။

“အဲလိုကြီးနေသွားမှာလား”

“ဘာကိုလဲ သမီးရယ်”

“ဖေဖေနဲ့ စိတ်ကောက်တဲ့ကိစ္စကိုပြောတာ”

“အို! နောက်တော့လည်း သူ့ဘာသာ ပြီးသွားလိမ့်မယ်။

လကားပါ”

“နီထင်တာတော့ ကိစ္စက မသေးဘူးနော်”

“လူကြီးတွေဆိုတာ ဒီလိုပဲ မတည့်သလို စကားများပြီး
သွားတာပါ နီရဲ့။ စိတ်ပူမနေနဲ့၊ သွားတော့”

“ဖေဖေ စကားမပြောလည်း အန်တီလေးက စပြောပေး
နော်”

“အေးပါ”

“အကြာကြီး ကောက်မနေကြနဲ့ဦး”

“ဪ ကလေးက လူကြီးကို ကြံဖန်ပူပန်နေပြန်ပါပြီ၊
သွားမှာသာသွားပါ နီရယ်”

“အဲဒီလိုချည်း ရန်ဖြစ်ထားရင် ကြားမှ နီနေရခက်မှာစိုးလို့ပါ
အန်တီလေးရဲ့”

အန်တီလေးက သက်ပြင်းကျိတ်ရှိက်လိုက်ပြီး ‘နီ’ နဖူးလေး
ကို ဖျတ်ခနဲ မွှေးလိုက်လေ၏။ မေမေထံမှ မေတ္တာကို အပြည့်မရခဲ့စေ
မယ့် မေမေကိုယ်စား အန်တီလေးထံမှ ‘နီ’ အကုန်ရခဲ့တာပါ။ (၂၃)
နှစ်တဲ့။ ‘နီ’ ထက် နည်းနည်းကြီးတဲ့အရွယ်မှာကတည်းက ဒီအိမ်ကို
ရောက်လာခဲ့ပါသလား။

“ငါ့အတွင်းခံတွေ ဘယ်သွားထားသလဲ! ရှာမတွေ့ဘူး”

“ကြည့်! တွေ့လား အဲဒါပဲ”

‘နီ’ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားပါ၏။ စောစောကပင် ဒေါနှင့်မောနှင့်
အော်ဟစ်ခဲ့ပြီး ခုတော့ အတွင်းခံရှာပေးဖို့ အသံပေးနေလေပြီ။ အဲဒီ
ပြောတာပေါ့။ လူကြီးနှင့်ကလေးအတွေးက မတူပါဘူးဆို။ တစ်ခါ

အစ်ခါ ဖေဖေတို့ခေါင်းထဲ ဘယ်လိုစဉ်းစားတွေးခေါ်နေသလဲဆိုတာ
နဲ့ မသိပါလေ။

“ဝေ!”

“လာပြီ လာပြီ”

လှေကားဆီသို့ အန်တီလေး အပြေးတက်သွားစဉ်မှာပင်
နဲ့ က အိမ်ထဲမှ ထွက်လိုက်ပါ၏။ လက်မှနာရီလက်တံကို ကြည့်ရင်း
မုတ်လုံးကျယ်သွားရပါသည်။ အလိုလေး! လူကြီးနှစ်ယောက် စကား
ပြောနေတာနှင့် ဖယ်ရီရိုန် နောက်ကျနေလေပြီ။ ခြံထဲမှထွက်စဉ် phone
သံပြည်လာလေ၏။ လမ်းထိပ်မှာ ကားရောက်နေပြီထင်ပါရဲ့။

“ဟယ်လို! နီလာနေပြီ။ မစောင့်နိုင်ရင် သွားနှင့်နော်၊ Taxi
ထားခဲ့မယ်။ စောင့်မှာလား၊ ထွက်လာနေပါပြီ၊ ခဏနော်”

(၁၄)

ဖယ်ရှိရာဆီသို့ အပြေးအလွှား လာနေသည့် ‘နီ’ ကိုကြည့်ရင်း သူ ပြုံးမိလေ၏။ ခုံမှထရပ်ကာ အပေါက်ဝနားစောင့်ရင်း ‘နီ’ လက်ထဲမှ ထမင်းချိုင့်အိတ်လေးကို ကမ်းယူလိုက်ပါသည်။ မောနေသဖြင့် ကားပေါ်မတက်နိုင်သည့် ‘နီ’ ကို လက်ကမ်း၍ ဆွဲတင်ဆောင်လိုက်ရပါ၏။

“အဲဒီလောက်စိုးရိမ်နေလည်း ကားအောက်ကဆင်းပြီး မွေးလာရောပေါ့ ကိုညီရယ်”

“နီ မောနေလို့ပါ မဦးရာ”

ရေဘူးလှမ်းတောင်းရင်း ခုံထက်ထိုင်လိုက်ပါသည့် ‘နီ’ သော

သူ ထိုင်လိုက်ပါသည်။ အလောတကြီး ရေသောက်လျှင် ဒုက္ခများ
 နှင့် အမောဖြေခိုင်းရလေ၏။ ကားပြတင်းပေါက်ကိုလည်း လေဝင်စေ
 နှင့် ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်မိပါသည်။ ချွေးထွက်သည်ကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့်
 ဆိုသုတ်ရင်း အမောပြေလောက်မှသာ ရေသန့်ဘူးအဖုံးကို ဖွင့်လျက်
 plastic ပိုက်တံလေး ထည့်ကာ လှမ်းပေးလိုက်ပါ၏။

“ဖြည်းဖြည်းသောက် သမီးရေ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး နောက်ကျ
 ခုတာလဲ။ အိပ်ရာတာ နောက်ကျသွားတယ် ထင်တယ်”

ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်ပြီး ပြန်မဖြေနိုင်ပါလေ။ မျက်နှာ
 ဆက်အပြီးက အားသိပ်မပါသည့်နှယ်ပါ။ ဘာလဲ၊ အဖေဖြစ်သူနှင့်
 စကားများလာပြန်ပြီလား။ အဒေါ်နှင့်တော့ တည့်ပြီး အဖေနှင့် မကြာ
 သော စိတ်ကောက်တတ်မှန်သိသဖြင့် သူ မမေးဖြစ်ပါချေ။

“ကိုပြေ”

“ဗျာ”

“ကိုပြေမေမေက အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“(၅၀) နားနီးပြီပေါ့ နီရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ”

“စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“အင်းပါ”

“အဲဒီအရွယ် အိမ်ထောင်ထပ်ပြုချင်တတ်လား”

“ဟောဗျာ! ကြံကြံဖန်ဖန် မေးတတ်တယ်”

“ဦးကျော်ရော ဖြေပေးလေ”

“တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူကြတာ ရှိတာပေါ့၊ ကလေးရယ်”

“မေမေတို့အရွယ်က ဘုရားတရားပဲ မြဲနေတာပါ နီရဲ့”

“ဒါတော့ဟုတ်တယ်။ မိန်းမအများစုက နောက်အိမ်ထောင် ပြုဖို့ ခဲယဉ်းကြတယ် သမီးရဲ့။ သားသမီးကို ငဲ့ရတာလည်း ပါမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားတွေကတော့ ရရင်ယူကြမှာအမှန်ပဲ။ ရှာကျွေးနိုင် ရင်ပေါ့”

‘ဦးမြင့်ကျော်’ ကပြောရင်း ရယ်လေတော့၏။ ဒီအဖြေကို တော့ သိပ်ဘဝင်မကျလှပါလေ။ ဒါဖြင့် ဖေဖေတို့အရွယ်တွေကို ဆိုလို တာပေါ့။ ဟုတ်မှာပါ။ အလှမက်သေးလို့ ဒီလိုမျက်စိကျစရာလေး ရှာထားတာ မဟုတ်လား။ တွေးမိရင် စိတ်တိုလာရပါ၏။ သူ့ဘာသာ အပြင်ထွက်လိမ့်တာတော့ ကောင်းလား။ အန်တီလေးကိုတော့ ဟို မသွားရ ဒီလူနှင့်မပြောရဆိုပြီး ချုပ်ချယ်ချင်တာက ဘာသဘောလဲ။

“တကယ်လို့ (၄၀) ကျော်အရွယ်တွေဆိုရင်ကော”

“နို့ဖေဖေနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ပြန်ပြီလား”

“မေးတာပဲဖြေပါ”

“အဲဒီအရွယ်က အရွယ်ကောင်းပေါ့ နီရဲ့။ ယူချင်ကြမှာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း အသက် (၃၀) စွန်းကတည်းက ယူပါတော့လား။ အခုမှလာပြီး မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“ခက်ပါနီရယ်။ လူကြီးတွေကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားစရာလား”

“အဲဒီလူကြီးက နို့ဖေဖေဖြစ်နေတာကို ပြေသိရဲ့သားနဲ့”

“နီပြောတာ။ နို့ဖေဖေက နုဖတ်နေတ ရုပ်ရှင်မင်းသား အတိုင်းပဲဆို”

နာခေါင်းရှုံ့သွားလေ၏။ ပြောတော့ပြောပြီး အဖေချောတာကို အပြစ်တင်ချင်နေတာများလား။ ငွေရှာနိုင်ပြီး အရွယ်ကောင်းသည့် ယောက်ျားမျိုးကို lady တွေ သဘောကျလေ့ရှိတာ သဘာဝပေါ့။ သို့သော် အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခုဖြစ်သည့် ‘မရွှေစို’ လေးက အဖေကို အုတ်တိုတာကဖြင့် တားမရပါလေ။

“ဆံပင်တော့ ဖြူနေပါပြီ”

“နည်းနည်းပဲ ဖြူသေးတာ မဟုတ်လား”

“အင်း”

“အဲဒါပဲလေ။ မိန်းမဆိုတဲ့အမျိုးက သွားမပါရင်နေ။ ကားရင် ပြီးရော မဟုတ်လား။ ငွေရွှင်လို့ကတော့ လာထားပဲ”

“ကြည့်! နီကို မိန်းမ မဟုတ်သလို ပြောပြန်ပြီ”

“Sorry! Sorry! မေ့သွားလို့”

လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲ ထုလိုက်လေ၏။ မိန်းကလေးအား သိပ်မနာပါ။ ရယ်စရာလုပ်ပြောပေမယ့် ခါတိုင်းလို အားပါးတရ မရဘဲ နိုင်ဘဲ သက်ပြင်းကျိတ်ရှိက်နေတော့ ခက်သားလား။ ဘာကို အင်မကျ ဖြစ်နေပါသလဲ။ သားအဖကြား သူလိုသူစိမ်းက ဝင်ဖြေရှင်းလို့ မရတာလေ။

“ဒါပေမဲ့ တကယ်ချစ်ရင် ဘာကိုမှ မကြည့်ဘဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရဲတဲ့မိန်းမမျိုးလည်းရှိတယ် သမီးရဲ့။ သတ္တိရှိတဲ့ မိန်းမမျိုးပေါ့”

“နီ” ဝိုင်းသွားရပါ၏။ သတ္တိရှိတဲ့မိန်းမတဲ့လား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ တကယ်ဆို မိုက်ရှူးရဲဆန်သည့် မိန်းမဟု ပြောရမှာပါ။ သို့သော် ဖေဖေနှင့်ဆုံတွေ့သည့် မိန်းမက ပြည့်စုံသည့် လူကုံထံအသိုင်းအဝိုင်းက မိန်းမပါပဲ။ ကြည့်တာနှင့်သိသာလွန်းတာလေ။ ဒါဖြင့် ဤသို့သော် အမျိုးသမီးကို မည်သည့်ခေါင်းစဉ်နှင့် ပြောရပါမည်နည်း။ ခဲယဉ်းသော ‘နေနီနီ’။

“နီ”

“အင်း”

“ဘာတွေ ဒီလောက်တောင်မှ ဦးနှောက်အခြေခံပြီး စဉ်းစားနေတာလဲ”

“ကိုပြေ မေမေသာ နောက်အိမ်ထောင်ပြုဖြစ်ရင် ကို”

ဘယ်လိုခံစားရမလဲဟင်”

“ဘယ်လို”

သူ တဟားဟား အော်ရယ်မိလေတော့၏။ ဖေဖေနှင့်သူ့ အပေါ် မေမေ အဘယ်မျှ ချစ်ရှာလွန်းခဲ့ပါသလဲ။ မိဘတွေ၏ အမွေ အဖြစ်ခံရသည်အထိ ဖေဖေနောက် မျက်စိစုံမှိတ်လိုက်ရဲခဲ့သည့် အာဂ နိုင်ပါ။ ဖေဖေမရှိတော့တာ (၅) နှစ်ကျော်သည်အထိ ဝမ်းနည်းအား ငယ်စိတ်ရှိပေမယ့် သားဖြစ်သူကိုသာ အားကိုးပြီး စိတ်တင်းထားနိုင် သည့် မေမေ ‘ဒေါ်သပြေ’ ပါလေ။

“ဒီအရွယ်ရောက်မှတော့ မေမေ့ကို ဘယ်ယောက်ျားက ချစ်တာလဲ နီရယ်။ ယောက်ျားဆိုတာ မိန်းမကိုရွေးရင် အရင်ဆုံး ဆင်းရဲမှု ပထမတဲ့။ လှတပတအရွယ်ငယ်တာပဲ ရှာယူကြတော့မှာ ဆို”

ဟုတ်မှာပါ။ အဲဒီမိန်းမက ရှိရင်းစွဲအသက်ထက် ငယ်နုပျိုမျစ် ဆူမောလွန်းနေတာမဟုတ်လား။ အဲဒီအလှတရားနဲ့ပဲ ပုရိသတွေကို ဆွဲဆောင်နေတာလေ။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဖေဖေနှင့်ဒီမိန်းမ မနီးစပ်စေရန် ဘာများလုပ်ရမှာပါလိမ့်။ လတ်တလောမှာ အန်တီလေးနှင့် ဩဇာနာဖြစ်နေတာမို့ ‘နီ’ လျှို့ဝှက်ကိစ္စကို အသိမပေးခဲ့သေးပါချေ။

“ကြည့်ရတာ နီဖေဖေ့ကို သံသယဝင်နေပြီထင်တယ်”

“သံသယဝင်တာမဟုတ်ဘူး။ သေချာသလောက် အခြေအနေမျိုးပါ”

“ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ဟင့်အင်း၊ ကိုပြေမသိပါဘူး”

အတွင်းရေးမှူး မသိစေချင်ဘူးထင်ပါရဲ့။ တိုးတိုးတိုင်ပင်ဆွဲအင်္ဂါတစ်ယောက်လုံး ရှိပါလျက် အဘယ်ကြောင့် တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီး တွေးနေရတာပါလဲ။ ရွယ်တူစကားပြောဖော်မရှိ၍လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခုမို့ အဆင်ပြေအောင် တိုင်ပင်ရမှာ မဟုတ်ပါလား။

“နို့ဖေဖေတိုင်ပင်ရင် ပြေပြေလည်လည် ဆွေးနွေးပေါ့ ရယ်”

“မထင်ပါဘူး ကိုပြေရယ်။ ဖေဖေက ဘယ်တော့မှဆို စိတ်ကြိုက် ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာချည်းပဲ။ နီတို့ကို သိပ်အရာသွင်းတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါကတော့ နို့ဖေဖေက အိမ်ထောင်ဦးစီးလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နီက ကလေးမို့ ထားပါတော့။ လူကြီးဖြစ်အနိတီလေးကိုလည်း ဒီအသက်အရွယ်အထိ ချုပ်ချယ်နေတုန်း မဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စဆိုတာကို မစဉ်းစားဘူး”

“အန်တီလေးဆိုတာ နီဖေဖေရဲ့ညီမ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ မေမေ့ညီမပါ”

အလို! မကြာခဏ ပြောတတ်ပြီး (‘နီ’ ဝေယျာဝစ္စကိစ္စတွေကို အစအဆုံး လုပ်ပေးနေပြီး ထမင်းဟင်းချက်ကျွေးနေပါသည်) အဒေါ် ဖြစ်သူက ‘နီ’ ဖခင်နှင့် မည်သို့မျှ သွေးသားမတော်စပ်ဘူးပေါ့။ အုမလေးကို ငဲ့ပြီး ဒီအိမ်မှာ လာနေသည့် ခယ်မဖြစ်သူကို အဘယ်ကြောင့် ထိန်းချုပ်နေရပါသနည်း။ မှီခိုသည့်လူမို့ အခုလိုမျိုး အရွယ် ချောက်နေသူကို လက်မလွှတ်နိုင်တာများလား။ စဉ်းစားစရာပါလေ။

“နီ ဘယ်အရွယ်ကတည်းက လာနေတာလဲ”

“မေမေ နီကိုယ်ဝန်ရကတည်းကပါ။ အဲဒီတုန်းကတော့ ခဏပေါ့။ နီ မှတ်မိသလောက်တော့ နီ မူလတန်းကျောင်းစတက်ကတည်းက မေမေ မကျန်းမာတာနဲ့ လာနေဖြစ်တာ အခုထိပေါ့”

“အိမ်ထောင်မပြုဘူးလား”

“အဲဒါကိုပဲပြောတာလေ။ အန်တီလေးအသက်က အခုမှ (၁၆) နှစ်ပါ။ ကြိုက်တဲ့သူက လက်ထပ်သွားတာလား။ ဘာလား ဆိုတော့ပါဘူး။ အဲဒီလူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒီမနက်ပဲ ဖေဖေတို့ အကြီးအကျယ် စကားများကြတာ။ ထုအသက် (၂၃) မဟုတ်တော့ဘူးဆိုပြီး ဆေးဖေကို ပြန်အော်လိုက်လို့ နီအရမ်းလန့်သွားတာပဲ”

၁၆၂ မေသဒ္ဒါမောင်

“ဟာ”

“အန်တီလေးလည်း ဖေဖေကိုအရွဲ့တိုက်ဖို့ နီလိုစဉ်းစားထား”

• တာ ဖြစ်မယ်”

“ဘယ်လို”

“ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုရင် ဒီအိမ်မှာ မနေတော့ဘူး ဆိုပြီး သူပိုင်တဲ့တိုက်ခန်းကို သွားရှင်းတာကိုသိတာက စဖြစ်တာပဲ”

“ဟောဗျာ”

“နီကတော့ တတ်နိုင်သလောက် ကန့်ကွက်ကြည့်မယ်၊ ရင်တော့”

“ဘာလဲ၊ အန်တီလေး နောက်လိုက်မယ်ပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ်၊ အစက အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားတာပဲ၊ အခုလုပ်လို့မဖြစ်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဖေဖေက ရှေ့နေဆိုတော့ ဥပဒေကို နီတို့ထက် အများကြီး ပိုသိထားတယ်လေ။ တော်ကြာ နီကို အုပ်ထိန်းခွင့်မျိုး အန်တီလေးနဲ့ မရှိဘူးဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ၊ ဒါဖြင့် နီက ဘာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားလဲ”

“ဒီလိုပဲပေါ့”

“ဘာ ဒီလိုလဲ”

သူက နားမလည်သဖြင့် တအံ့တသဖြင့် ပဲ့ကြည့်လိုက်မိပါ၏။

“နီ” က မချိုမချင်အပြုံးဖြင့် မျက်နှာလွဲလိုက်လေသည်။ အလို! ဒီ
ကောင်မလေးတော့ မဟုတ်မဟပ်အကြံအစည်မျိုး တွေးထားတာတော့
မဖြစ်နိုင်ပါဘူးနော်။

“မပြောချင်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါက secret ပေါ့လေ”

“နောက်တော့ သိမှာပေါ့”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ”

“သားညီ ဒီနေ့ ရုံးချုပ်သွားရမှာလား”

“ဟုတ်တယ်ဦးကျော်။ နှစ်လယ်စာရင်းတွေ သွားပို့ရမှာပါ”

“ဟိုမှာ ပြန်လုပ်ဖို့ ခေါ်နေတယ်ဆို”

“ဟင်!”

သူမ အံ့သြသွားပုံက အထိတ်တလန့်ပါ။ အလုပ်တွေ နား
မလည်အောင် တတ်ကျွမ်းသွားပါက သူက အစ်ကိုထံမှာ အလုပ်ပြန်ဝင်
ရတော့မှာပါ။ လွမ်းစရာတွေတော့ ဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ။ ကုမ္ပဏီကြီးမှာ

ပြဿနာတွေ ဖြစ်နေပြီမို့ သူ့ကိုလာကူပေးရန် ခေါ်နေပေမယ့် ဒီမှာ
လည်း လက်လွှတ်လို့မရသဖြင့် ခဏစောင့်ခိုင်းထားရတာလေ။

‘နေနီနီ’ နှင့် မငြိတငြိကာလလေးမှာ တေးကွာသွားရလျှင်ဖြင့်
ရင်မောစရာပါပဲ။

“ဘာလို့ပြန်သွားရမှာလဲ”

“ဟိုမှာလိုအပ်နေလို့ပေါ့ နီရဲ့”

“ဒါဖြင့် ဒီမှာကရော”

“ဒီမှာ နီနဲ့အကုန်လွှဲလို့ရနေပြီလေ။ လုပ်ငန်းအကြောင်း
လည်း သိနေပြီပဲဟာ။ တစ်ခုခုခက်ခဲ့ရင် မညှိုကိုပြောပေါ့”

နှုတ်ခမ်းလေးစုသွားလေတော့၏။ သူ မရှိတော့မှာကိုတော့
မနှစ်သက်ဘူးပေါ့လေ။ အဲဒီလိုမဖြစ်အောင် မကြာမကြာ လာပါ့မယ်
‘နီ’။ သို့သော် ကတိကိုဖြင့် လွယ်လွယ်မပေးခဲ့ပါချေ။

(၁၅)

Taxi ဖြင့် စီးလာခဲ့ပြီး ကုမ္ပဏီဝင်းရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပါသည်။
 ဘတ်တိုကို အပေါ်စီးမှ မြင်နေရပါ၏။ သူ့ရုံးခန်းက ဝင်းတံခါးပေါက်
 အဝင်အထွက်ကိုမြင်နေရသည့် နေရာမှာမို့ လိုက်ကာကြိုးကို ဆွဲဖွင့်
 ထိုက်သည်နှင့် မှန်ချပ်များမှတစ်ဆင့် ကြည့်နိုင်လေသည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“Come in!”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် မတ်တပ်ရပ်နေရာမှလှည့်ကြည့်လိုက်
 ၏။ ဆုံလည်ခုံမှာ တစ်နေ့လုံးထိုင်၍ computer သုံးနေရသဖြင့်
 အညောင်းအညာပြေစေရန် ရပ်နေတာပါ။ ရုံးခန်းထဲဝင်လာပါသည်။

‘ကေရီ’ ကြောင့် ခုံမှာ သူ ပြန်ထိုင်လိုက်ရပါသည်။ သူမ ရောက်လာပါက မတ်တပ်အနေအထားဖြင့် အနီးကပ်လာတတ်တာကို ရှိခဲ့တာနဲ့ ရှောင်ရှားနိုင်ဖို့ပါပဲ။

“ပြန်တော့မှာလားကိုသန့်”

“ခဏနေမှပါ”

“Coffee ဆိုင်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကေရီနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားမပြောချင်ဘူးလား”

စလာပါပြီ၊ ဒါကို ကြိုသိနေလို့ အမြဲတစေ သတိဖြင့် နေနေရတာ မဟုတ်ပါလား။ ကုမ္ပဏီကိုပါမက သူ့ကိုပါ မျှီချင်သည့် မြွေမွှေးလိုမိန်းမမျိုးပါပဲ။ Visiting card တစ်ခု ရှာလာပေးပြီးနောက်ပိုင်းမှာ သူ့ဘဝအတွက် အရေးအရာပါသည့် ပုဂ္ဂိုလ်နယ်ပင် power တွေပြီလားတော့တာ မဟုတ်လား။

“ဘာအကြောင်းအရာများ ပြောစရာရှိလို့လဲ ကေရီ”

သူမ နှုတ်ခမ်းမဲ့၍ ပြုံးလေ၏။ မာယာက အပြည့်ပါပဲ။ သူငယ်ချင်းဟူသည့် သံယောဇဉ်ကြောင့် အပြတ်ကြီးခပ်ရိုင်းရိုင်း မပြောမိစေရန် စိတ်ကို ထိန်းထားရတာပါလေ။ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆက်နွယ်မှုက ရှိနေတာမဟုတ်လား။ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲရောက်မှာကိုတော့ သူ အမြဲတစေ သတိထားနေရပါ၏။

“ခုထိ သွားမတွေ့သေးဘူးလား”

“ဘာကို သွားတွေ့ရမှာလဲ”

“အိပ်ပျော်ချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့သူက နှိုးရခက်တယ် ဆိုတာ ကိုသန့်သိမှာပါ”

“အလုပ်မှာ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ case မျိုးပဲပြောပါ ကေရီ၊ ဆိုင်တာတွေ မပြောပါနဲ့”

“အဲဒါကြောင့် တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ပြီးပြောဖို့ လမ်းကြောင်း ဆေးနေတာပေါ့”

“ကိုယ့်မှာ အချိန် အဲဒီလောက်မပေါများဘူး ကေရီ။ ဒီနှစ် ထဲ ဘယ်လောက်အလုပ်ရှုပ်နေသလဲဆိုတာ မင်းအသိပါ”

“စိတ်ပြေလက်ပျောက်လေး နာရီဝက်တောင်မှ အချိန်မပေး နိုင်ဘူးလေ”

သူ ပန်းကိုသာ တွန့်ပြလိုက်ပါ၏။ ဒီလမ်းကြောင်းအတိုင်း ဆျောက်လာဖို့ခေါ်နေမှန်းသိပေမယ့် သူက ငတုံးမှမဟုတ်တာဘဲ။ ဘာတိတ်တက်လာခါနီးမှ ဘာဖြစ်လို့များ သူ့ရုံးခန်းကို သူမ ရောက် နေပါသလဲ။ နီးနီးကပ်ကပ်ကြီး နှစ်ယောက်တည်းရှိနေပါက အထင် ဆေးစရာ အထင်မှားစရာတွေဖြစ်နိုင်တာလေ။ ခက်ပဲ၊ ‘ကေရီကျော်’။

“ကိုသန့်”

“ဒီမှာ လုပ်လက်စအလုပ်ကို လက်စသတ်နေလို့ပါ ကေရီ”

“နှောင့်ယှက်တယ်လို့ ပြောချင်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ကိုသန့်မေမေနဲ့ စကားပြောဖို့ မရဲရင် ကေရီက ကြားဝင်ပြီး ပြေလည်အောင် ညှိနှိုင်းပေးနိုင်ပါတယ်။ မိန်းမချင်းဆိုတော့ ဘာမဆို ပြောရဆိုရ အဆင်ပြေမှာလေ”

“မေမေ” တဲ့။ ဘဝမှာတစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မခေါ်ဖြစ်ခဲ့ပါသည့် သညာတစ်ခုကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောလိုက်ပုံပါ။ တွေ့ရမှာ ခက်တာ မှန်ပေမယ့် မေမေ့ကိုတော့ သူ သွားတွေ့ဖြစ်မှာပါ။ ဟိုတုန်းက အကြောင်းအရာတွေကို သေချာမေးရမှာမဟုတ်လား။ ဖေဖေကတော့ သူ့ကို ‘ငွေနှင်းသန့်အကြောင်း ဘယ်တော့မှ မမေးရ’ ဆိုပြီး သိတတ်စ အရွယ်ကတည်းက ပိတ်ပင်ခဲ့တာပါလေ။

“မလိုပါဘူး ကေရီ။ ကိုယ်မတွေ့ချင်တဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်အကြောင်းကို တကူးတက စုံစမ်းဖို့ မလိုတာအမှန်ပဲ။ အချိန်ကုန် လူပင်ပန်းပါတယ်”

“သိတယ်လေ၊ ကိုသန့် ဒီလိုပဲပြောမယ်ဆိုတာကို ကြိုသိပြီး သား”

“ဒါဆိုလည်း”

“လွှတ်ထားတဲ့ငါးဆိုတာ အလှူကြည့်ရုံသက်သက်ဆိုရင်
တော့ ကောင်းတာပေါ့ ကိုသန့်ရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီငါးကိုမှ အမိဖမ်းချင်တဲ့
သူတွေရှိနေရင် ဘာလုပ်သင့်သလဲ”

ကြည့်စမ်း! ဘယ်တုန်းကတည်းက လေ့လာပြီးပြီလဲ။ မေမေ
အနီးမှာ ဖေဖေမဟုတ်တဲ့ အမျိုးသား (တွေ) ဝိုင်းနေတာကို သူလည်း
နက်မြင်တွေ့ခဲ့ပြီးပြီမို့ လှည့်ပြန်ခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ “အလုပ်ချိန်မို့
အချိန်မပေးနိုင်ပါ” ဟုဆိုလျှင် သူ အတော်အရှက်ရသွားမှာပါ။
ဒါကြောင့်လည်း သူ သီးသန့်သုံးသည့် လိပ်စာကတ်ကို ပေးမိခဲ့တာ
မဟုတ်လား။

“မင်းမေးတဲ့ ပဟေဠိတွေကို ဖြေဖို့ မစဉ်းစားနိုင်ဘူး ငါ့အရို။
တိုယ်အလုပ်ရှုပ်နေတယ်”

“တစ်ခါလွဲခဲ့ရတဲ့ ဖူးစာက ဘယ်သူ့ကြောင့်ဆိုတာ ကိုသန့်
သိရင်”

“ဧကရီ!”

အနာကို ဆွလေသလား။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူ့စိတ်ဒဏ်ရာကိုမှ
ထိပါးချင်တာပါလိမ့်။ အတွင်းရေးတွေ တိုင်ပင်ရအောင် မင်းနဲ့
ပတ်သက် မရင်းနှီးချင်ဘူး ‘ဧကရီ’။ မသက်ဆိုင်တဲ့ သူစိမ်းတစ်
ယောက်ကို ရင်ဘတ်ဖွင့်ပြရလောက်အောင် ကိုယ်က အပေါ်စားကောင်

မှ မဟုတ်တာ။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ကိုသန့်။ ကေရိက အမှန်ကိုပြောနေတာပါ”

“ကိုယ့်အတိတ်ကို ဖွရလောက်အောင် မင်းအတွက် ဘာ အကျိုးအမြတ်ရှိမှာမို့လို့လဲ”

“ကေရိအတွက် မရှိပေမယ့် ကိုသန့်အတွက်တော့ ရှိမှာလေ။ ဒီအရိပ်အကဲကို မြင်ရုံနဲ့ ခုထိ မမေ့နိုင်သေးဘူးထင်တယ်”

“မင်း”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဒီလောက် နှစ်ကြာနေတာတောင်မှ အချစ်ဟောင်းကို မမေ့နိုင်တာ ကိုသန့်က ညံ့တဲ့လူလို့မထင်ဘူးလား”

“ဘာပြောတယ်”

အလို! လူကို အထင်တသေးနဲ့ပြောနေပါရောလား။ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့အဆင့်ကို အမြန်ကျော်တက်ချင်တဲ့မိန်းမပါလား ‘ကေရိ’ ရယ်။ ကုမ္ပဏီရှယ်ယာလာထည့်ပြီး အဖေဖြစ်သူ ‘ဦးအာကာကော့’ က MD နေရာကိုလုဖို့အတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်နေသလို GM ဆိုသည့်နေရာက သူ့ကိုပါ သမက်တော်ချင်ပြီး သိမ်းချင်နေမှန်း ကတည်းက သူ ဘယ်လောက် stress ဖြစ်ခဲ့ရပါသလဲ။

ငွေကို လောဘနှင့်ရှာပါက ဘယ်လောက်များ အန္တရာယ် ရှိသလဲဆိုတာ မသိသလိုပါပဲ။ ဒေါသကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းသိမ်း

ချစ်၏။ ခဏအကြာမှာ ဒီနေရာကို 'ညီစိုပြေ' ရောက်လာတော့မှာလေ။
 ကိုယ့်ဝန်ထမ်း၏ရှေ့မှာတော့ အရှက်ရစရာကိစ္စမျိုး မဖြစ်ချင်ပါ။
 သောက်ရှားချင်းမို့ 'ကေရီ' လိုမိန်းမကို ဘယ်လိုအမျိုးအစားမှန်း ရိပ်မိ
 နိုင်တာအမှန်ပါပဲ။

“အဲဒီလိုပြောတာတော့ foul လွန်းနေပြီ ကေရီ၊ ကိုယ့်နဲ့မင်း
 ခြားမှာ ခြားထားတဲ့စည်းကို သတိထားရမှာပေါ့”

“စည်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ မင်းနဲ့ ဘော်ဒါအကန့်ဆိုတာက အတိတ်မှာ
 ကျန်ခဲ့ပြီ ကေရီ”

“ဘယ်လို”

“အခု မင်းနဲ့အန်ကယ်ကို ကုမ္ပဏီရဲ့ member အဖြစ်
 အသိအမှတ်ပြုပြီး ပြောဆိုဆက်ဆံနေတာပါ။ ဒီထက်ပိုပြီး မရဲတင်း
 ထာပါနဲ့ ကေရီ။ မင်းကို အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ မိန်းကလေးလို့ပဲ လူတိုင်း
 ခြံမိစေလား”

“ကိုသန့်!”

“လက်သည်းဆိတ်ရင် လက်ထိပ်တော့ အနည်းအကျဉ်း
 ကိုယ်တို့သားအဖကို ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် ဒီတိုင်း အေးအေးထား
 သေး။ ဘာအပူအပင် ဘာအရှုပ်ထုပ်မှာ လာမပုံချင်ပါနဲ့။ ငြိမ်းချမ်းရေး

ဆိုတာကို လူတိုင်းလိုလားမှန်း မင်းသဘောပေါက်မှာပါ။”

သူမမျက်နှာ အတော်ရဲသွားလေ၏။ ကိုယ်က သူတစ်ပါးကို ထိချင်တိုင်း responds ပြန်လာတတ်တာကို မသိလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် တမင်ပဲ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ရှေ့ကိုတိုးချင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ မိန်းမဆိုသည့် ဣတ္ထိယဆိုတာ ချစ်စရာ၊ မြတ်နိုးစရာ၊ ထွေးပိုက်စရာဆိုပြီး ထင်ထားပေမယ့် ကြောက်စရာဟူ၍တော့ ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်မိခဲ့ပါလေ။

အခုတော့ဖြင့် ‘ဧကရီကျော်’ ကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် လန့်လာသလိုပါပဲ။ ယောက်ျားဆိုတာ “အန္တရာယ်ရှိသည့်ကျား” ဟူသည့် အကြောင်း မသိဘူးလား။ အကဲစမ်းရဲတင်းပြသည်က မိန်းမဖြစ်နေသဖြင့် ယောက်ျားဖြစ်သည့် သူကသာ အလိုက်သင့် နောက်ဆုတ်နေရတာ အခါပေါင်းများနေပါပြီ။

“ဧကရီကို ရန်သူလိုမြင်နေတာလား”

“ဒါတော့မသိဘူးလေ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသိဆုံးပါ”

“စေတနာပါကိုသန့်။ မိသားစုအသိုက်အမြွှလေး ပြည့်စုံစေဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့”

“မလိုပါဘူး ဧကရီ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်သမိုင်း ကိုယ်ရေးတာ

သဘာဝပါ။ ကိုယ့်အသက် တစ်နှစ်မပြည့်သေးဘဲ ပစ်ထားခဲ့တဲ့ လူ
တစ်ယောက်ကို ခုချိန်မှ ထရှာစရာမလိုအပ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိသင့်
တယ်။ နှုတ်က စေတနာလိုပြောရုံနဲ့ ဘာမဆို လွယ်လွယ်ချဲ့ပြီးသွားတာ
မဟုတ်တာ။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အထူးသဖြင့် ဖေဖေရင်ထဲစိုက်နေတဲ့ဆူး
ကို နှဲလိုက်မှ နာကျင်လိမ့်မယ်လို့ထင်ထားရင် မှားမယ် ဧကရီ။ မုန်းလို့
မသိလိုချင်တော့ တားထားတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဥပေက္ခာပြုထားတာ နှစ်ပေါင်း
အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ သူလည်း သူ့ဘဝနဲ့သူ၊ ကိုယ်တို့သားအဖလည်း
ကိုယ်တို့ဘဝနဲ့ကိုယ် သီးခြားစီရှိပါစေလား။”

“ဧကရီ တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး။”

“ကျေးဇူးပါ” ဟု လွှတ်ခနဲပြောမိမှာကို အမြန်ထိန်းလိုက်ရ
တယ်။ ရွဲ့ပြောသည်ဟု ထင်သွားမှာစိုးလို့ပါပဲ။ ကိုယ်ကဖြင့် တစ်ဖက်
သား (အားနွဲ့သူ) အပေါ်မှာ သတိရှိစွာ ပြောလေ့ရှိပေမယ့် ‘ဧကရီ’
နှင့် မျက်နှာတည်လေသံမာဖြင့် ပြောလိုက်ပါသည်။ မေမေ့လိပ်စာ
ကို သူရော ဖေဖေကပါ မရှာဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဒီအရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်သည့်
သူ့အတွက် မိခင်က မလိုအပ်မှန်း သိနေလို့ပါပဲ။

“ဘယ်သတို့သမီးမဆို သတို့သားကို နှစ်ဖက်မိဘအစုံအလင်
နဲ့ wedding လုပ်ချင်ကြမှာအမှန်ပဲဆိုတာ ကိုသန့်လည်းသိမှာပါ။”

“ဒါဆိုလည်း မိဘစုံတဲ့သတို့သားမျိုး ရှာယူပေါ့ ဧကရီ။

ဘာများခက်လို့လဲ”

“ကိုသန့်ရယ်၊ ကေရိက ကိုသန့်အတွက်ပြောတာပါ”

“မလိုပါဘူး ကေရိ။ စီးပွားရေးကိစ္စကိုပဲ အာရုံစိုက်နေတဲ့ ရင်တွင်းရေးကိစ္စကို ခေါင်းထဲမထည့်နိုင်သေးဘူး။ ကိုယ့်လိုယောက်ျားတွေအတွက်က အရေးမကြီးဘူးလေ။ အသက်ကြီးလာရင်လည်း ယူလို့ရပါတယ် ကေရိ။ ရွယ်မတူမရလည်း ငယ်သူပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွားလေတော့၏။ သိတယ်မဟုတ်လား။ ‘ဘုန်းမြတ်သန့်စင်’ ဆိုတာ နိုင်အောင်မပြောနိုင်လျှင်လည်း အလျှော့မပေးတတ်သလို အရွဲ့တိုက်တတ်ကျင့်ရှိတာလေ။ တံခါးခေါက်သံက အချိန်ကိုက်ပင် မြည်လာလေတော့၏။ ကျေးဇူးတင်လိုတာ ‘ညီစိုပြေ’။

“ဝင်ခဲ့ပါ”

“ဪ ညေ့သည်ရှိနေတာကိုး”

“ညေ့သည်မဟုတ်ပါဘူး ညီရဲ့”

“ဘယ်သူ၊ ဪ မကေရိကိုး။ မင်္ဂလာပါ ခင်ဗျာ”

“အင်းပါ ညီစိုပြေ။ ကေရိသွားဦးမယ် ကိုသန့်”

“Ok!”

‘ကေရီ’ က မျက်နှာပူစွာဖြင့် သူ့ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားပါ၏။
 ‘ညီ’ ကို မေးဆတ်ပြလိုက်ပြီး ညေခံစားပွဲရှိရာဆီသို့ သူထွက်၍
 ထိုင်လိုက်ပါသည်။ အခုမှပင် သူ အသက်ရှူ၍ ဝတော့သလိုပါလေ။
 စာရွက်စာတမ်းတွေ ထည့်လာပါသည့် file ကို သူ့လက်ထဲသို့ ထည့်
 ပေးသဖြင့် ယူလိုက်မိလေ၏။

“နောက်လဆန်းမှာ ကျွန်တော် ဒီကိုအလုပ်ပြန်ဆင်းပါ့မယ်။
 ဒါက ကျန်ခဲ့တဲ့နှစ်ကုန်စာရင်းပါ အစ်ကို။ ငွေက Bank account
 ထဲထည့်ထားပြီးပါပြီ။ သိန်း ထောင်ငါးရာပါ”

“ဘယ်လို”

“နောက်ခြောက်လနဲ့ အဲဒီငွေထပ်ဖြည့်နိုင်ပါတယ်။ အခုဝင်
 ထာတဲ့ ဝန်ထမ်းက Lucky ဖြစ်လို့ အကုန်ပိုအဆင်ပြေပါတယ်
 အစ်ကို”

(၁၆)

လက်ထောက်သင်တန်းများကို တာဝန်ပေးခဲ့ပြီး ချိန်းထားသည့်နေရာကို ကားဖြင့်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာထက် စိုးရိမ်စိတ်တို့ကသာ ပိုနေလေ၏။ စကားပြောလိုအဆင်မှ ခြေမလား။ ခဏတာလေး လာတွေ့ခဲ့ပါသည့် ကောင်လေး၏မျက်ဝန်းက အေးစက်စက်အကြည့်တွေမှန်း 'နှင်း' သိနေတာပါလေ။

Coffee ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားနီလေးကို ရပ်ခဲ့ပြီး ဝင်းထဲသို့ လိုက်ပါ၏။ ဆိုင်ထဲမှာ မထိုင်ချင်၍ သဘာဝလေရနိုင်သည့် ဝင်းထဲထိုင်ခုံစားပွဲဝိုင်းမှာပင် ထိုင်လိုက်ပါသည်။ Waiter ရောက်လာသော ရေသန့်တစ်ဘူးသာမှာလိုက်ပြီးနောက် တစ်ဦးလာမှ ကော်ဖီနှင့်

မှာမည်ဟု ပြောလိုက်ရလေသည်။

ဖန်ခွက်ထဲ ရေငွေ့ထည့်၍ တစ်ငုံမျှမော့သောက်လိုက်ပြီး ငိုငို နေမိပါ၏။ ဘာများပြောရမှာပါလိမ့်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မမြင်ခဲ့ရပါ သည့် ‘နှင်း’ အပေါ် အတော်လေး စိတ်နာနေမှာကဖြင့် အသေအချာ ပါလေ။ ပြောစရာ ပြောချင်တာတွေ ရင်ထဲအပြည့်ရှိသော်ငြား ပြော ဆွက်ပါ့မလား မသိပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ ပျိုပြီးပါပြီ ကိုပြေ။ ငွေပို့တာရောက်ပြီမဟုတ်လား။ ဆာနေ ကိုပြန်ရောက်ပါမယ်။ ဆာတာပေါ့။ မအောင်နိုင်တော့ဘူး။ ဆစ်ခုခုစားလိုက်ပါမယ်”

“မနီ”

“ဝင်နှင့်ကြလေ။ မှာထားနှင့်၊ နီ Toilet ခဏဝင်ပြီးမှ ဘာခဲ့မယ်”

Phone ပြောရင်း ဝင်လာပါသည့် မိန်းကလေးကို ငေးခနဲ ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ တကယ့်ကို ချစ်စရာလေးပါပဲ။ ကောင်လေး သုံး ဆောက်က ဆိုင်ထဲဝင်သွားကြပေမယ့် သူမက လိုက်ဝင်မသွားပါဘဲ ဆိုင်ဘေးရှိ Toilet ရှိရာဘက်သို့ ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။ သို့သော် သူမလျှောက်သွားသည့်ဘေးက မှားနေသဖြင့် ‘နှင်း’ ထိုင် နေသည့် ဘေးဘက်မှဖြတ်သွားရမှာပါ။

ကြည့်ပါဦး။ ဘာမှ မပြင်ဆင် မခြယ်သထားပါဘဲ နဖူးထက်
မှာ ဆံပင်မကျစေရန် ကလစ်ပိစိလေးနှစ်ခုဖြင့် ဘယ်ညာဆွဲ၍ တစ်
ထားပါသည့် ဆံပင်လုံးလုံးတိုတိုလေး။ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း။ နှာတံချွန်ချွန်
နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးတွေက အဘယ်မျှ အပြစ်ကင်းလွန်းပါသလဲ။ လွန်
ခဲ့သည့် အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်က ‘ငွေနှင်းသန့်’ ပုံစံကို လွမ်းတသသ
ဖြစ်စေသည့် ပုံတူလေးပါပလေ။

“Grand Star နဲ့နောက်တစ်နေရာပဲ ကျန်မယ်။ အမေ့!
အား ကျွတ် ကျွတ်”

မြက်ခင်းဘေးရှိ မြောင်းဘောင်ထက် တက်လျှောက်စဉ်
ခလုတ်တိုက်မိရင်း ခပ်ဖွဖွညည်းလိုက်လေ၏။ အသံချိုချိုလေးပါလား။
ရုပ်ရည်ရော အရပ်အမောင်း ကိုယ်လုံးကျစ်ကျစ်လေးကအစ အပြစ်
ပြောစရာမလိုအောင် လှပပြီး ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာနော်။ ဒီလို
ကလေးမျိုးကိုမှ ဘယ်လိုအမေက မွေးခဲ့ပါလိမ့်။ ငယ်နုပျိုမျစ်ပြီး
ဖျတ်လတ်တက်ကြွသည့် ငယ်စဉ်က ‘နှင်း’ဘဝ၏ ပုံရိပ်လေးလိုပါပဲ
လား။

“ဘာများဖြစ်သွားလဲ သမီး”

“ဟင့်အင်း”

ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်ပါသည့် မျက်ဝန်းနက်လေးများက

ဆတ်တရက် ကြည်လင်နေရာမှ လက်ခနဲ စူးရှသွားလေ၏။ ခုံမှထရပ်
ဘာ (မိန်းကလေး ရပ်၍ ခြေထောက်ငုံကြည့်နေပါသည့်နေရာကို
ဆွရပ်ပြီး) မေးမိခါမှ မာနအရောင်က လျှံထွက်လာပါရောလား။ အလို!
ဘကယ့် 'ငွေနှင်းသန့်' အံသေးစားလေး၏ မျက်ဝန်းများပါပဲ။

“တစ်ခုခုဖြစ်သွားလားလို့ပါ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

မျက်ခုံးတန်းထူထူလေး တွန့်ချိုး၍ ပြောလိုက်သည့်လေသံနှင့်
အကြည့်က အံ့သြစရာပါပဲလား။ လူကြီးဖြစ်သူကို လေးစားရိုသေမှု
နိမိတ်လိုဖြစ် ရန်တွေ့သည့်ပုံစံပါလား။ ဒေါသသံမပါပေမယ့် ဒီအကြည့်
နိမိတ်ခမ်းကို မြင်ရုံနှင့် သိသာနေတာပါ။

“Sorry ပါကွယ်၊ အနီတိက”

ပြောမည့်စကားကို ပြင်ရုံရှိသေးစဉ် ကောင်မလေးက ဖျတ်
ခနဲဖြင့် ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားလေတော့၏။ အလျဉ်လိုနေတာကို
ဆင်ယက်မိလို့ ထင်ပါရဲ့ဟု ဖော့တွေး၍ စိတ်လျှော့လိုက်ရလေသည်။
ဘာတော့မဟုတ်ပေမယ့် ယခုလို တန်ပြန်ကြည့်မည်ဟု မထင်ထား
ဘာအမှန်ပါ။ တွေးထင်ထားသည်က ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သွားပါရော
သား။

“ကျွန်တော်ရောက်ပါပြီ”

“ဟင်!”

မျက်စိရှေ့ရောက်လာပါသည်။ လူငယ်လေးကြောင့် အထိတ်
တလန့် ဖြစ်သွားရပါ၏။ ဒီနေ့တော့ လူကြီးဆန်စွာ ပါတိတ် ထား
set ဖြင့် ဝတ်လာပေမယ့် ဒီအရွယ်ကို (၃၀) ကျော်ထင်ကြပြီး “မေ”
ဟုသာ ချာတိတ်တွေခေါ်နေကြတုန်းပါပဲ။ အခုလည်း ဒီကလေး နှင့်
အတူထိုင်နေပါက ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တစ်မျိုးထင်နေကြဦးမှာလေ။

“ထိုင် ထိုင်လေ”

“ရောက်နေတာကြာပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူး”

“ကျွန်တော်မှာလိုက်ပါမယ်”

Waiter ရောက်လာပြီမို့ သူက စားစရာနှင့် သောက်စရာ
တို့ကို မှာလိုက်ပါသည်။ နေ့လယ် (၁၂) နာရီမို့ ထမင်းစားချိန်ဖြစ်
မယ့် အိမ်မှာစားခဲ့ပြီးပြီမို့ သိပ်မများစေရန် မှာလိုက်ရတာပါ။ အမည်
မခေါ်ပါဘဲ ဘယ်နှခွန်းများ စကားပြောရမှာလိမ့်။ တွေ့ဖို့လာတာ
ဖြစ်ပေမယ့် ရင်ထဲဆို့နှင့်နေသည့်နှယ် ပြောမထွက်ပါလေ။

“လိပ်စာ ဘယ်လိုရှာတွေ့သွားတာလဲ ဟင်”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လာပေးလို့သိတာပါ”

“သား သားဖေဖေရော သိလား”

“ဟင့်အင်း”

“သား” တဲ့။ ဖေဖေထံမှ မကြာခဏ ကြားသည့်ခေါ်သံကို
 ကြားတစ်ယောက်ထံမှ ကြားမိစဉ် ရင်ထဲ နွေးသွားရလေ၏။ အဘယ်
 ဆေးကွာခဲ့ပါစေ သွေးသားရင်းချာ မိခင်ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား။
 နှုတ်ဝန်မှာ မျက်ရည်ဝဲလျက် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေမှန်း သိသဖြင့်
 ဘက်စုံခွက်ထံသို့သာ အကြည့်လွှဲရလေသည်။

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုကြီးမသိအောင် လာတွေ့တာပေါ့လေ”

တစ်ယောက်တည်းညည်ညူလိုက်သည့်နှယ် ရေရွတ်လိုက်
 ဆဲ၏။ အဖေမသိအောင် ခိုးလုပ်တတ်သည့်အရွယ် မဟုတ်တော့တာ
 ကို မမြင်ဘူးလား။ အင်းပေါ့လေ။ သားသမီးဆိုတာကို လိုမှ မလိုချင်
 တာပဲ။ မလွှဲသာလို့ ရခဲ့တာဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ်ဝန်ရှိစဉ်က ဆေးသောက်
 ပြီး ဖျက်မချခဲ့တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။

“သားအသက်က”

“(၂၆) ကျော်ပါပြီ”

“ဟုတ်သားနဲ့”

ကိုယ့်သားအသက်ကိုပင်မေ့နေပြီလား။ ရင်ထဲအောင့်သွား
 ဆဲ၏။ စိတ်ထဲမှာတောင် မရှိပါလား။ အင်းပေါ့လေ။ ဒါကြောင့်လည်း
 ဖေဖေထက် အသက်ငယ်ပါသည့် လူကြီးတွေနှင့် တွေ့ပြီး ရယ်မော

နေနိုင်တာပေါ့။ လာတွေ့မိတာ မှားပြီလားဟုတွေးလိုက်မိပါသည်။ အတွေးကို ချက်ချင်းဖျောက်လိုက်ရလေသည်။ ဒါဆိုလည်း နောက်ဆုံး အကြိမ် တွေ့ခြင်းပါပဲ ‘ဒေါ်ငွေနှင်းသန့်’ ရယ်။

“ရည်ရွယ်ထားတဲ့သူရော ရှိပြီလား”

“ရှိခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြတ်သွားပြီ”

“ဟင်! ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

သိပါသည်။ ဒီမေးခွန်းမေးလာလျှင် မဖြေချင်ပါ။ အခု စတွေ့သည့် မိတ်ဆွေတွေလို ခပ်စိမ်းစိမ်းဖြင့် ပြောနေသလိုပါပဲ။ ‘သား’ ဟု သူ့အပေါ် သုံးပြုနေပေမယ့် သူ့နှုတ်မှ ‘မေမေ’ ဟု မခေါ် ဖြစ်ပါလေ။ ခေါ်ဖို့စိတ်ကူးလည်း မရှိသဖြင့် ဒီအတိုင်း ပြောနေမိလေ၏။ ကော်ဖီခွေးခွေးကို မော့သောက်လိုက်စဉ် သူ့ထံမှအဖြေကို စောင့်ဆိုင်း နေပါသည့် အကြည့်တို့နှင့် ဆုံသွားရလေသည်။

“ဒီလိုပါပဲ”

“သားအဖြေကလည်းကွယ်”

“အမှန်အတိုင်း မပြောသင့်ဘူး ထင်လို့ပါ”

“အမှန်အတိုင်း”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မိန်းကလေးက ငြင်းလိုက်တာလား”

“သူမိဘတွေပါ”

“သူမိဘတွေက ဘာကြောင့်”

“Broken Family ဝင်ဖြစ်နေလို့။ Engage က cancel ဖြစ်ခဲ့တာ မဆန်းပါဘူး”

“အို! ဖြစ်ရလေ”

စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ရင်ဘတ်ဖိ၍ ရေရွတ်လိုက်လေ၏။
မပြောပါဟု စဉ်းစားတာတောင်မှ ဆက်မေးနေတာကိုး။ ဘာစကားမှ
ဆက်မပြောနိုင်အောင် အသံတို့ တိတ်သွားကြလေသည်။ ပေါ့ပေါ့
ငါးပါး မပြောနိုင်ပါလား။ ဟိုလူနှင့်တော့ မျက်နှာက ပျားသကဲ့သို့
ချိုပြီး စကားပြောနိုင်ပေမယ့် သားဖြစ်သူကိုဖြင့် ပြီးတောင်မပြောတာ
လေ။

“မိန်းကလေးက ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

“ဆရာဝန်ပါ”

“ဪ”

နှမြောသွားပါသလား။ တစ်သက်သာရည်ရွယ်ပြီးမှ ချစ်သူ
ဘဝကို ရောက်ခဲ့ကြတာပါ။ တကယ်လက်ထပ်ဖြစ်မည်ဆိုကာမှ သူ့ကို
ဖြစ်ချက်အကြီးစားကြီးပြပြီး လမ်းခွဲခိုင်းခဲ့တာမဟုတ်လား။ သမီးလိမ္မာ
ဖြစ်သည့် ‘နန်း’ ရော ဖေဖေစကား နာခံတတ်ပါသည့်သူပါ ပညာ

တတ် ပီသစွာ နားလည်ခြင်းများစွာနှင့် ချစ်သူဘဝကို ရပ်တန့်ခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ကြေမွခဲ့ရတာကို ဘယ်သူတွေ သိနိုင်ပါ့မလဲ။

“သူမိဘတွေနဲ့ မေမေသွားတွေပေးရမလားဟင်”

“မလိုပါဘူး၊ ပြီးခဲ့တာကြာပြီ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေ ရှင်းပြရင် အဆင်ပြေကောင်း ပြေသွား မလားလို့ပါ”

“အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါဆိုတာ သူ့ကာလအတိုင်း လာ လေ့ရှိတဲ့အရာပါ။ ပြိုပျက်သွားတဲ့အရာတွေကို အခုမှ အကောင်းပြန် ဖြစ်စေချင်လို့မှမရတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လမ်းက ပြည်ဖုံးကား ချပြီးသားမို့ ပြန်ကြည့်လို့ မရတော့ပါဘူး။ သူလည်း သိပ်မကြာခင်မှာ သူ့လို ဒေါက်တာတစ်ယောက်နဲ့ပဲ ယူဖြစ်တော့မှာမို့ပါ”

“ဖြစ်ရလေကွယ်။ ညှိနှိုင်းဖို့ အဆင်ပြေသွားရင်ကောင်းမယ်”

သူ မျက်နှာကို မဲ့လိုက်မိပါ၏။ ညှိနှိုင်းဖို့တဲ့။ အဲဒါကို စဉ်းစား ဖြစ်ခဲ့ပါသလား။ ဒါဆိုလည်း ဖေဖေနှင့်လမ်းခွဲစဉ်က အတိတ်ကို ဘာလို့ မေ့ထားပါသလဲ။ အသက်ငယ်စဉ်ကတည်းက စဉ်းစားခဲ့ရင် ဒီအခြေအနေမျိုး ရှိလာစရာမှ မလိုတော့တာလေ။ အချိန်လာဖြန်းမိ ပါရောလား ‘ဘုန်းမြတ်သန့်စင်’။

“မေမေ ကူညီလို့ရမယ့်ကိစ္စမို့ ကူညီပါရစေ သားရယ်”

“အဲဒီအတွက်တော့ ကျေးဇူးပါ။ ဒါပေမဲ့ လက်မခံပါရစေနဲ့”

“သား”

“အကူအညီလိုချင်လို့ အခုလိုလာတွေ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို မွေးပေးခဲ့တဲ့ကျေးဇူးရှင်မို့ တစ်ကြိမ်တော့ တွေ့သင့်တယ် ဆိုဆဲပြီး လာတွေ့ဖြစ်တာပါ။ ဒီလောက်နဲ့ပဲ လုံလောက်ပါပြီ”

“သားရယ်”

“သေသွားပြီလို့ ညာမပြောတဲ့ ဖေဖေကိုလည်း ကျေးဇူးတင် လို့ပါ။ ဘယ်မိထွေးကိုမှ ထပ်မယူခဲ့ဘဲ ကျွန်တော် ဒီအရွယ်ထိ ရောက်အောင် ရင်ထဲပွေ့ပိုက်ထားခဲ့တဲ့ ဖေဖေမေတ္တာကို နားလည်လို့ ဒီနေ့အထိ ဖေဖေစိတ်ဆင်းရဲရဲမယ့်ကိစ္စမျိုး မလုပ်မိအောင် ဆင်ခြင်ပြီး နေပါတယ်”

“မေမေ ဘာများလုပ်ပေးရမလဲ”

“ရပါတယ်။ အမေဆိုတာ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲဆိုတာ သိချင် တဲ့ လာတွေ့ရုံထက် ဘာမှ ထပ်တောင်းဆိုဖို့မရှိပါဘူး။ အခုလို အချိန် ပေးပြီးလာတွေ့ဖူးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုတာ ပြောခဲ့ပါ ရစေ။ ဒီလောက်ပါပဲ”

“Waiter! please”

Waiter ကိုလှမ်းခေါ်ရင်း Bill ရှင်းပြီး ထထွက်ခဲ့စဉ် ဝင်း

အဝမှာ လူတစ်အုပ်က ဆိုင်ထဲမှထွက်လာပြီး ဆုံသွားရလေသည်။ သူက ချာတိတ်တွေနှင့် အတူမထွက်ချင်သဖြင့် ဘေးနားရပ်စောင့်လိုက်စဉ် ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သဖြင့် နောက်မှပါလာသည့် လူတစ်ယောက်နှင့် တိုးမိသွားရပါ၏။ အာမေဍိတ်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် ငဲ့ကြည့်လိုက်မိစဉ် အံ့သြသွားရသည်။

အလို! ဟိုတစ်လောကပဲ Gym ရှေ့မှာ ဆုံခဲ့ရပါသည်။ မျက်ဝန်းနက်လေးနှင့် ကောင်မလေးဖြစ်နေပါရောလား။

အဆုံး

(၁၇)

ထမင်းခိုင်းမှာ အသံက အတော်တိတ်ဆိတ်နေလေ၏။ ပိတ်ရက်မှာမှ နေ့လယ်စာကို မျက်နှာစုံညီ စားဖြစ်ရတယ်လို့။ ဒီလို မဆုံဖြစ်တာ အဘယ်မျှ ကြာခဲ့ပါပြီလဲ။ အန်တီလေးက ‘နီ’ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ပါသည့် ဟင်းပန်းကန်ကို ဖေဖေရှေ့နေရာမှာ အသာထားပေးလိုက်စဉ် ဖေဖေ မော့ကြည့်လိုက်သည်နှင့် အကြည့်ဆုံသွားကြလေ၏။

“ဒါက ဘာဟင်းလဲ”

“ငါးသလောက်ဥကြော်”

“ဝေရော မစားဘူးလား”

“စားမှာပါ။ ချဉ်ရည်ဟင်းထည့်နေလို့”

အန်တီလေးက မီးဖိုခန်းမှ လှမ်းဖြေပါ၏။ ဘာလဲ ခုချိန်ထိ စကားကောင်းကောင်းမပြောကြသေးပါလား။ ဖေဖေ ဘာလိုအပ်သလဲ ဆိုတာကိုတော့ အန်တီလေးက အလိုက်တသိ ဖြည့်ပေးနေသည့် တာဝန်က မပျက်ပါချေ။ မုန်လာဥနှင့် ငါးကြင်းတုံးပါသည့် ချဉ်ရည် ဟင်းကို (ပန်းကန်ပြားခံပြီး ပန်းကန်လုံးအကြီးဖြင့် ထည့်လာပါသည့်) အန်တီလေးက စားပွဲအလယ်နေရာမှာ ထားပေးလေ၏။ ပြီးမှ ‘နီ’ ဘေးခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“နီ၊ ထမင်းထည့်ပေးပါမယ် ဖေဖေ”

“အေး”

ထမင်းအုပ်ထဲမှထမင်းကို ဇွန်းကြီးဖြင့် ခပ်၍ ဖေဖေပန်းကန် ပြားထဲသို့ ခပ်များများ ထည့်ပေးလိုက်ပါ၏။ ပြီးနောက် အန်တီလေး ပန်းကန်ကိုယူ၍ ထည့်ပေးပါသည့် ‘နီ’ ပန်းကန်ထဲမှာတော့ အနည်း ငယ်သာထည့်ဖြစ်လေ၏။ ခုတလော အလုပ်မှာပင်ပန်းပြီး ထမင်းစား ဆင်တာ များနေလေပြီ။

“နည်းလိုက်တာသမီးရယ်။ ထမင်းစားမမြိန်မှန်းသိလို့ ဖွယ် ဖွယ်ရာရာချက်ပေးထားတာ များများစားမှပေါ့။ မနက်ဖြန် ထမင်းချိုင့် ထဲ ထည့်ဖို့ ငါးခုကြော် ဖယ်ထားပါတယ်။ နီ ကျွေးချင်တဲ့သူအတွက်

များများလေးယူသွား”

“ကိုပြေက ရုံးချုပ်ပြန်ပြောင်းသွားပြီ အန်တီလေးရဲ့။ ကျွေးချင်လည်း ကျွေးလို့မရတော့ဘူး”

“ဟောတော်!”

“ဒါကြောင့် နီပဲ ဟိုဒီသွားရပြီး ပင်ပန်းလို့ မစားနိုင်တာ”

“ဒါနဲ့များ ရုံးထိုင်ရုံပဲဆို”

“အဲဒါက ပစ္စည်းအဝင်စာရင်းလုပ်ရတုန်းပဲမို့ပါ။ အခုက ဝယ်ယူတွေ့ရှိခိုင်းတဲ့နေရာ မြို့တွင်းဆို နီကိုယ်တိုင် တခြားဝန်ထမ်းတွေနဲ့ လိုက်ပို့ပေးရတယ်။ နယ်ဘက်ဆိုရင်တော့ လွှဲပို့လို့ရတာပေါ့”

“ကောင်လေးက ရာထူးတိုးသွားလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ အစကတည်းက ကုမ္ပဏီကြီးမှာ လုပ်နေတာပါ။ နီတို့ရုံးခွဲလေးကို စဦးဆောင်ဖို့ မန်နေဂျာနဲ့သူ တွဲလုပ်ပေးခဲ့တာ။ နီကိုနားလည်အောင်သင်ပေးပြီး ကျွမ်းကျင်တာနဲ့ ဟိုကိုပြန်ရော”

“နီ ငရုတ်သီးစားတာများနေပြီ။ ဗိုက်နာဦးမယ်”

ငရုတ်သီးစိမ်းငါးပိချက်ကို ‘နီ’ နားမှာထား၍ မကြာခဏ ထည့်စားနေတာမို့ အန်တီလေးက သတိပေးလေ၏။ ‘ကိုပြေ’ နှင့် ထမင်းအတူစားဖြစ်ကတည်းက အစပ်လိုက်စားရင်း အကျင့်ဖြစ်သွားရတာပါ။ နဂိုက အစပ်သပ်မစားရဲသည့် ‘နီ’ကို ဖေဖေ အကဲဖတ်မိ

သွားလေသည်။

“အဲဒီကောင်လေးနဲ့ ရင်းနှီးတာ ပိုလွန်းနေပြီ”

“ရှင်!”

“တစ်ချိန်လုံး စကားထဲထည့်ပြောနေတာ ရိုးမရိုးရဲ့လား”

“ဖေဖေကလည်းလေ နီက ကလေးမှမဟုတ်တော့တာ”

“ဘာ”

“လုပ်ငန်းခွင်ဝင်မှတော့ ယောက်ျားမိန်းမ ခွဲခြားပြီး ခင်လို့ ခေါ်ပါမလား။ အတူတူလုပ်နေတဲ့ဝန်ထမ်းက အယောက် (၂၀) တောင် ခြည့်တဲ့ဟာ”

ကြည့်စမ်း! သမီးဖြစ်သူက ဖခင်ကို ဆရာမလုပ်စေချင်အိလို ပြန်ပြောနေတာလေ။ အဒေါ်ဖြစ်သူက တစ်ခွန်းမှဝင်မပြောပါလား။ ဒါတိုင်ဆို အဖေကို ပြန်မပြောရဘူးဆိုပြီး ဆုံးမတတ်ပါလျက် အခု ဆရာ အတွေးနက်နေသည့်နှယ်ပါ။ ဟိုတစ်လောလေးက စကားများခဲ့ ဘာကို အခုထိ စိတ်မကြည်သေးတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏။

“ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးဆိုပြီး လူကြီး သိပ်မဖြစ်ချင်ပါနဲ့။ သမီးကို ချစ်သူထားဖို့ဆိုပြီး ခွင့်ပြုထားတာ မဟုတ်ဘူး။ သမီး ဆက်ငယ်လွန်းသေးတယ်။ အိမ်ထောင်ရေကို မစဉ်းစားချင်နဲ့ဦး”

တူမဖြစ်သူကို ပြောလေမှ အဒေါ်၏မျက်လုံးတို့က သူ့ထံ

ဖျတ်ခနဲရောက်လာလေတော့၏။ ဒီအရွယ်ကို ငယ်သည်ဆိုပြီး သူတုန်းကလည်း သူ ကဖျက်ယဖျက် ကန့်ကွက်ခဲ့သေးတာပါလေ။ အစ်မဖြစ်သူက အေးလွန်းသဖြင့် အန္တရာယ်ဆိုတာကို ကြိုမြင်ပြီး ခဲအိုဖြစ်သည့်သူက အစ်ကိုနေရာကနေ ပြောဆိုဆုံးမခဲ့ရတာပါ။

“သတိထားသမီးရေ၊ ငယ်တယ်ဆိုပြီး ဒီအရွယ်ကတည်းက ရှာမတွေ့ရင် အန်တီလေးလို အိုပယ်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“မိဝေ! ကလေးကို မဟုတ်တာ မြှောက်မပေးချင်နဲ့”

“ဝေက တိုက်တွန်းနေလို့လား”

“မင်းစကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဆိုတာ ငါမသိဘူး မထင်လေနဲ့”

“ဒါက ကိုကိုအတွေးကိုး။ ဝေက ဘာမှမရည်ရွယ်ပါဘူး”

“တော်ပါတော့၊ နို့အတွက်နဲ့စကားမများပါနဲ့”

“ရှေ့နွားက ပြောင့်ပြောင့်သွားပြမှပေါ့”

“ဖေဖေ”

ဖေဖေနှုတ်မှ လွှတ်ခနဲထွက်သွားပေမယ့် အန်တီလေးမဖြူပါ။ မဲ့ပြီးပင် ပြုံးလိုက်သေးတာလေ။ လူကြီးနှစ်ဦး၏ စစ်တိုက်ပွဲက အိမ်တွင်းမှ တငွေငွေနှင့် ပူဇွန်းနေပါရောလား။ ကြားထဲ ‘နီ’ ဘယ်လိုမှ မဖြေရှင်းတတ်ပါ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကုမ္ပဏီနှင့် အိမ်

သာ အသွားအပြန်လုပ်ဖြစ်တာမို့ အိမ်ရောက်သည်နှင့် ရေချိုးပြီး
မောမောနှင့် အစာပင်မစားဖြစ်ဘဲ အိပ်ဖြစ်ခဲ့တာ အဘယ်မျှကြာခဲ့ပါ
ပြီလဲ။

“သမီးရှေ့က ကြက်ဟင်းခါးသီးကြော်ပန်းကန်လေး ကမ်း
ပေးပါဦး”

“ဝေ”

“အခါကျ ဘယ်သူမှ မကြိုက်ကြပါလားနော်”

“နီကြိုက်ပါတယ် အန်တီလေးရဲ့”

“သမီးအတွက် လိုအပ်လို့ ဒီအချိန်ထိ အိမ်မှာလာနေခဲ့တာ
သိတယ်။ ကျေးဇူးတင်ထားတဲ့စိတ်ကို မကွက်ပါစေနဲ့လား ဝေ”

“ဝေက ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“ကလေးကို ဆိုဆုံးမဖို့ပြောနေတာလေ”

“ပြောထားသားပဲ”

“ဒါပြောတာလား”

“ညီစိုပြေကိုကြိုက်လား။ ချစ်လားဆိုပြီး ဝေက အတင်းတိုက်
တွန်းနေလို့လား။ မေးကြည့်ပါဦး။ ကိုကိုသမီး ကလေးလေး မဟုတ်
တော့ဘူး။ အစစ အကုန်နားလည်နေပြီ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေးကို စိတ်မယိုင်အောင် ပြုပြင်ပေးရမှာ

ဝေတာဝန်ပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်။ ဝေက ကိုယ်တိုင်မွေးထားတဲ့သမီး မဟုတ်ပေမယ့် သမီးရင်းလို ချစ်ရတဲ့သူပါ။ ကလေးကပြောရင် နားဝင်ပါတယ်။ လူကြီးကသာ”

ကျိတ်လိုက်ကွ! တစ်ခွန်းတည်းဖြစ်ပေမယ့် ဖေဖေ မှာ မောင်ကြုတ်သွားပုံက သိသာလေ၏။ ဖေဖေ lady ကိစ္စကို ကွယ်မှာ တူအရီးနှစ်ယောက် အတင်းအုပ်ထားတာမို့ ဒီလောက်တော့ ပြောပါလေ။ အငယ်တွေကိုတော့ Don't ဆိုပြီး ဖေဖေက Do နဲ့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။

“ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“မသိဘူးလေ”

“ဝေဇော်၊ ခုနောက်ပိုင်း စကားပြောလို့ကို အဆင်မပြေဘူး ဘာမဆို ပွင့်လင်းပါလို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“မှန်တယ်လေ”

“ဘာကိုမှန်တာလဲ”

“သမီး ထမင်းထပ်ယူဦးမလား”

“ဟင့်အင်း တော်ပြီ”

“ဝေ!”

“ဝေတို့မေးတာထက် ကိုကိုစပြောလာမယ့်အချိန်ကို စောင့်
နေတာပါ”

“ဘာကိုလဲ”

“ကိုကို lady လေ”

“ဘာ!”

“အိမ်ထဲအောင်းနေလို့ဆိုပြီး ဝေမသိဘူး မထင်ပါနဲ့။ မှန်ပါ
တယ်။ ဝေက သမီးအတွက်နဲ့ ဒီအိမ်မှာ လာနေဖြစ်တာ။ ဒီသမီးလေး
ကြောင့်ပဲ ဒီအိမ်က ထွက်သွားဖြစ်မယ်ဆိုတာ”

“ဝေဝေမာ၊ ဒါက ဘာသဘောလဲ”

“အဖြည့်ခံဆိုတာကို ရှင်းပြတာလေ”

“ဝေ!”

“ပြေပြေလည်လည်ပြောပါ ဖေဖေ။ အန်တီလေးကို မအော်
ပါနဲ့”

“သမီးက”

“နီသီနေတာ ကြာပါပြီ”

“ဘာပြောတယ်”

သူ အတော် တုန်လှုပ်သွားရပါ၏။ ‘နှင်း’ နှင့် မကြာမကြာ
ဆွေဖြစ်ကြပေမယ့် အတွင်းရေးဖွင့်ပြောကြသည့် မိတ်ဆွေတွေလို

ခင်မင်ရင်းနှီးကြတာပါ။ ရင်ထဲမှာ အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ လှုပ်ရှားတာ မှန်ပေမယ့် မာနရှင် ‘ငွေနှင်းသန့်’ က သူတို့ပုရိသတွေထဲ ပျော်မကျလာပါလေ။ ဒီကိစ္စတွေကို ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုအိမ်ထဲထဲ လူတွေက သိနေရပါသလဲ။

“ဘယ်အခြေအနေထိ သိထားလို့လဲ၊ ပြောပါဦး”

“အဲဒါက ဖေဖေကိစ္စပါ။ နီတို့ ဝင်မရှုပ်ပါဘူး။ ကန့်ကွက်လည်း ရမှာမှ မဟုတ်တာ”

“နီ”

“ဝေကတော့ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ် ကိုကို။ သမီးက မသွေးသားရင်းမို့ ဝေနဲ့လည်း သွေးတစ်ဝက်တော်စပ်တဲ့ကလေးပါ။ အဲဒါကြောင့် ဒီအချိန်ထိ ဆက်နေဖြစ်ခဲ့တာ။ သမီး အိမ်ထောင်ပြုတာ ဝေလည်း ဒီအိမ်ကအပြီးထွက်သွားရမှာပဲ။ သမီးကိုလည်း ကြိုငြှထားပြီးပါပြီ”

“ကျစ်! ဘာတွေကြုံရည်နေကြတာလဲ။ နီ အိမ်ထောင်ပြုချင်မှ မရောက်သေးတာ။ သမီးအသက် အခုမှ (၂၀) ကျော်လေးကွ!”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ခြွင်းချက်အနေနဲ့ နီ အိမ်ထောင်မပြုသေးဘဲ ဒီအိမ်ကို သူစိမ်းတစ်ဦး ထပ်ရောက်လာလည်း ဝေ ထွက်သွားပါ”

“ဘာရယ်”

“ဝေ မမကို ကတိပေးထားတယ်”

“မဟုတ်သေးပါဘူး”

“သူစိမ်းတွေနဲ့တော့ ဝေ အတူမနေနိုင်ပါဘူး ကိုကို။ အဲဒီလိုပဲ
အဲဒီ သူစိမ်းရဲ့လက်ထဲမှာလည်း စေ့တူမကို မထားခဲ့ပေးနိုင်ဘူးဆိုတာ
ကိုကို နားလည်ပါ”

“နီက ကိုယ့်သမီးပါ ဝေ။ ကိုယ့်သွေးသားကို မင်းလက်ထဲ
ထည့်မပေးနိုင်ဘူး”

‘နီ’ က ခုံမှအသာထကာ ထမင်းစားပွဲကို ဖြည်းဖြည်းချင်း
သိမ်းပေးနေပါတယ်။ ဖေဖေနှင့် အန်တီလေးက စကားဆက်ပြောနေကြ
တာမို့ ဝင်မနှောင့်ယှက်ချင်တော့ပါ။ ဒေါသတွေ ဆူပွက်လာသည့်
ဖေဖေက ဖန်ခွက်အပြည့်ပင် သောက်ရေငွေ့လျက် တစ်ရှိန်ထိုးမော့ချ
ထိုက်လေ၏။ သူစိမ်းတစ်ဦးနှင့် ဆက်နွယ်လာပါလျှင် ဒီပြဿနာက
အဆိုးဆုံးလော့တော့မှာပါလေ။

“ဒီလိုပဲပြောမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ နီက ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့အရွယ် ရောက်နေပြီ မဟုတ်
ဘူး ဖေဖေ”

“ဘယ်လို”

“နီ၊ အန်တီလေးနဲ့ လိုက်နေမှာပါ”

“မရဘူး!”

“အခုလို ပြောတာမှမဟုတ်တာ”

“အခုလည်းမရဘူး။ နောက်လည်း မရဘူး။ သမီးက ဖေဖော်
သမီး”

“ဝေကတော့ သူစိမ်းလေ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဝေ”

“ကိုကိုအတွက် လစ်ဟာနေတဲ့ ကွက်လပ်နေရာလေးကို
အချိန်အကန့်အသတ်နဲ့လာဖြည့်ပေးရုံထက် ပိုမနေရမှန်း ဝေလည်း
သိနေပါတယ်။ ဒီတော့ မောင်းထုတ်ခံရမှာထက် အလိုက်တသိ သွား
တာက ပိုပြီး ကူခြေရှိမလား တွေးမိလို့ပါ ကိုကို။ နောက်ရောက်လာ
မယ့် အိမ်ရှင်မအသစ်ကိုတော့ ဝေက ဖိဖုရားလို မကိုးကွယ်နိုင်ဘူး
ဆိုတာ သိမယ်ထင်ပါတယ်”

ဘုရားရေ! မကန့်ကွက်ပါဟု ပြောနေသည့် လူတွေက ဆန္ဒ
ပြတာ လက်တွေ့ပါပဲလား။ နောက်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မစဉ်းစားဆီသေး
တာတောင်မှ သမီးနှင့် ‘ဝေ’ က ကြိုသိနေရတယ်လို့။ ဒါမှမဟုတ်
‘ဝေ’ တုန်းက ကြိုခွဲရပါသည့်ကိစ္စကို ဒီအချိန်မှာမှ လက်တွဲပြန်ပြတာ
များလား။ ဝေခွဲမရပါချေ။

သို့သော် 'သမီးမှာ ချစ်ရမယ့်သူရှိနေပြီ' ဟူသည့်စကားမျိုး၊
 'အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်' ဆိုတာကိုတော့ မကြားရတာမို့ စိတ်အေး
 သွားရတာအမှန်ပါ။ ကိုယ်က 'နှင်း' ကို ချစ်မိနေပေမယ့် 'နှင်း' က
 အိမ်ထောင်ကွဲပြီး သားတစ်ယောက်ရှိနေခဲ့မှန်းသိခဲ့ရလို့ ခြေလှမ်းရပ်
 ခဲ့ရတာအမှန်ပါ။ ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်မပြုပါဘူး သမီးရယ်။
 သမီးရင်ကွဲမှာကို စိုးရိမ်ခဲ့ရသလို 'ဝေ' ရဲ့ ဒဏ်ရာဝေဒနာအတွက်
 ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမှာတဲ့လဲ။

(၁၈)

Bus ပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး ကုစွဏီရှိသည့်လမ်းကို ဆက်
 လျှောက်လိုက်ပါ၏။ ဝင်းရှေ့မှာ ဝင်ပေါက်နှင့်ထွက်ပေါက် သိသန့်
 ထားထားသဖြင့် ဝင်ပေါက်ဘေးမှ ကပ်လျှောက်၍ လာခဲ့စဉ် သူနဲ့ဘေး
 မှ ကားဟွန်းသံတစ်ချက်ဖြင့် ကိုယ်ပိုင်ကားအဖြူရောင်လေး ဖြစ်
 မောင်သွားလေသည်။ အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှယ်ယာငွေပြန်ဖြည့်နိုင်
 မှီ စိတ်ချမ်းသာပြီး အလုပ်ကို ပီရိယစိုက်စွာ စောရောက်လာပါရော
 လား။

တမင်းချိုင့်ကိုင်ထားပြီး ပန်းထက် စလွယ်သိုင်း၍ အိတ်လွယ်
 ကာ ခြေလှမ်းကို ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လိုက်ရပါ၏။ သူတို့ GM

က ကားရပ်ထားခဲ့ပြီး ကုမ္ပဏီထဲသို့ မဝင်သေးပါဘဲ ရပ်စောင့်နေတာမို့
မိလေ။ သူ ဒီကိုရောက်လာမှသာ 'အသက်ရှူချောင်သည်' ဟုပြောခဲ့
တာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ တစ်ကုမ္ပဏီတည်းအတူလုပ်နေပါသည့်
'ဧကရီကျော်' က အစ်ကိုနောက် အတင်းလိုက်ကပ်နေတာကိုတော့
မိမိသလောက် ရှိပါသည်။

“မက်လာပါ အစ်ကို”

“အေး ညီ၊ ထမင်းချိုင့်က ထည့်လာပြန်ပြီ”

“ကျွန်တော်က အိမ်ထမင်းဆန်ကြမ်းနဲ့ စားကျင့်ဖြစ်နေလို့ပါ”

သူ့ကိုပြုံးပြပြီး လက်ထောင်ပြု၍ စောင့်နေရာမှ ထမင်းချိုင့်
အကြောင်းပြောပြန်လေ၏။ တစ်ယောက်တည်းစားရတာ ဖျိုင်းဖို့
ဘာင်းလို့ဟု အကြောင်းပြပြီး အတူစားချင်သည်က ကိစ္စမရှိပါ။
သို့သော် ပါးစပ်အကျင့်ပါသွားလျှင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ။ ဆီပြန်ဟင်း
အသားဟင်းတွေနှင့် ဆန်ပျော့ပျော့ထမင်းကို စားပါက စားဝင်မှာ
မဟုတ်ပါ။ ဆန်ကြမ်းနှင့်ဆန်ချော အနည်းငယ်ရောချက်ထားပါသည့်
ထမင်းကသာ ဗိုက်ကို ဝလင်အောင် အမြန်ပြည့်လို့ပါလေ။

“ကိုယ်နဲ့ညီက အကြိုက်မတူဘူးပေါ့လေ”

Lift ထဲဝင်စဉ် ပြောမိလေ၏။ 'ညီ' နဲ့ရင်ဖွင့်ရမလား။
သောက်စားချင်းမို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးနိုင်မှာပါ။ ဘယ်တော့မှဆို

မြို့စိစိဖြင့် စုထားပြီး ပွင့်လာပါက ပေါက်ကွဲအော်တတ်ကျင့်ရှိသည့်
 ‘ဘုန်းမြတ်သန့်စင်’ အကြောင်းကို ယတ်ဝန်းကျင်က အကုန်သိနေကြ
 ပါ၏။ ဒါတောင်မှ မလန့်သွားပါပဲ သူ့အနီးလာချင်ပါသည့် ‘ကေရီ’
 ကြောင့်လည်း ‘ညီ’ ကို ပြောပြချင်တာအမှန်ပါ။

“Breakfast ဘာစားခဲ့လဲ ညီ”

“ထုံးစံအတိုင်း ထမင်းလှော်ပါ အစ်ကို”

“ထမင်းကြော် မဟုတ်ဘူးလား”

“ဆီပါလေရုံနဲ့ အိုးထဲ လှိမ့်ထားလို့ ထမင်းလှော်လို့ သုံးလိုက်
 တာပါ အစ်ကို”

“ငါ့ညီကတော့ကွာ။ Coffee တော့သောက်လို့ဖြစ်တယ်
 မဟုတ်လား။ ကိုယ် ဘာမှမစားခဲ့လို့ပါ”

“ကျွန်တော့်မှာ ပေးရမလား”

“နေပါစေ၊ ရုံးခန်းရောက်မှ phone ဆက်မှာလိုက်မယ်”

မသောက်ချင်ပေမယ့် အလိုက်သင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရ
 ၏။ ကုမ္ပဏီအခက်အခဲရှိခဲ့တာကြောင့် GM က ဘယ်လောက်
 stress ဖြစ်ခဲ့ပါသလဲ။ သူရောက်လာမှသာ စိတ်ထဲ ပွန်းကြပ်နေသည့်
 ရောဂါက လျော့သွားသည်ဟု ပြောခဲ့တာလေ။ ညီအစ်ကိုနှယ် သူ့
 ပြောတတ်ပါသည့် အစ်ကိုကြောင့် သူလည်း တရင်းတနှီး ပြောပြခဲ့

ရတာပါ။

ရုံးခန်းရှိရာဆီသို့ Lift ထဲမှထွက်၍ လျှောက်လိုက်ပါသည်။
GM ၏ PA ပင်မရောက်သေးပါဘဲ ခပ်စောစောရောက်ခဲ့သည့်
နေ့ရက်ပါပဲ။ အစ်ကိုက ကိုယ်တိုင် lock ဖွင့်၍ ရုံးခန်းထဲဝင်လိုက်ပါ
။ မှန်ချပ်များကို ကွယ်ထားပါသည့် လိုက်ကာကိုပါ ဆွဲဖွင့်လိုက်သဖြင့်
အခန်းက အပြင်မှ အလင်းဖြင့် လင်းထိန်ကာ နေနွေးနွေးလေးကို
ရလေသည်။

“ထိုင်ဦးနော် ညီ”

သူ့ကို ခဏထိုင်ခိုင်းထားပြီး phone ဖြင့် coffee လှမ်းမှာ
တိုက်လေ၏။ ညှော်ခံစားခွဲရှိ ခုံမှာပင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရပါသည်။ အစ်ကိုက
အပြင်ကို ခဏမျှငေးနေလေ၏။ ဘာကိုများ အတွေးနက်နေပါသလဲ။
အတတ်နိုင်ဆုံးဖြစ်အောင် ဟိုမှာရော ဒီမှာပါ သူ ကူညီဆောင်ရွက်ပေး
နေပါလျက် သက်ပြင်းနှိုက်ရအောင် ဘယ်အရာက ရင်မောစေလို့ပါလဲ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဝင်ခဲ့ပါ”

“GM ရောက်နေပြီကိုး။ ကော်ဖီမှာတာ ရပါပြီ”

“Thanks!”

PA ပင် ကော်ဖီလာဘို့တာကို ယူလာပေးလေ၏။ သူရှိနေတာ

မို့ ပြုံးပြုံးနောက် အလိုက်သိစွာဖြင့် ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

“Coffee ကို ဘယ်လိုအရသာမျိုး နှစ်သက်လဲ”

“ဗျာ!”

ခုံမှာလာထိုင်ရင်း မေးလိုက်သည့်အမေးက အထူးအဆန်းပါ။
ကော်ဖီခါးခါးကိုမှ ကြိုက်သည့်ကောင်မလေးကို သတိရမိပါ၏။ မတွေ့
ဖြစ်တာကြာပြီ ‘နီ’။ Phone နဲ့ မကြာမကြာ ဆက်သွယ်ဖြစ်ကြပေမယ့်
အသံလေးကြားရုံနှင့် မတင်းတိမ်နိုင်တော့ ခက်သားလား။ ‘နီ’ မျက်နှာ
လှလှလေးကို လွမ်းလိုက်တာနော်။

“ဆိုင်မှာ အတူသောက်တိုင်း ကိုယ်က Black Coffee
အမြဲမှာသောက်ခဲ့တာမို့ နန်းတောင် အထင်လွဲခဲ့တယ်။ ညဘက်
မော့နေကျ လူလိုပဲတဲ့လေ”

ဗုဒ္ဓေါ့! ‘နန်း’ တဲ့။ ဘယ်တုန်းကမှ မိန်းကလေးအကြောင်း
ဖွင့်ဟမပြောခဲ့ပါဘဲ အခုမှ လွှတ်ခနဲပြောထွက်လာတာလေ။ အစ်ကို
နုလုံးသားက ဘယ်လိုမိန်းကလေးနှင့်များ တွယ်တာခဲ့ရပါသလဲ။
မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည့် အစ်ကိုမျက်နှာကို အကဲခတ်
ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ သိပ်ကြီးမကြည်လင်တာ သိသာနေလေသည်။

“ကျွန်တော်လည်း black ပဲသောက်ဖြစ်ပါတယ်”

“အချို့နဲ့အခါးက ဆန့်ကျင်ဘက်များဖြစ်နေမလား”

မေ့ခွန်းကို ညည်းညူသလို ရေရွတ်၍ ပြောနေလေ၏။
 ဖြစ်ရာ လိုမည်မထင်ပါ။ လူတစ်ကိုယ် အကြိုက်တစ်မျိုးမို့ အစစ
 လိုက်ညှိလို့မှ မလိုအပ်တာပဲ။ အစ်ကိုအသည်းကွဲခန်းက နှစ်နှစ်ကျော်
 ကြာခဲ့တာတောင်မှ အချစ်ဦးကို ယနေ့တိုင်မမေ့နိုင်သေးဘူး ထင်ပါရဲ့။
 ကော်ဖီကို ယူသောက်နေသဖြင့် သူလည်း ကော်ဖီခွက်ကို ကိုင်၍
 အနည်းငယ်ငုံ၍သောက်လိုက်ရလေသည်။

“အစ်ကိုတို့က စိတ်ထားမတိုက်ဆိုင်လို့ လမ်းခွဲဖြစ်ခဲ့တာ
 ထား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုကို ဘာလို့ ချန်ရစ်ခဲ့တာလဲ”

“အင်း အကြောင်းရှိလို့ပေါ့ညီ”

“ညော်”

ကော်ဖီကို ကုန်အောင်သောက်ဖြစ်လေ၏။ စားပွဲထက်မှာ
 အလှပန်းအိုးမထားပေမယ့် ခရု plastic ပန်းအိုးလှလှလေးတော့
 ခင်ထားပါသည်။ အစ်ကိုက ပန်းအိုးလေးကို ငေးကြည့်နေပြန်၏။
 အတစ်လောလေးမှာမှ ဒီလိုမျိုး စိတ်နှုတ်ကိုယ် မကပ်သလို ဖြစ်နေမှန်း
 သိနေပါသည်။

“နန်းနဲ့ကိုယ် လမ်းခွဲခဲ့ကြတာ မိဘတွေကြောင့်ပါ”

“ဗျာ!”

“ကိုယ့်မိဘတွေက Divorce လုပ်ထားတဲ့ reason ပြီး
သဘောမတူတာတဲ့လေ”

“အစ်ကိုတို့တွဲခဲ့တာ ဘယ်နှနှစ်လဲ”

“နှစ်နှစ်ကျော်ပေါ့”

“ဒီလိုပဲ အေးအေးဆေးဆေး လမ်းခွဲခဲ့ကြတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါကြောင့်ကိုး”

“ဘာကိုလဲ ညီ”

“ကျွန်တော့်မေမေကို လာကြည့်ပေးတဲ့မမဒေါက်တာ”

“ဘယ်လို”

“မမကိုလည်း အိမ်က သဘောတူတဲ့သူရှိပေမယ့် ခုထိုင်
ငြင်းနေတုန်းမို့ပါ”

“ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ဒေါက်တာနန်းထိုက်စံပါ”

“ဟင်!”

သူ အံ့သြသွားရပါ၏။ ရေစက်ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ပါရဲ့။ ညီ
သူ့ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်နေပြီး ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးတော့များ ‘နန်း’ နှင့်သိ

မိသလဲ။ ပြန်ဆုံကြလည်း ရင်ထဲက နာကျင်နေတာကို ဖုံးအုပ်ပြီး အပြီးနှင့် နှုတ်ဆက်ကြမည်ဟု ကတိပြုခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား။ လွမ်းရောကို နာစရာက ချေဖျက်ခဲ့တာ ကြာခဲ့ပေါ့ 'နန်း' ရယ်။

“မမကို ကျွန်တော် ပြောပေးရမလား အစ်ကို”

“ဘာကိုလဲ”

“အစ်ကိုအကြောင်း”

“မပြောနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပြောလည်းထူးမှာမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ်တို့ကိစ္စက အတိတ်မှာ အပြီးသပ်ခဲ့ပြီ ညီရဲ့။ ခုချိန် ပြန်ဆုံလည်း မိတ်ဆွေတွေလို နှုတ်ဆက်ရုံပဲ တတ်နိုင်မယ်”

သူ ခဏမျှ အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ 'နန်း' အကြောင်း အတွေးရောက်သွားစဉ် အာရုံထဲရောက်လာပါသည့် နှုတ်ဝန်းနက်လေးတွေကြောင့် ထိတ်လန့်သွားရလေသည်။ ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး ဒီချာတိတ်မလေးက ခုတစ်လော သူ့အာရုံမှာ မကြာခဏ ချိတ်လာရတာလဲ။ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့တာက အချိန်ကြာခဲ့ပြီး နှလုံးသားက အေးစက်စက်ဖြင့် ငြိမ်သက်ခဲ့ရတာမဟုတ်လား။

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး အစ်ကို”

“ညို့မှာရော ချစ်သူရှိနေပြီလား”

အပြီးက အားမပါလှပါ။ ‘နီ’ ကို ဖွင့်ပြောချင်ပေမယ့် အဆင့်ချင်း ဘဝချင်းက မတူဘူးမဟုတ်ပါလား။ ကိုယ့်ထက်မြင့်တဲ့သူကို စိတ်မဝင်စားပါနှင့်ဟု မေမေဆုံးမခဲ့တာမို့ အရိပ်ကြည့်ပြီး ရင်ထဲသိုသိစွာ ချစ်မိနေပေမယ့် “ချစ်တယ်” ဟူသည့်စကားကို ‘နီ’ သိမြင်လာအောင် ဒီဘဝမှာ ပြောဖြစ်ပါတော့မလား မသေချာပါလေ။

“ငြိမ်သွားပါလား။ ရှိနေပြီထင်တယ်”

“ဒီလိုပါပဲ”

“ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ”

“အဟင်း အလုပ်မှာပါ”

“ဟောဗျာ! အတူတူလုပ်တဲ့အထဲကပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နေ့တိုင်း တွေ့ခွင့်ရတာ ဘယ်လောက်ကံကောင်းလို့သလဲ”

“မထင်ပါနဲ့ဗျာ”

“ဘာလို့လဲ”

“နီက ချမ်းသာတဲ့မျိုးရိုးပါ အစ်ကို”

“အင်း အချစ်စစ်ဆိုတာ အမြဲတစေ သာယာဖြောင့်ဖြူ

ဆိုတူးဆိုတာကို ကိုယ်တို့ လက်သင့်ခံရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။ ကြိုးစားပေါ့ ညီ။ ယောက်ျားဆိုတာ ဖွဲ့ရှိရတယ်”

သူ ခေါင်းခါပြလိုက်ပါတယ်။ ခင်မင်မှုလေး မပျက်စေချင်ပါ။ ခွင့်ပြောလိုက်ပြီးမှ အစ်ကိုတို့တုန်းကလို (အဆင့်မတူ၍) သဘောမတူလျှင် သူ့ရော ‘နီ’ ပါ စိတ်ဆင်းရဲရမှာလေ။ အထူးသဖြင့် သူသိပ်ချစ်ရပါသည့် ‘နီ’ ကို ဒုက္ခတွင်းထဲ ဆွဲမခေါ်ရက်ပါချေ။ အချစ်ဆိုတာ ဝိုင်ဆိုင်မှဆိုသော်ငြား အနစ်နာခံပြီး စွန့်လွှတ်တတ်တဲ့ အချစ်သူရဲကောင်းတွေလည်း ဒီလောကမှာ ရှိနေမှာပါ။

“နန်းအကြောင်းကို တစ်ခါတလေ သတိရရုံထက် မပိုပါဘူး ညီ။ ကြာတော့လည်း ချစ်ခြင်းက အနည်ထိုင်သွားတယ် ထင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့”

အစ်ကိုက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်လေ၏။ ဘာကိုများ သဘောကျသွားပါသလဲ။ ‘မမဒေါက်တာ’ ကို မေ့နိုင်ပြီတဲ့လား။ ဒီလောက် နှစ်အတော်ကြာတွယ်ခဲ့ပါသည့် ချစ်သူကို ကြာတော့လည်း မေ့နိုင်မှာတဲ့လား။ သူကဖြင့် ‘နီ’ ကို မမေ့နိုင်ပါလေ။

“ကိုယ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ဖူးတယ် ညီ”

“ဗျာ”

“အရပ်ရှည်ရှယ် ခန္ဓာကိုယ်က အတော်လေး မပိန်ပါဘူး။

ဆံပင်တိုတိုလုံးလုံးလေး ညှပ်ထားပြီး မျက်နှာလေးက ရှင်းနေတာ
“ဟင်!”

“မျက်ခုံးထူထူလေး ရှိတာကိုက ထူးခြားပြီး သတိထား
တာ။ ထူးဆန်းတာက သူ့ရဲ့မျက်ဝန်းနက်လေးပဲ”

ဘုရားရေ! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးတော့များ ‘နီ’ နဲ့ ပုံစံဆင်တူသည့်
မိန်းကလေးနှင့်မှ ဆုံခဲ့ရပါသလဲ။ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲမြည်လာပြီး နားထဲ
မှာ လေသံတွေ တဝှမ်းဝှမ်းဖြင့် တိုးထွက်လာသည့်နှယ်ပါလေ။ အစ်ကို
ပြောနေပါသည့် စကားတို့က နားထဲမှာ မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်
ချက် ဖြစ်လာရလေတော့သည်။

“အဲဒီမျက်ဝန်းတွေကိုပဲ သိရခက်ပြီး နားမလည်နိုင်တာ
နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို ဒီလောက်လှပါလျက်နဲ့ တင်းတင်းစေ့စွေပြီး ကိုယ့်
စူးခနဲကြည့်တတ်တာကြောင့်ပါ။ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အမုန်းတွေ
ပြည့်နှက်နေသလိုပဲ။ အဲဒီမျက်ဝန်းတွေကို အာရုံထဲ စွဲမိခဲ့တာကြောင့်”

(၁၉)

OG ဆောင်မှ ထွက်လာပါသည့် 'ဒါလီ' နှင့် Canteen
 သို့သည့် လမ်းမှာ ဆုံလေ၏။ မပြောင်းချင်ဘဲ ဖေဖေရော မေမေပါ
 သွန်းအားတွေပေးခဲ့တာကြောင့် 'ပိုင်' ဒက်ဒီပိုင် ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံသို့
 ပြောင်းခဲ့ရလေသည်။ မေမေကတော့ ဖေဖေရှိသည့်နယ်ဆေးရုံမှာ
 သုံးလေးလ သွားနေတတ်ပြီး ဒီကို တစ်လခန့် ပြန်လာနေတတ်ပါ၏။
 'ဆန်း' ကို စိတ်ချက်လက်ချ မထားခဲ့ချင်၍ မကြာခဏ ပြန်လာမှန်း
 သိနေသဖြင့် ရင်မောရတုန်းပါပဲ။

“ဆာနေပြီလား နန်းရဲ့”

“အင်းပေါ့၊ အခုပဲ နေ့လယ် (၁) နာရီကျော်နေပြီ”

“ပိုင်ရေ”

“မသိဘူး”

“အဖြေကလည်း ပြတ်လိုက်တာ။ ခုထိ လေစိမ်းတိုက်တာပဲလား”

လေစိမ်းတိုက်တာက ‘နန်း’ မဟုတ်ရပါ။ ‘ပိုင်’က ဒီဆေးကို အရင်ပြောင်းသွားပြီးမှ (၆) လကျော်ပြီး ‘ဒါလီ’ နှင့်အတူ ‘နန်း’ ပါ ပြောင်းခဲ့တာလေ။ နောက်ဆုံးမှ ဝင်လာပါသည့် ‘နန်း’ တို့အရင်လို မဟုတ်တော့ပါဘဲ ဖော်ရွေမှုကင်းစွာဖြင့် တခြားဆရာဝန်ချောချောလေးတွေနှင့်သာ ရယ်မောပြောဆိုနေပါသည့် ‘မှူးသက်’တို့တစ်ယောက် အဖေအရှိန်ဖြင့် proud ဖြစ်နေလေပြီ။

‘ပိုင်’ အပေါ် တစ်ဖက်သတ်စိတ်ဝင်စားခဲ့ပါသည့် ‘မြဒါ’ပင် အတော်လေး အမြင်ကပ်နေသည်အထိပါပဲ။ ‘ကိုယ့်ထက်သာလို့’ ဟူသည့် စိတ်ထားမျိုးကမထားသင့်တာကြောင့် ‘နန်း’ ‘ဒါလီ’ ပါ အရင်တုန်းကအတိုင်း အခင်အမင်မပျက် တွဲနေတုန်းဆေးရုံအုပ်ကြီး၏သားဆိုသည့် ဂုဏ်ပုဒ်ဖြင့် အမျိုးသမီးဆရာဝန်မျက်စိကျနေကြပါသော်လည်း ‘နန်း’ တို့နှစ်ယောက်က ဂရုမစိုက်ဘဲ နေတတ်ခဲ့ပါသည်။

“ဒေါက်တာ နန်းထိုက်စံ”

နောက်မှခေါ်သံကြောင့် နှစ်ယောက်သားလမ်းလျှောက်ရင်း ခြံလှမ်းရပ်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ဒီဆေးရုံမှာ ခွဲစိတ်မှုအတော် ခံခဲ့ရသူ သတင်းကြီးနေပါသည့် senior 'ဒေါက်တာရှိန်းပြည့်လွှဲ' ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။ တစ်ခါမှ (အလုပ်ကိစ္စမှလွဲ၍) စကားအပို မပြော နေပါသည့် ဒေါက်တာကြောင့် 'နန်း' တို့ အံ့ဩသွားရတာအမှန်ပါ။

“Lunch သွားစားမလို့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ကိုယ်လည်း အခုမှအားတာ။ အတူစားကြတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

'ဒါလီ' က 'နန်း' ကို ပြုံးစိစိဖြင့် မသိမသာ မျက်ခုံးပင့်ပြုလေ ။ 'နန်း' ဘေးမှကပ်ပြီး လျှောက်နေပြီမို့ ဘာမှမပြောဘဲ ထမင်းစား ဆောင် canteen ထဲ ဆက်လျှောက်ခဲ့ရပါသည်။ ဒီဒေါက်တာက ခြံထဲ ထက် အရပ်လည်းပိုမြင့်ကာ အသားရောင် ခပ်လတ်လတ်ဖြင့် အတော်ကြည့်ကောင်းပြီး ယောက်ျားပီသလွန်းလေ၏။ ဒီလိုအရပ်ဖြင့် ကြည့်ကောင်းခဲ့သည့် 'မောင့်' ကို ပိုသတိရမိစေသလိုပါ။

“သေချာအောင် သိချင်လို့ပါ”

“ရှင်”

“ဆရာကြီးရဲ့သမီးဆို၊ ဟုတ်လား”

“ဖေဖေကို သိလို့လား”

“သိတာပေါ့ ဒေါက်တာရဲ့၊ ဒီလောက်နာမည်ကြီးပြီး စိတ်သဘောထားပြည့်တဲ့ဒေါက်တာသန်းထိုက်ကို မသိတဲ့သူ ဘယ်နှိုင်းမလဲ”

“ဪ”

“ဒေါက်တာ့ကို အနေတည်လွန်းအေးလွန်းပါတယ် ထင်တာ။ တကယ့် အဖေတူသမီးဖြစ်နေတာကိုး”

“နန်းလို့ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်ပါလား ဒေါက်တာ”

“မခေါ်ချင်ပါဘူး”

“ရှင်!”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူများတွေခေါ်သလို မခေါ်ချင်ဘူး ပြောတာပါ”

‘နန်း’ ၏ blouse အင်္ကျီအောက်နားစကို နောက်ဘက်နားနဲ့ ခါလီက ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ဆွဲရင်း သတိပေးလေသည်။ အေးတပည့်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် senior ကို တစ်မျိုးမြင်ပြန်ပြီလား။ ခေါ်နေတာ အမည်မျိုး မခေါ်ချင်ပါဘဲ ရင်းနှီးတဲ့သဘောကို ဘယ်လိုသတ်မှတ်ချင်ရပါသလဲ။

“စံလို့ခေါ်ရင် ရမလား”

“ဪ ရပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ဒါဆို ကိုယ့်ကိုလည်း ရင်းနှီးမှုနဲ့ နာမည်ပဲခေါ်ပါလား ခံ”

ခက်တာပဲ။ သူ့နာမည်ကို အဖျားစွတ်ခေါ်ရမှာက အတော်

ခက်သည့်အမည်မျိုးပါ။ နာမည်ကို အရှိန်အဝါတွေ လင်းနေသလိုလေ။

ညီသို့ခေါ်ရမည်မှန်း မသိသဖြင့် ဇေဇေဝါဖြင့် မော့ကြည့်မိလိုက်စဉ်

အကြည့်နွေးနွေးတို့နှင့် ဆုံသွားရလေ၏။ သူက ‘နန်း’ ကို တစ်ချက်

မြဲပြလိုက်လေသည်။

“ဘာလဲ ခေါ်ရခက်လို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း အိမ်နာမည်ပဲခေါ်ခိုင်းရမယ် ထင်တယ်”

“ဘာတဲ့လဲဟင်”

“မာမိတို့ကတော့ သားကြီးတဲ့။ ညီမလေးကတော့ ကိုကိုကြီး

ဆို ခေါ်တယ်”

‘နန်း’ ရော ‘ဒါလီ’ ပါ ရယ်လိုက်မိတော့၏။ ကောင်းလိုက်

တဲ့ နာမည်ပါပဲ။ ‘နန်း’ တို့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခေါ်လို့ရပါ့မလဲ။

အယ်ရှိသည့်အစ်ကိုမို့ ‘ကို’ တပ်ခေါ်ရဖို့တော့ လွယ်မည်ထင်ပါ၏။

ဒါမှမဟုတ် ညီမလေးလိုပင် ‘ကိုကိုကြီး’ ဟုပင် လိုက်ခေါ်ရမလား။

ဤသည်ကပိုပြီး ရင်းနှီးစေသလိုဖြစ်မှာလေ။

“ကိုကိုကြီးလို့ခေါ်လို့ ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်၊ နော် နန်း”

“အင်း”

“ကိုကိုကြီးညီမလေးက ဘယ်အရွယ်လဲဟင်”

“အခုမှ ဆေးကျောင်းစတင်တာ”

“ဪ”

“မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်း ရှိတာပေါ့လေ”

“အင်း အရင်းအချာက နှစ်ယောက်ပဲပေါ့”

“Cousin တွေရှိလို့လား”

“ရှိမယ်ထင်တာပဲ”

“ဟယ်! ကိုကိုကြီးစကားက အဆန်းပဲ။ ရှိရင်ရှိတယ်ပေါ့၊ ဘယ့်နှယ်ထင်တယ်လဲ”

နှုတ်သွက်သည့် ‘ဒါလီ’ ကပင် ဦးဆောင်၍ စကားပြောဖြစ်လေ၏။ ‘နန်း’ ကထုံးစံအတိုင်း ကြားနေ တိတ်တိတ်လေးပေါ့လေ။ Canteen ထဲမှာ ပုံစံခွက်ဖြင့် ထမင်းဟင်းယူစဉ် သူကပင် ဦးဆောင်ပြီး ‘ဒါစားမှာလား’၊ ‘ဒီဟာကြိုက်လား’ မေးရင်း တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ထည့်ပေးနေပါသည့် တကယ့်အစ်ကိုတစ်ယောက်နှယ်ပင် နွေးထွေးရှိသဖြင့် ‘ဒါလီ’ ရော ‘နန်း’ ပါ ရှိရင်စွဲအသက်ထက် ပိုငယ်သွားသယောင်ပါ။

“ထိုင်ကြရအောင်”

လူရှင်းနေသဖြင့် ခုံနေရာကများနေပါ၏။ လေးယောက်ထိုင်
ထို့ရသည့် နေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သဖြင့် ‘နန်း’ နှင့် ‘ဒါလီ’ က
ဘေးချင်းကပ်ထိုင်ရပြီး သူက ‘နန်း’တို့မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာမှာ ထိုင်
ထိုက်လေ၏။ ‘နန်း’ မစားသည့်ဟင်းက သူပန်းကန်ထဲမှာရှိနေသဖြင့်
ဆစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“စားချင်လို့လား စံ”

“ဟင့်အင်း”

“မကြိုက်လို့လား”

“မကြိုက်တာထက် မစားဖြစ်တာ အတော်ကြာပြီ”

“အယူသီးမယ်လို့ မထင်ဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ရှောင်ရင်းနဲ့မစားဖြစ်တော့တာပါ”

“တစ်ခါတလေတော့ သွေးအားပြည့်အောင် စားရတယ်လေ

“သိပါတယ်”

“စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် မေးလို့ဖြစ်မလား”

“ဘာများလဲဟင်”

“ကိုယ်က သူများပြောတိုင်းယုံလှေ့မရှိတော့ ကာယကံရှင်ကို

ပဲ မေးချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စံတို့နှစ်ယောက် စပြောင်းလာကတည်းက ဒီသတင်းပျံ့နေတာဆိုတော့ သေချာချင်လို့ပါ”

“ရပါတယ်”

“မှူးသက်ပိုင်နဲ့ ရည်ရွယ်ထားတယ်ဆိုတာ”

“ဟယ်! မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီသတင်းက ဘယ်လိုပျံ့ပြန့်တာလဲနန်းအကြောင်း ဒါလီအသိဆုံးပါ ကိုကိုကြီးရဲ့”

“မဟုတ်ရင်ပြီးတာပါပဲ။ သတင်းထွက်နေတာက တစ်ယောက်၊ တွဲနေတာကတခြား ဖြစ်နေသလားလို့ပါ”

သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ဒီပြောင်းလာမှပဲ မှားပြီလားလူကြီးတွေပြောထားတာ မှန်ပေမယ့် လူငယ်ချင်ညှိမရ၍ ‘နန်း’တို့ကို ဒီတိုင်း အဖျားရှူးသွားခဲ့တာပါ။ ဒါကို ‘ပိုင်’ က မကျေနပ်သလို သတင်းလွင့်ရပါသလား။ မစားရသည့်အမဲ သဲနှင့်တော့ ယက်သင့်သလေ။

“မိဘတွေ သဘောတူခဲ့တာတော့ မှန်ပါတယ်။ နန်းလက်မခံခဲ့တာပါ”

“ညော်”

“ပိုင်က အဲဒါတော့မကောင်းပါဘူး”

“ဒါလီ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီကိစ္စ သူ မပြောရင် ဘယ်သူသိမှာတဲ့
လဲ”

“ရှုး! တော်တော့၊ ဆက်မပြောနဲ့တော့”

“နှုတ်ဖွာတာတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဆေးရုံအုပ်ကြီးနဲ့ Din-
ner စားဖြစ်တုန်းက ပြောဖြစ်လို့ သိခဲ့ရတာပါ စံ။ အချစ်ဦးကို
မေ့နိုင်လို့ စံတို့ Engage ပျက်သွားတာတဲ့၊ ဟုတ်လား”

မျက်နှာနီသွားရပါ၏။ တွေ့ကြတာကြာပေမယ့် အတွင်းရေး
တို့ ဒီလို အတွင်းကျကျ ပွင့်လင်းစွာမေးမည်ဟု မထင်ထားပါချေ။
စပ်စုတာမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ မောင်နှမချင်း ဆွေးနွေးသလို အမူအရာ
ကြောင့် စိတ်မဆိုးဖြစ်ပါ။ ဒီ Senior က သူသိကွာနှင့်သူ ကူကြံစီစဉ်
နေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ပင် မဟုတ်ပါလား။

“Engage လုပ်တဲ့အဆင့်ထိတော့ မရောက်ပါဘူး ကိုကို
ဦး။ နန်းငြင်းတာကို မခံနိုင်လို့ သူနောက်ဆုတ်သွားတာပါ။ အချစ်ဦး
နဲ့တာတော့ မှန်ပါတယ်”

“တကယ်မေ့နိုင်တာများလား”

“မြေးဦးရတဲ့အထိတော့ မလွမ်းသင့်ပါဘူး နန်းရယ်”

“ကြည့်! ပြောတော့မယ်”

“မချစ်တော့လို့ လမ်းခွဲခဲ့တာလားဟင်”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီတိုင်း မိဘတွေသဘောမတူလို့
ပါ”

“စံရွေးတဲ့သူက အဆင့်နိမ့်တဲ့သူတော့ မဟုတ်လောက်ပါ
ဘူး။ မိဘသဘောမတူတာလည်း ငြင်း၊ သဘောတူတာလည်းငြင်း
ဆိုတော့ စံသတ်မှတ်ထားတဲ့ လက်တွဲဖော်က ဘယ်လိုလူမျိုး ဖြစ်မှ
လဲ”

“အဟွတ်! အဟွတ်!”

“Sorry! ကိုယ်ကလည်း ဒဲ့ပဲပြောတတ်တော့ခက်ပြီ။ ရေ
သောက်လိုက်ပါဦး”

ရေသန့်စက်ထဲမှ ထည့်လာပါသည့် ရေခွက်ကို လှမ်းပေး
လိုက်သဖြင့် ယူသောက်လိုက်ရလေ၏။ ‘ဒါလီ’ က သဘောပေါက်ပြီး
ရယ်နေလေပြီ။ ထမင်းစားတာ ပြီးခါနီးအချိန်မှာပင် Canteen ထဲသို့
ဆရာဝန်အုပ်စု ဝင်လာလေ၏။ အုပ်စုထဲမှာ ‘ပိုင်’ ပါလာသလို သုံး
ယောက်သားထိုင်နေပါသည့် ‘နန်း’ ကိုလည်း မြင်သွားပါသည်။
Lunch အချိန်မဟုတ်ပေမယ့် coffee လည်း အဆာပြေသော
တတ်ကြသဖြင့် ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်လေ၏။

“လန့်သွားလား စံ”

“ဟင့်အင်း ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ထမင်းသီးသွားလို့ပါ”

“ဒါလေးပြောမိတာတောင် စိတ်လှုပ်ရှားတတ်တုန်းပဲလား”

“ကိုကိုကြီးနော်”

“ခင်လို့စတာပါ မြဒါလီရဲ့”

“Cousin တွေရှိမယ်ထင်တယ်ဆိုတော့ အမျိုးမျိုးလို့လား”

“အင်း သိပ်မရှိပါဘူး။ ဒက်ဒီမှာ ညီမရှိတာတော့ သိတယ်။

ကိုယ်ငယ်ငယ်ကတည်းက မတွေ့ဖြစ်တော့တာကြောင့်ပါ”

“ကိုယ်ယူလာခဲ့မယ်”

တစ်ဖက်ဝိုင်းမှ အသံထွက်လာပါတယ်။ သူ့နောက်ကျောမှ ဖြတ်
လျှောက်သွားပါသည့် ‘ပိုင်’ ကို မကြည့်ပေမယ့် မြင်နေရတာပါ။
အပြီးနှင့် ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် နှုတ်ဆက်တာလေးတောင် မလုပ်နိုင်
ဘူးလား။ တခြားဆရာဝန်တွေကို လှမ်းပြော၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သလို
ထမင်းစားတာပြီးပြီမို့ ထရပ်လိုက်ကြပါတယ်။

“ဟာ!”

“ကျစ်!”

အနောက်ဘက်မှ သယ်လာပါသည့် လင်ဗန်းက ‘ဒေါက်တာ
နုညံသော်’ ၏ ပခုံးနှင့်ထိမိသွားသလို ကော်ဖီပူတို့က လောင်းချ

လိုက်သည့်နယ်ပါ။ ရှပ်အင်္ကျီဖြူဖြူထက် အနက်ရောင်တွေ ခွန်းထင်
သွားသလို အတော်ပူသွားမည်ထင်ပါသည်။ တမင်တကာလား
မတော်တဆလားဆိုတာကို မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ ရှပ်အင်္ကျီကို အမြန်ချွတ်
ခိုင်းလိုက်ရလေ၏။ အောက်ခံစွပ်ကျယ်ဝတ်လာတာမို့ သူလည်း အဆီ
အင်္ကျီကို ချွတ်ရဲတာပါ။

တူလိုက်တာ။ 'မောင်' လည်း ထိုသို့ပင် ရှပ်အဖြူကို
စွပ်ကျယ်ခံလျက် ဝတ်လေ့ရှိတာလေ။ Canteen ထဲမှ ခပ်မြန်မြန်
ထွက်ခဲ့စဉ် နောက်ဘက်မှ တက်ခေါက်သံကို သဲ့သဲ့ကြားရလေ၏။
ကိုယ်ကလွန်ပြီး sorry တစ်ခွန်းတောင် မပြောနိုင်အောင် သဘော
ထားသေးလိုက်တာ 'ပိုင်' ရယ်။

(၂၀)

Operation ခန်းထဲမှ အတူထွက်လာပြီး အခုပင် သက်ပြင်း
 နှက်ထုတ်လိုက်မိပါ၏။ အကူဆရာဝန်မှ လူက မပင်ပန်းပေမယ့် စိတ်ထဲ
 အဘယ်မျှ ပူခဲ့ရပါသလဲ။ ရုတ်တရက် အူအတက်ပေါက်သွား ပြီး
 အရေပေါ်ရောက်လာပါသည့် လူနာကို အချိန်မီ ခွဲစိတ်ပြီး အသက်
 အသံတင်ပေးခဲ့တာ အဘယ်မျှ ကျွမ်းကျင်လိုက်ပါသလဲ။ ဒါကြောင့်
 ထည်း ဒီဆေးရုံမှာ နာမည်ကြီးပြီး နေရာရခဲ့ပါသည့် 'ဒေါက်တာရှိန်း
 ဦးညွှန်' ပါ။

“ပင်ပန်းသွားပြီလား စံ”

“နန်းထက် ကိုကိုကြီးက ပိုပင်ပန်းမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒီလောက်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး စံရဲ့”

“အင်းလေ၊ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ဖြစ်နေတာ ရိုးနေပြီပေါ့”

“ဒါပေါ့ ဒါပေါ့”

ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ရယ်မိကြလေ၏။ သန့်စင်ခန်းမှာ လက်ထဲ
သေချာဆေးလိုက်သလို ခွဲခန်းဝတ်စုံတွေကိုပါ ချွတ်လိုက်ရပါသည်။
ဒီနေ့ ခွဲရမည့်လူနာ list က ကုန်ပြီမို့ သူ duty ကပြီးပါပြီ။ ပုံမှန်
အလုပ်ဆင်းချိန်အတိုင်း ညနေစောစောအိမ်ပြန်ဖြစ်မှာပါ။ စိတ်လတ်
ပေါ့ပါးပြီး လွတ်လပ်နေတာက အဘယ်ကြောင့်ပါလိမ့်။ ဘေးရာ
လိုက်လျှောက်လာသည့် ‘စံ’ ကို တစ်ချက်ပုံကြည့်မိစဉ် အကြည့်ရင်း
သွားရလေသည်။ ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲမြည်လေ၏။

“ဘာလဲဟင်”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

“မျက်နှာမှာ တစ်ခုခုပေနေလို့ ကြည့်တာလား”

“လှလို့”

“ဟင်းနော်၊ နောက်စရာမဟုတ်ဘူး၊ အခုမှ အသက်
ချောင်သွားရတာ”

“ခဏ rest time ယူမှာမို့ တစ်ခုခု သွားသောက်ကြ
အောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

Lift ရှိရာဆီ လျှောက်ခဲ့စဉ် ရုတ်တရက် လက်မောင်းကို ခုတ်ခနဲ ဆွဲခေါ်ခြင်းခံလိုက်ရလေ၏။ ရုံးခန်းဘက်ခေါ်သွားသည်က ပိုင်' ဖြစ်နေသဖြင့် အော်ချိန်ပင်မရလိုက်ပါ။ ရှေ့မှဦးဆောင်၍ သွားနေသည့် သူ့ခြေလှမ်းတို့က အလိုလိုရပ်သွားပါသည်။ ညနေစောင်းခါနီး အချိန်မှာ 'ဒေါက်တာမှူးသက်ပိုင်' ဘာထရှုပ်ချင်ပြန်ပါလိမ့်။

“ပိုင်၊ ဘာလုပ်တာလဲ”

“အဲဒီစကားကို ကိုယ်ကမေးရမှာ။ မင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ နန်း”

လက်မောင်းကို ရုန်းလိုက်ပေမယ့် လွှတ်မပေးပါချေ။ ရုံးခန်းတံခါးကို မပိတ်ခဲ့တာမို့ ခပ်ဟဟ ပွင့်နေလေ၏။ တံခါးရှေ့မှာ shoe ဒီဇင်တစ်စုံဖြင့် ရပ်နေပါသည့်သူက ဘာမှ ဝင်မပြောပါဘဲ အသံကို နားထောင်ပြီး စောင့်နေပုံပါ။ ဆေးရုံအုပ်ကြီး၏ အရှိန်အဝါလည်း ရှိသဖြင့် ပိုင်' အပေါ် တစ်စုံတစ်ခု လုပ်မိမှာမျိုးကို အမြဲရှောင်လေ့ရှိမှန်းလည်း သိနေပါသည်။

“နန်းက ဘာများလုပ်မိလို့လဲ”

“ကိုယ်ပြောမှ သိမှာလား”

“နန်း ပင်ပန်းနေပြီ ပိုင်။ ဒီနေ့ပဲ operation နှစ်ကြိမ်

ဝင်ခဲ့ရတာ။ နားချင်နေပြီ။ ပြောစရာရှိရင် နောက်မှ”

“မရဘူး”

“ပိုင်”

“အဲဒီ senior နဲ့က ဘာသဘောလဲ နန်း”

“ကိုကိုကြီးနဲ့”

“ဪ အခေါ်အဝေါ်တွေကအစ ပြောင်းလဲနေပြီပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ။ ဒီအကြည့်တွေ ဒီအပြုံးတွေခွင့်
လှယ်ပြီး ကိုယ့်ရှေ့မှာ ပေါ်ပြနေတာက အရွဲ့တိုက်တာလား နန်းထိုက်
စံ”

“ရွဲ့ရအောင် နန်းတို့က ဘယ်အထိများ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးလို့”

“နန်း!”

“မရလို့ မလိုချင်ဘူး ပြောတာကို လက်သင့်ခံပေးနိုင်ပါတယ်
ဒါပေမဲ့ နန်းသိက္ခာကို ချတာကတော့ မကောင်းပါဘူး”

“ဘာ”

“ပိုင်ဘာသာ ဘယ်သူနဲ့တွဲတွဲ ဘာကြောင့်ပဲပျော်ပျော်
တစ်ခွန်းပြောဖူးခဲ့လို့လား”

“အဲဒါက”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒေါက်တာအုပ်မှူးရဲ့အရှိန်အဝါကြောင့် နန်းလို ဘာမှမဟုတ်တဲ့ Junior တစ်ယောက်ကို လျစ်လျူရှုလို့လည်း ခုပါတယ်။ မရှိသလိုလည်း နေပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မမြင်အောင် နေပေးတာတောင်မှ ခလုတ်တိုက်တာတော့ မလုပ်သင့်ပါဘူး ပိုင်။ နန်းက ပိုင်လွှင့်ပစ်ခဲ့တဲ့ သက်မဲ့တစ်ခု မဟုတ်တာကို သိသင့်တယ်”

“နန်း မင်းက မင်းက senior နဲ့ ပတ်သက်ပြီး နာတယ် ပေါ့လေ”

“နာတာထက် သဘောထားကြီးသင့်တာကို ပြောနေတာပါ ပိုင်”

“အချစ်က သဘောထားကြီးစရာမှ မဟုတ်တာနန်းရဲ့။ ကိုယ် သဘောထားမကြီးနိုင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် အဲဒီ senior ကို အရှုံးမပေးချင်တာ သိရဲ့လား”

အလို! စောင့်ထိန်းရမှာတွေ ဘာတွေကိုတောင် မစဉ်းစား တော့ပါလား။ ရုံးခန်းထဲမှာ ဖြစ်ပေမယ့် အသံက အတော့်ကိုကျယ်သွား ခုတာပါ။ တစ်ဖက်က သည်းခံပေးလေ။ ‘မှူးသက်ပိုင်’ တစ်ယောက် ရောင့်တက်လာလေ ဖြစ်နေလေပြီ။ မမြင်အောင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့ ဝါလျက် ‘နန်း’ ဘေးနားမှာ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ဦး ရှိလာရုံနဲ့ ပေါက်ကွဲပြတာက ဘာသဘောနှင့်ပါလဲ ‘ပိုင်’။

ကိုယ့်ထက်သာ မနာလိုဘူးဆိုတာ အဘယ်မျှ ကလေးဆန်
တဲ့စိတ်ပါလဲ။ အစစ အတွေ့အကြုံရှိပြီး ကျွမ်းကျင်ပါသည့် senior
အပေါ် လေးစားအားကျစိတ်မျိုး မထားနိုင်ဘဲ ‘နန်း’ နှင့်ပတ်သက်ပြီး
Jealous ဝင်ပြသင့်ပါသလား။ ‘ပိုင်’ နှင့် နှစ်အတော်ကြာ ရင်းနှီးခင်မင်
ခဲ့သလို သူ့အပေါ်မှာ လေးစားခင်မင်လိုရော အခွင့်မရှိဘူးလားကွယ်။

“မဆိုင်တာတွေ မပြောပါနဲ့”

“ဘာကိုမဆိုင်တာလဲ။ ကိုယ်က နန်းနဲ့သက်ဆိုင်လို့ ပြောနေ
တာ”

“ကိုကိုကြီးက”

“မခေါ်နဲ့၊ မပြောနဲ့ မကြိုက်ဘူး!”

ဟော! ပြောပြန်ပါပြီ။ ဘယ်လောက်စိတ်ရှုပ်စရာ ကောင်
လိုက်ပါသလဲ။ ‘နန်း’ ၏ သူငယ်ချင်းက တခြားတစ်ယောက်အဖြစ်
ပြောင်းလဲသွားသလိုနယ်ပါ။ ဘယ်လိုဖျောင်းဖျပေးနိုင်မှ စိတ်ပြေမှာ
လဲ။ ‘ပိုင်’ ကလွဲပြီ သူစိမ်းယောက်ျားတွေနှင့် မရင်းနှီးမခင်မင်ရအောင်
ပိတ်ပင်တားဆီးခွင့်မျိုး ရှိပါရဲ့လား။

“ဒါလီရော နန်းပါ အဲဒီလိုခေါ်တယ် ပိုင်။ အစ်ကို တစ်
ယောက်လို ခင်မင်စိတ်နဲ့ ရိုးရိုးသားသား”

“မင်းတို့ဘက်က ရိုးသားပေမယ့် ဟိုလူက မင်းအပေါ်မှာ

“နိဿာဘူးကွ”

“ပိုင်”

“ဒါလေးတောင်မသိဘူးလား။ မမြင်ရအောင် မင်းမျက်လုံး
ဆွကို ဘာတွေ ဖုံးအုပ်ထားလို့လဲ နန်း”

“သိတယ်”

“ဘာ!”

“နန်းအပေါ် ကိုကိုကြီးစိတ်ဝင်စားနေတာကို မသိရအောင်
နီထိုက်စံ ဒီလောက်မတုံးဘူး ပိုင်”

“ဘာပြောတယ်”

“ပိုင်တောင်မှ တခြား Junior တွေနဲ့ ပျော်နေနိုင်သေးတာပါ။
နီလည်း ဘယ်သူနဲ့မဆို တွဲခွင့်ရှိတယ် ပိုင်”

“ဒါက ကိုယ့်အပေါ် J ဝင်ပြီ”

“အထင်မလွဲပါနဲ့ ပိုင်။ အဲဒီစိတ်မျိုး လုံးဝမရှိဘူး”

“ဒါဆိုလည်း အဲဒီလူနဲ့ ကင်းကင်းနေပါ နန်း။ ကိုယ်လည်း

ခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ မပတ်သက်အောင်နေပေးမယ်”

“ကျစ်! ကလေးဆန်လိုက်တာ”

“ဘာရယ်”

“ပိုင်ကို ရင့်ကျက်လောက်ပြီထင်ထားတာ မှားတာပဲ”

“နန်း မင်း!”

“နန်းကို ဒီလိုမနေရ။ ဟိုလူနဲ့မပေါင်းရဘူးဆိုပြီး အမိန့်တွေ ပေးရလောက်အောင် ပိုင်မှာ အခွင့်ရှိလို့လား။ စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း ပြောပါဦး၊ ပိုင်။ နန်းတို့ကြားမှာ ခြားထားတဲ့စည်းကား နဂိုအတိုင်းပဲ ရှိနေပါသေးတယ်။ အဲဒါကို ဖြတ်ချင်ရင်လည်း ပိုင်သဘောပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့သိသင့်တယ်”

စူးခနဲအကြည့်က အားပါလွန်းလေ၏။ မုန်းလိုက်ပြီလား။ ဟင့်အင်း၊ ငြင်းပယ်ခြင်း၏ အလွန်မှာ အရွဲ့တိုက်ပြခြင်းနှင့် ဥပေက္ခာ ပြုနိုင်အောင် ကြိုးစားရတာ အဘယ်မျှ ခက်ခဲပင်ပန်းလွန်းပါသလဲ။ ကိုယ့်ကိုတော့ Don't ဆိုပြီး တားဆီးကာထားပေမယ့် ဟိုလူကိုဖြင့် အနားနေခွင့်ပေးထားတာ ဘာသဘောလဲ။ ကိုယ်တစ်ယောက် သူတစ်ယောက် အရွဲ့တိုက်ပြခြင်းရဲ့ အဆုံးသတ်က ချစ်ခြင်းသာ ဖြစ်သင့်တာပဲ။ သဘောထားမကြီးနိုင်တာကိုမှ အပြစ်တင်ရပါသလား။ ‘နန်း’ အပေါ် ချစ်ခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ချစ်ခြင်းတွေက ခုထိ မပျက်ပြယ်သေးတာကို မသိနိုင်ဘူးလားကွယ်။

“ကိုယ်လည်း မစားသူများကိုလည်း စားခွင့်မပေးတာနဲ့ တော့ မလုပ်သင့်မှန်း ပိုင် သိရမှာပေါ့”

“ဘာ!”

ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခုက အတော်နီးကပ်သွားရလေ၏။ သို့သော် နှစ်ရပ်မျှန်နှာဖြင့် ရုန်းဖယ်ထွက်မည်ဟု အထင်ကားမားလေပြီ။ သူ့ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်နေပါသည်။ မျက်ဝန်းတို့က ရှက်ရွံ့မှုအလျဉ်းမရှိပါ။ လေး။ နာကြည်းမုန်းတီးခြင်းတွေများ ဖြစ်နေလေပြီလား။ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ မရှိခဲ့တဲ့ မာနတရားကို ပြသနေပြီလား ‘နန်း’ ချယ်။

“ကိုယ်ချစ်နေတာ ချစ်ခဲ့တာကို ခုထိ အသိအမှတ်မပြုပေး နိုင်ဘူးလား”

“နန်းကလည်း တစ်သက်လုံးပြောခဲ့တဲ့စကားကိုပဲ အတည် ထပ်ပြောမယ် မှူးသက်ပိုင်”

“ဟင့်အင်း”

“နန်းထိုက်စံရဲ့ဘဝမှာ သေတဲ့အချိန်အထိ ချစ်သွားမှာ မောင် ဆိုတဲ့ ဘုန်းမြတ်သန့်စင်တစ်ဦးတည်းပဲ ရှိတယ်ဆိုတာပါ”

“တောက်!”

ဆောင့်တွန်းလိုက်ခြင်းခံလိုက်ရပေမယ့် လဲကျမသွားပါ။ အခန်းထဲ ရုတ်တရက် ရောက်လာပါသည့် လူတစ်ယောက်၏ ဖမ်းထိန်း ထိုက်ခြင်းကြောင့်ပါပဲ။ မသွားသေးဘူးလား။ ဒီအခန်းရှေ့မှာ အချိန် အကြာကြီး ရပ်စောင့်ပေးနေတာပေါ့နော်။ စောင့်နိုင်တဲ့အချိန်ထိ စောင့်

ပါဟု ခွင့်ပြုပေးထားပါလျက် 'ပိုင်' တစ်ယောက် 'နန်း' အပေါ်
ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြုမူခြင်းနဲ့ ရက်စက်တတ်နေပါရောလား။

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ မှူးသက်ပိုင်။ အခုပဲ ခွဲခန်းက
ထွက်လာလို့ weak ဖြစ်နေတာ မသိဘူးလား”

“ခင်ဗျားမပူမပါဘူး။ ဝင်မရှုပ်ပါနဲ့”

“ဝင်မပါဖို့ စိတ်ကူးထားပေမယ့် ဝင်ပါဖြစ်အောင် မင်း လုပ်
ရပ်က ပြနေလို့ပဲ မှူးသက်ပိုင်”

“နန်းက ကျွပ်နဲ့ပဲ ဆိုင်တာပါ”

“မဟုတ်တာပြောသမျှ ရပ်သင့်ပြီ မထင်ဘူးလား”

“ဘာပြောတယ်”

“တခြားနေရာမှာ ဘာပြောပြော ဘာလုပ်လုပ် ကိုယ်ကရုမစိုက်
ဘူး မှူးသက်ပိုင်။ ဒါပေမဲ့ အားနွဲ့တဲ့ စံအပေါ်တော့ ဒီလိုမလုပ်သင့်
ဘူးလို့ ယူဆတယ်”

ကြည့်စမ်း! ကာကွယ်ပေးနေလိုက်တာ။ ဟိုရက်ကပဲ တမင်
တကာ ဒင်းအပေါ် coffee တွေ သွန်ချပေးခဲ့တာ အခဲမကျေသည့်
နှယ်ပါ။ ထိုင်ရာမှထပြီး အင်္ကျီချွတ်ခိုင်းတာက အဘယ်မျှ ဂရုစိုက်မှုကို
ပြလိုက်ပါသလဲ။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်အဆင့်ထက် ပိုကိုပိုနေတာကို
အသိသာကြီးပင် မဟုတ်ပါလား။

“နန်းဘက်က နာတတ်ရအောင် ခင်ဗျားက နန်းနဲ့ဘာမို့လို့
ထဲ၊ ကျုပ်တို့အချင်းချင်း ကတောက်ကဆဖြစ်တတ်တာ အခုမှ မဟုတ်
ဘူးလား!”

“ကိုယ်မြတ်နိုးရတဲ့ မိန်းကလေးမို့ပါ မှူးသက်ပိုင်”

“ဘာ”

“ဘယ်သူမဆို ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့သူကို ကာကွယ်ပေးချင်
တာ သဘာဝပါ။ မင်းအပေါ် သဘောထားမပြောင်းလဲပေးနိုင်တဲ့စုံကို
ကာကွယ်ပေးနိုင်ရင်လည်း အန္တရာယ်တော့မရှိပါစေနဲ့လား မှူးသက်
ပိုင်”

• “ဘာပြောတယ်”

“အချစ်ဆိုတာ ချစ်နေရုံနဲ့လည်း ပြည့်စုံပါတယ်။ ပိုင်ဆိုင်ရမှ
မပြီး လောဘရှိရုံနဲ့ အတ္တတွေမကြီးပြချင်ပါနဲ့လား။ သူပေးချင်တဲ့
အိမ်ထဲ စောင့်နိုင်ရင်”

“ကဲ!”

“ခွပ်!”

“ဟယ်! ပိုင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ကိုကိုကြီး ရဲရဲလား။
အိမ်ထဲ၊ နှုတ်ခမ်းကွဲသွားပြီ”

“ရပါတယ် စံ၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“လိုက်ခဲ့!”

“မလိုက်ဘူး! ဘယ်တော့မှ နင့်နောက်မလိုက်နိုင်ဘူး။ နင်
ခေါ်လို့ ဒီဆေးရုံကို ပြောင်းလာမိတာကစပြီး မှားခဲ့တာ။ နင့်ကို သိပ်
မုန်းတယ်သိလား!”

နုလုံးသားက ဖျတ်ခနဲအက်လေ၏။ ‘နန်း’ ရယ်၊ ကိုယ်က
ငယ်ငယ်ကတည်းက ‘နန်း’ ကို ခင်မင်ခဲ့ပြီး သံယောဇဉ်ရှိခဲ့တာတောင်
မှ ကိုယ့်ကိုပြန်မကြည့်ချင်ဘူးပေါ့လေ။ ရင်ဘတ်ကြီးနဲ့ချစ်မိခဲ့တဲ့
ချစ်ခြင်းကို အက်စက်နဲ့ပက်လိုက်သည့်နှယ်ပါလား ‘နန်းထိုက်စံ’။

(၂၁)

“ဒေါက်တာတို့ သုံးယောက်စလုံးကို ဆေးရုံအုပ်ကြီး ခေါ်နေ
မိတယ်ရှင်”

ညနေ duty စောဆင်းပါမည်ဆိုမှ အခေါ်လွှတ်လေပြီလား။
နတ်ခမ်းအရောင်ကျစေရန် ‘စံ’ ကူညီလုပ်ပေးထားတာမို့ မျက်နှာက
ဆိပ်မသိသာတော့ပါ။ ချွတ်ထားပါသည့် duty coat ကို ချိတ်မှယူ
ထုတ်ရပါ၏။ ဘယ်သူမှမသိကြသည့်သတင်းကို ဆေးရုံအုပ်၏နားထဲ
ဆီအောင် ဘယ်သူက သတင်းပေးလိုက်ပါသလဲ။

နားနေခန်းမှ ထွက်လာပေမယ့် ‘စံ’ ကိုတော့ မမြင်ရသေးပါ။
ဆေးရုံအုပ်ကြီး၏ ရုံးခန်းမှာများ ရောက်နေပြီလား။ Lift ရှိရာဆီသို့

ခြေလှမ်းအမြန်လျှောက်လိုက်စဉ် တခြားဒေါက်တာတွေက သူ့ကိုကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြကြလေ၏။ ထူးချွန်သည့် senior ဖို့ Junior တွေက တလေးတစား ရှိကြပေမယ့် ‘မှူးသက်ပိုင်’ ကြောင့်သာ သူ့အသားနာရတယ်လို့၊ ယောက်ျားချင်း ပြဿနာဖြစ်တာက ပြဿနာမရှိပါ။

မိန်းကလေးဖြစ်သည့် ‘နန်းထိုက်စံ’ ကသာ ယောက်ျားတွေကြောင့် ကြားထဲကနေ ဣန္ဒြေပျက်ပြီး အရှက်ရတာ မဟုတ်ပါလား။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ‘စံ’။ ပြဿနာတက်တာက ဆေးရုံအုပ်ကြီးရဲ့သားဖို့ အလုပ်ထွက်ခိုင်းတော့မလား။ ရပါတယ်။ သူက စာချုပ်ပြည့်ထားပြီမို့ ထွက်စာတင်လိုက်လည်း Ok ပါတယ်လေ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဝင်ခဲ့ပါ”

ဆေးရုံအုပ်ကြီးအသံမို့ တံခါးရှေ့မှာ ခဏရပ်လိုက်ပါ၏။ တွေ့ကြတာပေါ့ ‘မှူးသက်ပိုင်’။ အဖေခွဲသားမို့ တစ်ဖက်ကများပြီး သူကဖြင့် ‘စံ’ နှင့်တစ်ဖက် ဖြစ်နေတာမဟုတ်လား။ မိဘတွေကြောင့် ပိုရင်းနှီးခဲ့တာတောင်မှပဲ ‘စံ’ ကို တစ်ဖက်သတ်ဖြင့်ချစ်လျှင် စောင့်နိုင်ရမှာပေါ့။ ခုတော့ မင်းရဲ့အတ္တနဲ့လောဘက ကိုယ့်ကို စိန်ခေါ်ပြီး ပြိုင်ဘက်အဆင့်ထိ ရောက်လာလေပြီ။

“ကျွန်တော် လုံးဝမတောင်းပန်နိုင်ဘူး ဒက်ဒီ”

“မှူးသက်ပိုင်”

သားအဖနှစ်ယောက် စကားများနေတာမို့ တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်လာပါသည်။ သူက ထိုင်ခုံရှိရာဆီ မသွားပါဘဲ ရပ်နေမိပြန်ပါ၏။ ဒါဖြင့် ‘စံ’ မရောက်သေးသည့်အချိန်ပေါ့လေ။ ဆေးရုံအုပ် ‘အန်ကယ် အုပ်မှူး’ က လှည့်ကြည့်လိုက်သဖြင့် သူ့ကိုမြင်သွားလေသည်။ ပြဿနာဆိုတာ ပူတုန်းရှင်းရတာတဲ့လေ။

“လာပါ မောင်ရှိန်းပြည့်သျှ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက အန်ကယ်ရှေ့ရှိ နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုတာမှာပင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။ အနာခံရသည့်သူက မျက်နှာမပျက်ရပါဘဲ ‘မှူးသက်ပိုင်’ စာဖြင့် အတော်လေးမျက်စိမျက်နှာပျက်နေလေသည်။ ဆေးရုံအုပ်ကြီးက မျက်နှာမရွေးပြောတတ်တာမို့ ဆန်ရင်းနာနာဖွပ်ထားပြီထင်ပါရဲ့။ နောက်ထိ အခဲမကြေသည့်အကြည့်ဖြင့် သူ့ကို မှူးသက်ပိုင် ကြည့်လိုက်လေသည်။

“သမီးကြောင့် စကားများကြတယ်ဆို”

“ကျွန်တော်က ဝင်ပြီးတားဆိရုံပါ အန်ကယ်၊ နှစ်နာရတာက

“စံဆိုတာ၊ ဪ၊ သမီးနန်းထိုက်စံကိုပြောတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်က ဘယ်လို စဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ အနီကယ် မပြောလိုပါဘူး။ တစ်ခိုးအောက်အတူတွဲလုပ်နေတဲ့သူတွေမို့ ပြဿနာ ဖြစ်တာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့။ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သတင်းယုံတာက မြန်တယ်”

“စံက ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းကလေးပါ အနီကယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကို အနီကယ်သိတာပဲ”

“ခင်ဗျားဝင်မရှုပ်ရင် ဒီပြဿနာဘာမှ ဖြစ်စေရာမရှိဘူး ပြည့်သျှံ”

“ကျစ်! ဒက်ဒီ ဘာပြောထားလဲ”

“မတောင်းပန်ချင်လည်းရပါတယ် မှူးသက်ပိုင်။ ဒါနောက်ကို ထပ်မနေနှင့်ယုက်ဖို့ ကတိတော့ပေးပါ”

“ဘာကွ!”

“မှူးသက်ပိုင်!”

“ကန်တော့ပါတယ် အနီကယ်။ ဒီလိုသာ ရှေ့ဆက် ပြဿနာဖြစ်မယ်ဆိုရင်တော့ တစ်ယောက်ယောက်က မရှိမဖြစ်”

“ဘယ်သူက ပိုမရှိသင့်လဲဆိုတာ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား”

မှာပေါ့”

“ဟိုကောင်! ဒီလောက် ပြောနေတဲ့ကြားက မင်းပါးစပ်
ပိတ်ထားစမ်း!”

လူကြီးပြောနေပါလျက် လူငယ်နှစ်ဦးက အသံကျယ်လာတာ
နဲ့ သူပိတ်ကို လျှော့ထားလိုက်ရပါ၏။ ပြောင်းလာဖို့ခေါ်သည့် ‘နန်း
ထိုက်စံ’ ကို ဒီရောက်လာမှ မရှိသလို ခပ်စိမ်းစိမ်းနေပြီ။ နာကျင်
စေခဲ့တာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။ ‘မြဒါလီ’ နှင့်သာ အတူတွဲသွားတွဲလာ
ထုပ်ရင်း ‘မှူးသက်ပိုင်’ နှင့်ဆုံတိုင်း မျက်လွှာချ သက်ပြင်းရှိုက်တတ်
သည့် ဆရာဝန်မလေး၏ပုံရိပ်ကို မကြာခဏ သတိထားမိခဲ့တာပါ။

Indonesia ပါတိတ် one set လေးတွေ၊ ချည်သားအေး
အေးလေးတွေကိုသာ အရောင်ဖျော့ဖျော့လေးရွေးပြီး ဝတ်တတ်တာက
ဒီဆေးရုံမှာ မျက်စိအေးစရာ မိန်းမချောလေးပါပဲ။ ဘယ်သူနှင့်မဆို
ယောက်ျားမိန်းမ မခွဲခြားပါဘဲ တလေးတစား ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်တတ်
သည့် စိတ်ထားလေးက အဘယ်မျှ ဖြူစင်လိုက်ပါသလဲ။

ဒါကိုပင် အရိပ်တကြည့်ကြည့် သတိထားမိပြီး တစ်စစ
သဘောကျလာမိခဲ့တာပါ။ ခေတ်မီပေမယ့် မကလက်ပါပဲ သွက်လက်
ချက်ချာလွန်းပါသည့် ‘နန်းထိုက်စံ’ ကို ‘ရွှန်းပြည့်သျှံ’ ၏ ရင်ဘတ်ထဲမှ
ဆုတ်သွားက အထူးအဆန်း ခုန်ပေါက်ပြီးချစ်မိသွားတာကို ယုံချင်ကြ

ပါမလား။ မောင်နှမနှစ်ယောက် စကားနိုင်လှရင်း လွှတ်ခနဲပြောထွက်
သွားတာမို့ 'မိသွန်း' တစ်ယောက် အော်ရယ်ပြီး စနောက်လို့ မဆုံး
ပါချေ။

ချစ်ခြင်းက ရင်ကိုနာကျင်စေမည်ဟု ကိုယ်မထင်ခဲ့တာ အမှန်
ပါ 'စံ'။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ထွက်သွားသင့်တဲ့သူက ကျွန်တော်ဆိုလည်း
အဆင်ပြေပါတယ် အန်ကယ်။ စာချုပ်သစ်ထပ်ချုပ်ဖို့ စဉ်းစားနေ
ကာလမို့ Resign တင်လိုက်ပါမယ်”

“မဖြစ်ဘူး၊ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“သူထွက်ချင်ရင်လည်း ပေးထွက်လိုက်ပါ ဒက်ဒီ။ ဘာမှ
ခက်လို့လဲ”

“မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားလို့ ပြောနေတယ် မဟုတ်လား!”

အန်ကယ်က အတော်ဒေါသထွက်လာပုံဖြင့် စားပွဲထဲ
ပန်းအိုးကို ကောက်ကိုင်လိုက်မှပင် ‘မှူးသက်ပိုင်’ ငြိမ်သွားလေ
၏။ လက်ရှိပါရဂူတွေပြီးရင် Senior ခွဲစိတ်ဆရာဝန်တွေထဲမှာ
အထားရဆုံးက ‘ရှိန်းပြည့်သျှို’ က ထိပ်ဆုံးစာရင်းမှာပါ။ သူ
ယောက် လေ့လာသွားရုံနဲ့ ဘာများထိခိုက်နစ်နာမှာမို့လို့လဲ။

“ဒေါက်! ဒေါက်”

သူက တံခါးနှင့်အနီးဆုံးမှာ ထိုင်နေတာမှီ အမြန်ထရပ်လိုက်ပြီး ရုံးခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။ လက်ထဲမှာ စာအိတ်ရှည်တိုင်ထားလျက် ဝင်လာသည်က 'နန်းထိုက်စံ' ပါလေ။ အလို! သူက နှုတ်မှထွက်ဖို့ပြောနေတာဖြစ်ပါလျက် 'စံ' က လက်တွေ့ကျကျ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီလား။

“လာ လာ သမီး”

“အန်ကယ့်ကို ဒါလာဖို့ပေးတာပါ”

“ဘာ ဟာ! ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ သမီးရဲ့။ ဒီမှာလည်း မောင်ရှိန်း ငြည့်သွှံ့ resign တင်မယ်ဆိုလို့ တားနေတာ”

“နန်းထွက်ဖို့မလိုပါဘူး”

“နန်း ဆုံးဖြတ်တာကို ဖေဖေတို့ သဘောတူပါတယ် အန်ကယ်။ ပင်းတယကို လိုက်လာဖို့ ခဏခဏ ခေါ်နေပေမယ့် နန်းက ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်း လူနာတွေကို ကြည့်နေရသေးလို့ မသွားဖြစ်သေးတာပါ။ Bond ထိုးထားတဲ့ငွေကို လျော်ပါဆိုလည်း လျော်ပေးသွယ်”

“ကျစ်! မဟုတ်သေးပါဘူး သမီးရယ်။ သန်းထိုက်နဲ့ မျက်နှာဆရာဖြစ်အောင် မလုပ်ပါရစေနဲ့။ ဒီမျက်နှာတွေကို တစ်သက်လုံး ကြည့်မဖြစ်အောင် နေလို့မှ မရတာ”

ပြတ်သားပါပေ 'နန်းထိုက်စံ'။ အဝေးရောက်နေပါသည့်
ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် အုပ်စိုးမှုမပျက်ပါလား။ သမီးဖြစ်သူ စိတ်ဆင်းရဲနေသည့်
ဆိုတာနှင့် လိုက်ခဲ့တဲ့လား။ ဖွင့်ပြောဖို့အားခဲနေပါလျက် ရုတ်တရက်
ပြောထွက်ခဲ့ပါသည့်စကားက ကိုယ်နဲ့ 'စံ' ကို အဝေးရောက်အောင်
ဆွဲပို့စေခဲ့ပါသလား။

“အန်ကယ့်သားမွေးတဲ့မိစက အတော်ကို ကြီးတာပါပဲလား”

“ဒက်ဒီ”

“မင်းကြောင့် အခု ဘာတွေနောက်ဆက်တွဲဖြစ်လာပြီ
ဆိုတာ မြင်ပြီမဟုတ်လား။ သားကြီးလာလို့ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်မည်
မရှိဘူး။ ကလေးကလား အကုန်လုပ်တတ်တယ်”

“နန်းနဲ့ကျွန်တော်က သူစိမ်းမှ မဟုတ်တာ ဒက်ဒီရဲ့”

“သူစိမ်းမဟုတ်တာနဲ့ လက်ကပါစရာလား။ ငါမပြောလိုက်
ချင်ဘူး။ အသုံးမကျတဲ့ကောင်”

“ဒက်ဒီ”

“မင်းတစ်ယောက် မရှိတာနဲ့ ဘာမှမဖြစ်သွားဘူး သက်သေ
ရှိန်းပြည့်သျှံလို ဆရာဝန်မျိုးကို ဘယ် private clinic မဆို အခွင့်
မရွေး welcome ဆိုပြီး စောင့်နေကြတာ မင်းမသိဘူးလား။ ကိုယ်
ဆေးရုံ ဂုဏ်တက်အောင်လုပ်ပေးနေတဲ့သူကို ကူညီပေးမယ်မဟုတ်ဘူး”

စိတ်ထင်ရာ ဇွတ်လုပ်ဖို့ပဲ သိတယ်။ ငါ အတော်အသုံးမကျတဲ့သားမျိုး
မွေးမိတာ မှားတာပဲ”

“ဒက်ဒီ!”

“အဲဒီလိုတော့မပြောပါနဲ့ အန်ကယ်။ နန်းတို့လူငယ်ချင်း
ဖြစ်တဲ့ ပြဿနာက သေးသေးလေးပါ။ ပိုင်က နဂိုကတည်းက စိတ်
ဆတ်လို့ ဖြစ်သွားတာပါ အန်ကယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဒါက မီးခိုးကြွက်လျှောက်ဖြစ်ပြီး ဒီဆေးရုံကနေ
သမီးတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားတဲ့သတင်းက ကြီးဦးမှာပဲလေ”

“ရှင်! ကိုကိုကြီးရော Resign တင်မှာလား”

“ဟုတ်တယ် စံ”

“ဒါတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ နန်းက ဝါနုတဲ့သူမို့ထွက်တာ
မကြောင်းမဟုတ်ဘူးလေ။ ကိုကိုကြီးက ထွက်စာတင်စရာလား။ ဒီကို
စိတ်ဖို့ရောက်လာတိုင်း ဒေါက်တာရှိန်းပြည့်သျှန်းနဲ့မှ စိတ်ချတယ်ဆိုပြီး
အပ်တဲ့ list ကရှိနေတာ သိရဲ့သားနဲ့”

“အဲဒါပဲပြောတာသမီးရယ်။ ကြည့်ပြောပေးပါဦး”

မျက်ရည်ဝဲလာပါသည့် ‘စံ’ ကြောင့် သူ ရင်ပူသွားရပါသည်။
ဘယ်သူငယ်ချင်းတွေနှင့် မခွဲချင်တာကြောင့် သူ့ကိုတားနေတာများ
ကိုယ်အလုပ်ထွက်ရင် ‘စံ’ ကိုတစ်ခါတည်း ခေါ်ချင်တဲ့စိတ်

ရှိနေတာကို မရိပ်မိဘူးလား ‘စံ’ ရယ်။

“အန်ကယ်ဆုံးဖြတ်ပေးပါမယ် ရှိန်းပြည့်သျှံ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီးတို့ Resign တင်စရာမလိုပါဘူး”

“ရှင်!”

“ဗျာ!”

“မှူးသက်ပိုင်ကိုပဲ နိုင်ငံခြားမှာ ဘွဲ့ထပ်ယူဖို့ လက်လွှတ်ပေးမယ်”

“ဒက်ဒီ!”

“အဲဒီလို မလုပ်စေချင်ရင် သမီးနဲ့ ရှိန်းပြည့်သျှံကို သေချာ တောင်းပန်ပါ မှူးသက်ပိုင်။ ဒါ ဒက်ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ”

မာနက အရေးကြီးဆုံးထင်ပါရဲ့။ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ် အောင် ဆုပ်ထားလေ၏။ မလျှော့ပေးချင်ဘူးပေါ့။ ဝါကြီးတဲ့သူကို လငယ်သည့် ‘စံ’ အပေါ်မှာပါ တင်းမာပြီး အတော် proud ဖြစ်သည့် စိတ်က အရေးပါနေတာထင်ပါသည်။

“နေပါစေ အန်ကယ်။ ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်။ နန်းက ငယ်သူငယ်ချင်း နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်။ နောက်ကိုသာ ဒီလိုမျိုး ထပ်မဖြစ်စေချင်”

တာပါ။ ဒီဆေးရုံမှာ ကိုကိုကြီး ဘယ်လောက်အရေးပါသလဲဆိုတာ နန်းတို့အားလုံး သိကြတာပဲ”

“သိလိုတာနော်ရတာပေါ့သမီးရယ်။ သမီးထွက်သွားတော့ ဆောင်ပြည့်သျှက် ဒီမှာဆက်နေမှာတဲ့လား။ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ လွန်တဲ့ သူက မရှောင်ဘဲ တခြားလူက ရှောင်ပေးရတာ ဘယ်တရားပါ့မလဲ။ အဖွဲ့အစည်းထဲမှာ ကြားမကောင်းတဲ့သတင်း ဖြစ်တော့မှာပဲ”

“ကျွန်တော် ဒီကနေ ထွက်မသွားနိုင်ဘူး ဒက်ဒီ”

“-----”

“နန်းကိုရော ကိုရိုန်းပြည့်သျှက်ပါ တောင်းပန်ပါတယ်။ ထွက်သွားတဲ့အတွက် so sorry ပါ”

ပြောပြီသည်နှင့် ရုံးခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်၍ ထွက်သွားပါသည်။ ‘ပိုင်’ ခြေလှမ်းကာ အတော်မြန်လွန်းတာပါ။ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ရင်း ဘာမှ ဆက်မပြောဖြစ်ဘဲ ‘ငြိမ်နေမိကြ’ ခဲ့။ ဒီအားတွေပေးပြီး ‘ပိုင်’ ကိုများ အရှက်ရစေပြီလား။ ချစ်ခြင်းမှာ ဆရာမမျှတတာမျိုး မရှိတာမှန်ပေမယ့် လူမှုရေးစည်းကမ်းကိုတော့ လေးထားသင့်တာ မဟုတ်လား။

“အန်ကယ်အုပ်မျိုးက ‘နန်း’ လက်ထဲသို့ (စောစောက သွယ်ထက်တင်ပေးလိုက်ပါသည်) စာအိတ်ကိုပြန်ပေးလိုက်လေသည်။

၂၄၆ ပဏသဒ္ဒါမောင်

နှစ်ယောက်သား ဆေးရုံအုပ်ကြီးကို အရိုအသေပေး၍ ရုံးခန်းထဲ
ထွက်ခဲ့ရလေတော့၏။

(၂၂)

Taxi ပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး ကုမ္ပဏီဝင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။
 ဆိုရာတွင် 'ကိုပြေ' လုပ်နေကျအလုပ်တွေအားလုံးကို 'နီ' ပင် နိုင်နင်း
 ဆောင် လုပ်နေရတာပါ။ အခုလည်း ရုံးချုပ်မှ GM ကိုလာတွေ့ရပြီ
 ဆုတ်ပါလား။ ဒီညနေမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မျက်ခွံတွေက လှုပ်နေရပါ
 သလဲ။ လမ်းမှာလည်း မကြာခဏ ခလုတ်တိုက်သဖြင့် စိတ်တိုလိုက်
 အပြောပါနဲ့။

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါလဲ”

“GM ဦးဆုန်းမြတ်သန့်စင်နဲ့ပါ”

“ဪ ပြောထားပါတယ်။ အပေါ်ကို တက်သွားပါခင်ဗျာ။

လေးလွှာမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါ”

Lift ရိုရာဆီသို့ ဆက်လျှောက်ခဲ့ပြီး ဝင်လိုက်ကာ နံပါတ်
ခလုတ်ကို ဖိနှိပ်လိုက်ပါသည်။ ‘ကိုပြေ ကြိုပြောထားတာမှို သိနေတာ
ထင်ပါရဲ့။ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသည့်နေရာမှို ဟိုဟိုဒီဒီခေါင်းလှည့်ပြီး
ရှာရလေ၏။ ထောင့်တစ်နေရာအရောက်မှာ GM ၏ရုံးခန်းကို ရှာတွေ့
သဖြင့် တံခါးခေါက်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် တံခါးက ရုတ်တရက်ပွင့်သွား
ပါသည်။

အတွင်းမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထွက်လာစဉ် ခုံမှာထိုင်နေ
ပါသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရလေ၏။ ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲမြင်
ပြီး ကျောက်ရုပ်နယ် တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေမိပါသည်။ ဘုရားဆီ
ဒါ ဟိုတစ်လောက ဆုံခဲ့ပါသည့်လူမဟုတ်လား။ ‘နီ’ အတွက် စိတ်
သောကပေးစေခဲ့ပါသည့် အမျိုးသမီးနှင့် ဆက်နွယ်နေပါသည့်
တစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့်များ ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရုံနှင့် မှတ်မိနေသေး
သလဲ။

ဒါဖြင့် ဒီလူက ‘နီ’ တို့ရုံးခွဲလေးရဲ့ Boss ပေါ့နော်။ ဒါဆို
ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။ ဒီလူနှင့်ရော ဒီလူနှင့် ရုပ်ဆင်သည့် မိန်းမတို့
မတွေ့မမြင်အောင် ရှောင်ရှားဖို့က ‘နီ’ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပြီးပြီ။

သူတို့ကြောင့် ‘နီ’ တို့အိမ်မှာ အဘယ်မျှ စစ်အေးတိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်ခဲ့ရပါသလဲ။ အင်မတန် စကားနည်းပြီး အနေအေးခဲ့ပါသည့် အန်တီလေးဆင် ဖေဖေကို ဆန့်ကျင်ပြခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။

“ဝင်လာလေ၊ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

အလိုလေး! တံခါးကိုကိုင်ပြီး အထဲမဝင်ဖြစ်ဘဲ ရပ်နေတာကို ဘယ်လိုများ သိလိုက်ပါသလဲ။ မသိချင်မတွေ့ချင် မမြင်ချင် မပတ်သက်ချင်သည့်လူနှင့် အစကတည်းက မတွေ့အောင် အရင်ဆုံး ရှောင်ရှားနိုင်ရမှာမဟုတ်ပါလား။ ခြေလှမ်းကို နောက်သို့ဆုတ်မိစဉ် တံခါးက ဖုတ်ခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်သဖြင့် ရှေ့ကို ရုတ်တရက်ငိုက်သွားရလေတော့သည်။

“ဟင်!”

မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွားရစဉ် သူနှင့် မျက်လုံးချင်းမဆုံအောင် မျက်နှာကိုလွှဲထားလိုက်မိလေ၏။ လက်ထဲပိုက်လာပါသည့် ဓားတစ်ထပ်ကိုလည်း မကြည့်ဘဲ ပေးလိုက်မိပါသည်။ အမှန်ဆို ဒီသားပြီး ပြန်ရမှာမဟုတ်ပါ။ ‘မညို’ သေချာပြောခိုင်းထားသည့် အမှာစာရင်အတိုင်း ပစ္စည်းရှာပေးရမှာမို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရဦးမှာလေ။ “တိုပြေ” က ဘယ်ရောက်နေလို့ ဒီမှာမတွေ့ရတာပါလိမ့်။

“နေဦးလေ”

“ပြန်တော့မယ်”

“ဒီလိုပြန်သွားလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ”

လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆွဲကိုင်လိုင်သဖြင့် ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ‘နီ’ ရောက်သွားရလေ၏။ လူက ထူပူသွားပြီး ဘယ်ကနေ ဘာကို စပြောရမည်မှန်း စဉ်းစားမရပါချေ။ လက်ထဲမှ File တစ်ထပ်ကို မယူသေးသဖြင့် ထိုလူဆွဲခေါ်ရာ ထိုင်ခုံနေရာအထိ ပါသွားရလေသည်။ ‘နီ’ ခန္ဓာကိုယ်ပါးပါးလေးကို လွယ်လင့်တကူ ဆွဲခေါ်ခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့် စိတ်လည်းတိုသွားရ၏။

“အို! ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ အရမ်းကြီးပဲ”

“မင်း ကိုယ့်ကို လာတွေ့တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး”

အခုပဲ ခေါင်ညိတ် အခုပဲ ခေါင်းခါပြလိုက်သည့် ကောင်းလေးကြောင့် သူ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ တွေ့မယ့်တွေ့တော့လည်း မျက်စိရှေ့ကို ဗျှန်းခနဲ ရောက်လာပါရောလား။ ဒီမျက်ဝန်းတွေ သူ့ကို မကျေနပ်သလို ခပ်စိမ်းစိမ်းအကြည့်တွေက ထုံးစံအတိုင်း မပြောင်းလဲသေးပါလေ။

“ဘာကိုဟုတ်ပီး ဘာက မဟုတ်ရတာလဲ”

“ကိုပြေ မရှိဘူးလား”

“ကိုယ်ကမေးရင် ဖြေမှကြိုက်တယ် ချာတိတ်ရဲ့”

“နီနာမည် နေနီနီပါ။ ချာတိတ်မဟုတ်ဘူး၊ လူကို နှိမ်သလို
ခေါ်ချင်ပါနဲ့”

ပက်ခနဲ ပြန်ပြောပုံက ထက်မြက်မှုကို ထင်းခနဲမြင်သာလေ
၏။ စွာသည်ဟု ဝေဖန်လျှင်လည်း ရပေမည်။ ရောက်လာကတည်းက
GM ကို ရိုသေစွာ နှုတ်ဆက်ရမှာဖြစ်ပါလျက် အခုတော့ ‘ညွှီ’
မျက်နှာကို ဦးတည်လိုက်တာပါလေ။ ‘နေနီနီ’ တဲ့လား။ နာမည်နဲ့
လိုက်ဖက်ပါပေ ‘နေနီနီ’။

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်နာမည်ကို အရင်မိတ်ဆက်ပြီး GM နဲ့
နှုတ်ဆက်ရမှာမဟုတ်ဘူးလား နေနီနီ”

မှန်ပါသည်။ ရုံးခွဲက လွှတ်လိုက်တာပါဆိုပြီး ပြောရမှာက
ထမဆုံး ဖြစ်ပေမယ့် ခုတော့ နှုတ်စွာပြီး ဘုကောနေမိတာလေ။
“နီ” ကို အတော်ရိုင်းသည်ဟု ထင်သွားလေမလား။ “နီ” ဘယ်သူ့ဘယ်
ဝါ ဘယ်သူ့သမီးဆိုတာကို မသိသေးပါဘဲ အသက်ငယ်သည့် ကောင်
လေးက ကိုယ့်ထက်အရွယ်ကြီးသူကို မရိုသေသလို ဖြစ်နေလေပြီ။
သတိထားဦးမှပေါ့ ‘နီ’။

“ရုံးခွဲက မညှိလွှတ်လိုက်လို့ ရောက်လာတာပါ”

“အင်း ထိုင်ပါ”

Uniform က mini skirt ဖြင့် တွဲဝတ်ထားတာမို့ တကယ့် ကျောင်းသူလေးနယ် နုငယ်နေပါ၏။ သူတိုင်ခိုင်းတာကိုတိုင်ရမလို့ မထိုင်ချင်သလို ဇေဇေဖြစ်နေပုံပါ။ ခဏဆိုပြီး ပြေးလို့ ဘယ်ရပ်၊ လဲ 'နေနီနီ'။ မင်းနဲ့ပြောစရာစကားတွေ အများကြီးရှိနေရလို့ပါ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“Come in!”

“Coffee ရပါပြီ GM”

“ထားခဲ့ပါ”

Coffee နှစ်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်လာထားပေးပြီး ဝန်ထမ်း လေးက ပြန်ထွက်သွားလေ၏။ ခုချက်ချင်းပြန်လို့မရဘူးလား။ သိသည့် သူက 'ကိုပြေ' တစ်ယောက်တည်း ရှိတာမို့ အဆင်ပြေအောင်ပြောရ မှာလေ။ မျက်နှာစိမ်းလူကြီးကို 'နီ' က ဘယ်လိုလေသံနှင့်ပြောရမှာ ပါလိမ့်။

“နေနီနီ”

“ကိုပြေ ဘယ်သွားလဲ”

တစ်ပြိုင်တည်း ထွက်သွားသည့်အသံတို့ကြောင့် နှစ်ယောက် သား အကြည့်ဆုံသွားရပြန်ပါသည်။ စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်။ ဒီအချိန် မိလာတာတောင်မှ 'ကိုပြေ' က ဘာလို့မရှိရပါသလဲ။ ပေးစရာရှိတာ

ပေးပြီး ပြန်ရုံစိတ်ကူးက ပျက်ချေပြီ။ ဒီ Boss ကလည်း 'နီ' ကို နည်းနည်းမှ အလျှော့မပေးပါဘဲ ထိုင်ခိုင်းထားတာ မဟုတ်လား။

“ညီက container တွေရောက်ပြီမို့ ဆိပ်ကမ်းကို မနက် တတည်းက သွားတယ်”

“ဒါဖြင့် မပြန်လာဘူးလား”

“မပြောနိုင်ဘူးလ။ ရုံးချိန်လွန်မှ ပြီးရင်တော့ ဟိုကပဲ တန်း ပြန်မှာပေါ့။ နေပါဦး။ မင်း ဒီကိုလာတာ ကိုယ့်ကိုလာတွေ့တာ မဟုတ် ဘူးလား။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ညီကိုပဲ မေးနေတာလဲ။ ညီစိုပြေက မင်းနဲ့ အတူ တွဲလုပ်တဲ့ဝန်ထမ်းမဟုတ်တော့တာ သိသင့်တာပေါ့”

“ကိုပြေနဲ့ပဲ သိတာမို့မေးတာပါ”

“အခု ကိုယ်နဲ့သိပြီမို့ မင်းက အမြဲလာပြီး ပြောရမှာပေါ့
နေနီနီ”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မကြာခင် အလုပ်ထွက်တော့မှာမို့ပါ”

“ဘာပြောတယ်”

ကြည့်စမ်း! ထင်သည့်အတိုင်း ပြောပါရောလား။ လူကို
တွေ့စဉ်ကတည်းက မကျေနပ်သည့်အကြည့်ကို မြင်ခဲ့သည့် သံသယ

က ခိုင်လုံနေချေပြီ။ ဘယ်သူနှင့်ပတ်သက်ပြီးများ သူ့ကို မျက်မှန်းကျိး
နေရပါသလဲ။ မေမေအနီးဝန်းကျင်မှာ ဆုံခဲ့ရတာမို့ ရင်ထဲ ထိတ်သွား
ရလေသည်။ ဘုရားရေ! 'ဒေါ်ငွေနှင်းသန့်' ၏နောက်ထပ်သမီးတော့
မဖြစ်နိုင်လောက်ပါဘူးနော်။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ။ ကိုယ့်ကိုမြင်တာနဲ့ အလုပ်ထွက်
မယ်ပြောရအောင် ကိုယ်က မင်းကို ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“အဲဒါ လူကြီးမင်းနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“မဆိုင်လည်း မေးရမှာပဲ နေနီနီ။ မင်းပြောမှ ကိုယ်သေချာ
သိမှာပေါ့။ မင်းနဲ့ကိုယ် ခုမှဆုံတာမဟုတ်မှန်းတော့ သိမှာပါနော်”

“ဟင်!”

“ဘာအကြောင်းမှ မယ်မယ်ရရ မရှိပါဘဲ အသားလွတ်ကြီး
မျက်မှန်းကျိးရအောင် ကိုယ် ဘာအပြစ်လုပ်ထားမိလို့လဲ။ ပြောပါဦး”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒီလို စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်ပါ့မလား နေနီနီ
မင်းမျက်လုံးထဲမှာ မီးတွေတောက်လာတော့မယ့်အတိုင်းပဲ တွေ့တိုင်
မြင်နေရတာ ကိုယ်သိတယ်”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါ သုံးကြိမ်မြောက်ဆုံခြင်းပဲ”

ဘုရားရေ! သုံးကြိမ်တဲ့။ ‘နီ’ တောင် သတိမထားမိပါဘဲ
ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့မိပါသလဲ။ သေချာမစဉ်းစားနိုင်ပါ။ မုန်းတီးသည့်
မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်တာတဲ့လား။ ‘နီ’ ကိုယ် ‘နီ’ ပင် မသိပါဘဲ
ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလူကိုတွေ့တာနှင့် ရင်ထဲပူကာ မျက်စောင်းခဲ့မိမှန်းပင်
သိခဲ့ပါ။ အခုတော့ ‘နီ’ မျက်လုံးတွေကိုပင် ‘နီ’ ရှေ့မှာ ဘာသာပြန်
ပြနေလေပြီ။

“ပြောလေ”

“ဒေါ်ငွေနှင်းသန့်”

“ဘာရယ်”

အလို! မေမေ့နာမည်ကို ထုတ်ပြောပါရောလား။ ဘုရားရေ!
အဲဒါ “နီမေမေ” ဟုတော့မပြောလောက်ပါဘူးနော်။ အမေတူ အဖေ
တွဲမောင်နှမ တော်ရမှာထက် ဒီတိုင်းသူမိန်းနှယ် မုန်းတီးလိုက်တာကမှ
နိမ့်သင့်တော်မှာပါ။ ဒီမိခင်ရဲ့အရိပ်က သူ့ဘဝကို ဘယ်အချိန်ထိ အုပ်နှိ
နှိန်းမှာတဲ့လဲ။

“ဒေါ်ငွေနှင်းသန့်ကို နီဖေဖေနဲ့ သဘောမတူနိုင်ဘူး”

“ဘာ!”

သူ့ဆောင့်အော်လိုက်သံကြောင့် ကောင်မလေး အတော်လန့်
သွားလေ၏။ ‘နီဖေဖေ’ ဆိုတော့ ဟိုတစ်ခါ မေမေနှင့်ပြီးရယ်လျက်

စကားပြောနေပါသည့် လူရည်သန်ကို ပြေးမြင်လိုက်မိပါသည်။ ကြည့်စမ်း! ဒါဖြင့် အဲဒီလူက 'နေနီနီ' ဟုခေါ်ဝေါ်လေ။ ဒီအရွယ်သမီးရှိနေပါလျက် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မေမေ့ကို မျက်စိကျရပါသလဲ။

“အဲဒါ ကိုယ်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ”

“ရှင့်အမေကို ရှင်တားပေါ့”

“တားလို့ရမှာတဲ့လား။ ဖေဖေတို့က Divorce လုပ်ခဲ့တာ ကြာပဲကြာလှပြီ။ တားချင်းတား မင်းဖေဖေကို ပြောရမှာလေ”

“အို! မသိဘူး။ ရှင့်အမေ မြူဆွယ်လို့ နီဖေဖေပါသွားရတာ”

ဒေါသထွက်ရမည့်အစား သူရယ်ပင်ရယ်ချင်လာရလေ၏။ ဘယ်နှယ်! ကလေးတွေကိစ္စ တိုင်ပင်တာမဟုတ်ဘဲ လူကြီးတွေကိစ္စနှင့် ဒီပြဿနာက လာဖြစ်ရတာပါလိမ့်။ သူမပုံစံက ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတစ်ခုကို မပေးနိုင်ဘူးဆိုပြီး နှုတ်ခမ်းစုလျက် ရန်တွေ့သည့် ကလေးလေးနယ် ကလေးဆန်လွန်းနေတာလေ။

“ဒေါ်ငွေနှင်းသန့်က ဘယ်လိုများ မြူဆွယ်နေလို့လဲ။ ချစ်စမ်းပါဦး”

“အဲဒီလိုဝတ်စားပြီး ခွဲနဲ့ပြောမှတော့ ဘယ်ယောက်ျား ခံနိုင်ပါ့မလဲ”

“သူလုပ်တာ Health club ဆိုတာလည်း မမေ့နဲ့”

မိရဲ”

“ကြည့်! နီနာမည် အမိမဟုတ်ပါဘူးဆိုနေမှ”

“လက်ခုပ်ဆိုတာ နှစ်ဖက်တီးမှအသံမြည်တာပါ။ သူတို့
သဘာ သဘောကျလို့ တွဲကြတွေ့ကြတာ ကိုယ်တို့က ဘာများ
တန်ကွက်လို့ရပါ့မလဲ”

“မသိဘူး။ နီတော့ လုံးဝ သဘောမတူဘူး”

“ကိုယ်လည်း သဘောမတူပါဘူး။ ကိုယ့်မေမေက ဒီလောက်
အရွယ်တင်နုပျိုနေတုန်းမို့ နှမြောစရာကြီး မဟုတ်လား”

မျက်စောင်းက ဒိုင်းခနဲရောက်လာလေ၏။ ပြောသားပဲ အဲဒီ
ကြည့်လေးကိုက သူ သဘောကျခဲ့မိတာလေ။ မင်းဖေဖေနဲ့ ကိုယ့်
မေ့ကို သဘောတူလိုက်ရင် အိမ်ထောင်စုသန်းခေါင်စာရင်း ရှုပ်သွား
ပေါ့ ‘နေနီနီ’။ ကိုယ်လည်း သဘောမတူနိုင်ပါဘူး။ လုံးဝပါပဲ။

(၂၃)

အိမ်ရှေ့မှာ ကားနှစ်စီး ရပ်ထားတာမို့ အံ့သြသွားရပါသည်။
ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးတော့များ အိမ်ကို ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေရပါသည်။
ဒီအချိန် သမီးပြန်မရောက်သေးတာမို့ အိမ်မှာ 'ဝေ' တစ်ယောက်သာ
ရှိနေတာလေ။ ကားကို ဂိုဒေါင်ထဲမောင်းဝင်လိုက်ပြီးနောက် အိမ်ထဲ
တံခါးပေါက်ရှိရာဆီ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လိုက်ပါသည်။

“ပိတ်ရက်လာမှ အဆင်ပြေမှာဖြစ်ပေမယ့် တူတော်မောင်
နောက်တစ်ပတ် သင်္ဘောပြန်တက်မှာမို့ အခုလာတွေ့တာပါ သမီး”

“ဝေ!”

“ဟော! ပြန်လာပြီလား”

ညွှန်ခန်းမှာ မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်နေပါသည့် တူအရီးကြောင့် ဒေါသက ဆူပွက်လာ၏။ ဒင်းတို့မျက်နှာကို မမြင်ချင်ပါဘူးဆိုမှ ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး ညနေစောင်းအချိန်ကြီးရောက်နေရပါသလဲ။ သဘောသားအင်ဂျင်နီယာဟု မပြောရအောင် smart ကျကျ ဝတ်လာပါသည့် ‘မင်းသွေးအောင်’ က မျက်စိထဲ အတော် cross ဖြစ်ဖွယ်ရာပါ။

“ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ”

“ကိစ္စရှိလို့ပေါ့ နေလင်းရ”

“ညှိသည်ကို ကြိုဆိုပုံက မယဉ်ကျေးလိုက်တာ မောင် နေလင်းရယ်”

“ကောင်းသောညှိသည်ဆိုရင်တော့ welcome ပါ ဦးသက်အောင်”

“ကိုကို”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ရှိနေပြီး သူစိမ်းယောက်ျားတွေကို အိမ်ထဲပေးဝင်ရအောင် အကြောက်တရားမရှိပါလား ဝေ”

“ဝေမော့အသက် (၃၆) ကျော်နေပါပြီကွာ။ မိန်းကလေးဟုတ်တော့တဲ့ lady ပါ”

“အဲဒါ မင်းပြောစရာမလိုပါဘူး။ လိုရင်းကို မြန်မြန်ပြောပြီး ရင် ပြန်ကြပါ”

“ကြည့်!”

“ဒီလိုပုံစံနဲ့များ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ ရပ်တည်နေနိုင်တာ အံ့ပဲ
ကွာ”

“ငါ personal နဲ့ business ကို ဝေဖန်စရာမလိုဘူး မင်း
သွေးအောင်။ ပြီးတော့ ဒီကိုလာစရာလိုတဲ့သူက မင်းဦးလေးပဲ ဖြစ်ရ
မယ်။ မင်းက ဘာလာရှုပ်တာလဲ”

“ကိုကို”

ခနဲဟန်ဖြင့်ရယ်လေ၏။ ငွေကို ဂုဏ်သိက္ခာရှိစွာရှာရသည်
သူထက် ဒင်းက ကမ္ဘာပတ်ပြီး ငွေကို ရေလိုသုံးဖြုန်းနိုင်တာပါလေ။
'ဝေ့' ကို မရရင် သေရပါမယ်ဆိုတဲ့ ကောင်က အချိန်မစောင့်နိုင်ဘဲ
သူဌေးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်သွားခဲ့တာမဟုတ်လား။ ဒါကို
သိပါလျက်နှင့် အိမ်ကအပျို (ကြီး) က စိတ်မနာနိုင်ဘဲ တမ်းတလွှမ်း
တသသဖြစ်နေခဲ့ရတယ်လို့။ စိတ်တိုလိုက်တာနော်။

“ဝေ့ကိုသနားလိုက်တာ”

“ဘာ!”

“ဒီအရွယ်အထိ ကလေးလို ချုပ်ထိန်းတာ ငြိမ်ခံနေရသလား
ဝေ့”

“အဲဒါ မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လဲ”

“ဆိုင်မှပြောရမှာလား။ ခုချိန်ထိ control လုပ်ရအောင်
ဝေက မင်းမွေးထားတဲ့သမီးမှ မဟုတ်တာ”

“ဘာပြောတယ်”

“အစ်မကို ရဲရဲနဲ့ တင်းတိမ်သင့်ပါတယ်နေလင်း။ ခယ်မကို
တော့ လိုက်ပွဲဆိုပြီး”

“ဘာကွ! မင်း”

“မောင်နေလင်း”

“ကိုကို! ဘာလုပ်တာလဲ”

ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး ဟိုလူထံရောက်သွား
စဉ် သူလက်ကို ‘ဝေ’က အတင်းဆွဲထားလေ၏။ အဲဒီအချိန်တွေ
ကြောင့် ဒင်းတို့ကို သဘောမတူခဲ့တာပါ။ တစ်ဖက်သားကို မနာနာ
အောင် ဆွန့်ငိုမှ စားဝင်အိပ်ပျော်မည့်အမျိုး မဟုတ်လား။ ဒင်းကို
ဘာများ သဘောကျပြီး မေတ္တာပုံပေးခဲ့ရပါသလဲ ‘ဝေ’ ရယ်။

“ငါ့ကို မဆွဲနဲ့”

“စိတ်ကို ထိန်းမှပေါ့။ အိမ်လာတဲ့ညှော်သည်ကိုး”

“နင့်ညှော်သည်က အတော်အကောင်းစားကိုး”

“ကြည့်! ပြောပြန်ပြီ”

“ဒီလောက်စော်ကားမော်ကား ပြောနေတာ နင်းပင်းလို”

ငြိမ်ခံနေရမှာလား။ မင်းကို ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှု၊ သိက္ခာချစော်ကားမှု၊
 နှောင့်ယှက်မှု ပုဒ်မနဲ့ တရားစွဲပြမယ်ကွာ! "

"တော်ပါတော့ကိုကိုရယ်၊ ဝေပဲ၊ ကြားကနေ တောင်းပန်ပါ
 တယ်"

"ဝေ တောင်းပန်ဖို့မလိုပါဘူး။ ဝေမှားတာမှ မဟုတ်တဲ့ဟာ"

"ဟုတ်သားပဲ မောင်နေလင်းရယ်။ အန်ကယ့်တူကိုက
 စကားပြောလွန်တာပါ။ လာရင်းကိစ္စ ဆောင်ရွက်ပြီးရင် အန်ကယ်တို့
 ပြန်တော့မှာပါ"

ဒီအိမ်ကိုလာရဲရအောင် ဒင်းကို ဘာခွန်အားက တွန်းပေးလို့
 ပါလိမ့်။ 'ဝေ' ကို အခုထိ စိတ်ဝင်စားနေတုန်းပဲလား။ မိန်းမယူထား
 တာတောင်မှ 'ဝေ' ဆီကို အနီးကပ်ချင်ရတယ်လို့။ အန်ကယ်ဦးသက်
 အောင်က အမွေကိစ္စရှိလို့ လာဖြစ်တာမှန်း သိနေပါသည်။ အိမ်ရှင်
 ပီသစွာ ကော်ဖီတွေ၊ မုန့်တွေဖြင့် ဧည့်ခံနေပါသည့် 'ဝေ' ကိုသာ ပို
 စိတ်ဆိုးမိတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

"လာရင်းကိစ္စပြောပါ"

"သမီးဝေရဲ့အမွေလွှဲစာကိစ္စပါ"

"ဘယ်ကိုလွှဲပေးမလို့လဲ"

"နို့ကိုပါ"

“ကျစ်! မဆိုင်တာလျှောက်လုပ်ချင်ရလား။ ကိုယ့်ဘာသာ
ဆတ်တန်ထုတ်၊ စုတန်စု လုပ်ရမှာပေါ့”

“အင်း အသက် (၃၀) မပြည့်ခင်ကတော့ အိမ်ထောင်ပြုမှ
ဆတ်ယူခွင့်ပြုထားပေမယ့် အခုအရွယ်မို့ သမီးကိုလွှဲလို့ရပါပြီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အနီကယ်”

“ဒီလိုလုပ်တော့ရော ဘာထူးလို့လဲ လေးလေးရဲ့။ လုပ်ယူယူ
နည်းသိမ်းသိမ်း အတူတူပဲဟာ”

“ဘယ်လို”

“ကိုမင်းသွေးအောင်”

“မောင်ပြောတာ မှားလို့လား ဝေရဲ့။ ဟိုးအစောကြီးကတည်းက
ထွက်လာခဲ့ပါဆိုတာ သတ္တိမပွေးရဲဘဲ ဒီလျှောက်အိမ်ထဲမှာ အမိခံခဲ့
ရအခုထိပဲ။ တော်သင့်ပြီပေါ့”

“ဘာပြောတယ်”

ကြည့်စမ်း! “မောင်” တဲ့။ ပိုင်ရှင်ရှိထားပါလျက်နှင့် နှုတ်က
ပြောခဲ့ပါသလား။ ‘ဝေ’ နှုတ်မှ အမည်မှန်ခေါ်နေသော်ငြား ဒင်းက
ဆင်းနေပါရောလား။ ကိုယ့်အိမ်ထဲလာပြီး မိသားစုအရေးကို အတင်း
ဆန့်ကျင်ယှက်နေတာလေ။ အဲဒါ ‘ဝေ’ မပြတ်သားလို့ ဖြစ်ရတာ။
သား ဒင်းကိုမှန်းနိုင်လျှင် ဟိခနဲ အပြတ်ပြတ်နိုင်ရမှာလေ။

“ဒါ ဝေဇဓိသားစုအရေးပါ။ ရှင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

“မိသားစု ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူက ဝေဇဇာပတ်သက်လို့ မိသားစုလို့ သုံးရသလဲ
ဝေဇကို အရင်ကတည်းက ချုပ်ထိန်းပေးခဲ့တာ။ စိတ်ရောလူပါ လွှတ်
လပ်ခွင့်မပေးဘဲ အကျဉ်းချခဲ့တာကို မစဉ်းစားမိဘူးလား။ အခု အဓမ္မ
လွှဲပေးမယ်ဆိုတဲ့ ကလေးက ဝေဇဇာမှမတော်ဘူးလေ”

“ဝေဇတူမပါ”

“တူမဆိုပေမယ့် သူစိမ်းနဲ့ပဲ သွေးစပ်တဲ့ကလေးပါ။ ဝေဇ
တူတွေ တူမတွေဆိုတာ ကိုယ်မွေးတဲ့သွေးသားထက် ပိုချစ်ရမယ့်သူ
မဟုတ်တာ”

“တော်ပါတော့ ငါတူရယ်”

“မတော်နိုင်ဘူး လေးလေးရာ။ ခုထိ အနှိမ်အဖိခံနေတဲ့
ဝေဇကြောင့် ရင်ထဲ ဘယ်လောက်ပူရသလဲဆိုတာ လေးလေး သိမိ
တယ်”

“မင်းက ခုထိ ဝေဇ ဘာပတ်သက်နေလို့ ဝင်စွက်ဖက်ခွင့်
ရတာလဲ မင်းသွေးအောင်။ စကားကို ဆင်ခြင်ပြောစမ်းပါ”

‘မင်းသွေးအောင်’ က အလျှော့မပေးဘဲ နှုတ်ခမ်းကို

ပြီးလိုက်လေ၏။ ရင်ဆိုင်ဖို့အတွက် လာချင်လျှင်လည်း လွတ်လွတ် လပ်လပ်ကတည်းက လာခဲ့ပေ။ ခုတော့ သက်ဆိုင်သူရှိပါလျက် 'ဝေ' ကို လက်တစ်ဖက်က ဆွဲချင်တာပေါ့လေ။ ခုတော့ သက်ဆိုင်သူ ရှိပါလျက် 'ဝေ' ကို လက်တစ်ဖက်က ဆွဲချင်တာပေါ့လေ။ မဖြစ်ဘူး 'ဝေ' မင်းအစ်မကို ပေးခဲ့ပါသည့် ကတိကို မေ့ထားလိုက်ပြီလား။

“ပတ်သက်ပြီးကောနေလင်းရာ။ ဟိုးတုန်းကတည်းက ပတ် သက်ခဲ့တာ”

“အတိတ်ကို အစပြန်ဖော်မနေပါနဲ့။ မင်းမှာမိန်းမရှိနေရဲ့သား နဲ့”

“Divorce လုပ်ပြီးတာ ငါးနှစ်ကျော်ပြီ”

“ဘာ!”

“ဘယ်လိုလဲ ဝေ။ အမွေမက်တယ်လို့ အပြောမခံနိုင်လို့ ဝေအမွေတွေ အားလုံးလွှဲချင်လွှဲပေးခဲ့ပါ။ မောင် မကန့်ကွက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ကမ်းပေးနေတဲ့လက်ကိုတော့ ပြန်ဆုပ် ကိုင်ပေးပါ ဝေ။ မောင့်နောက်လိုက်ခဲ့ပါ”

“ဟင်!”

ပြဿနာက တကယ့်အထွဋ်အထိပ်ပါပဲလား။ မျက်စည် တစ်ပေါက်ပေါက်ကျလာပါသည့် 'ဝေ'က ဘာမှမပြောနိုင်တော့ပါလေ။

ဒုတိယအကြိမ်တဲ့လား။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒင်းနဲ့ 'ဝေ' ရဲ့ပတ်သက်မှုက ခုထိ မပြီးပြတ်နိုင်သေးတာလဲ။ သမီးအပေါ် မေတ္တာတွေပုံပေးခဲ့ပါသည့် 'ဝေ' က ချစ်ခြင်းကို ယုံပြီး ပုံအပ်လိုက်တော့မှာလား။

“ပြတ်သားပါ ဝေ။ ဟိုတစ်ကြိမ်က တူမလေးငယ်သေးလို့ ဆိုတဲ့ reason နဲ့ မောင့်နောက်မလိုက်နိုင်တာကို နားလည်ပေးလို့ရ တယ်။ အခု ဝေတူမလည်း အရွယ်ရောက်နေပြီပဲ။ သတ္တိရှိစမ်းပါ ဝေ”

“မလိုက်ချင်တဲ့လူကို အတင်းမခေါ်ချင်ပါနဲ့ မင်းသွေးအောင်”

“မင်းတို့သားအဖကြောင့် ငါ တစ်ခါနောက်ဆုတ်ပေးခဲ့တယ် နေလင်။ ဒီတစ်ခါတော့ လုံးဝမလျှော့နိုင်ဘူး။ ဝေကို အပိုင်သိမ်းဖို့ များ မင်းစဉ်းစားထားလား”

“ဘာ!”

“မောင်!”

“ကိုယ့်ခြံထဲက ကြက်၊ ဘယ်အချိန်ရိုက်သတ်သတ်ဆိုပြီး”

“ကဲကွာ!”

“အမလေး!”

“ဖေဖေ! ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

အရှိန်ဖြင့် ထိုးချလိုက်သဖြင့် မတ်တပ်ရပ်နေရာမှ လည်ပြီး

လဲကျသွားသလို 'ဝေ' က သူ့ကိုအနောက်မှ သိုင်းဖက်လျက် ဆွဲခေါ်လေ၏။ အပြင်မှ ရုတ်တရက်ပြန်လာပါသည့်သမီးကြောင့် ကူခြေပျက်နေသည့် အခြေအနေကို မထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့ပါလေ။ အမွေလွှဲစာချုပ်မှာ သမီးလက်မှတ်ထိုးစရာရှိတာမို့ 'နီ' ပြန်လာချိန်အထိ စောင့်ပေးတာက အကြောင်းမဟုတ်ပါ။ ကလေးရှေ့ ရပ်ပျက်ဆင်းပျက် လူကြီးတွေရန်ပွဲ အခြေအနေကတော့ မဖြစ်သင့်ပါလေ။

“မြင်လား ဝေ၊ ခုချိန်ထိ မင်းကို အပိုင်ပဲဆိုပြီး ဒီကောင် တွက်ထားတာ အမှန်ပဲမဟုတ်လား”

“တော်ပါတော့! ဆက်မပြောပါနဲ့တော့ရှင်”

“မပြောလို့မရဘူး ဝေ၊ ဝေ မပြတ်သားလို့ ဒီလိုတွေ ဖြစ်လာတာ။ မျှော်စိကန်းသလို ဝေ့အမြင်တွေ အမှောင်ဖုံးနေပြီလား”

“ဝေဝေမာ”

“ကို ကိုကို”

“နင်ပိုင်တာမှန်သမျှ ဘာမှမချန်ဘဲ အကုန်ယူသွား။ လိုက်ချင်သူနဲ့ အချိန်မရွေး လိုက်သွားနိုင်တယ်။ နင့်သဘောပဲ။ အေး ဖြတ်ပြီးရင် နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်စရာမလိုဘူး။ ငါတို့သားအဖနဲ့ အပြတ်ပဲဆိုတာ မှတ်သွား”

“ဒီလိုတော့ မင်းမခြိမ်းခြောက်သင့်ဘူး နေလင်း။ ဝေ့နုလုံး

သားက နုနုလေးကွ! "

"နုတာတွေ ရင့်တာတွေ ငါမသိဘူး။ ပြောသင့်လို့ပြောတာပဲလား! သမီး"

"ဖေဖေ"

"ကိုကို! "

"ဝေ! မောင်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ"

"ဟင့်အင်း"

"ခုထိ မပြတ်သားနိုင်ဘူးလား။ ဝေဘဝကို သွန်လိုသွန်မှောက်လိုမှောက် စိတ်ကြိုက်ချယ်လှယ်သမျှ ငြိမ်ခံနေရလား။ လင်တွေကို မြင်တတ်စမ်းပါ ဝေ။ မင်းကို အဒေါ်နေရာမှာပဲ မင်းတူမထားချင်မှာပါ။ မိထွေးအနေနဲ့တော့"

"ဦးမှားနေပြီ"

"ဘာ"

"ဖေဖေကို နီက အန်တီလေးနဲ့ သဘောတူခဲ့တာကြောင့်"

"နီ"

"နီတို့မိသားစုအသိုက်အမြှူလေးကို လာမဖျက်ဆီးချင်ဘူး။ အန်တီလေးသာ ဦးကို ခုထိ မမေ့နိုင်ရင် နှစ်ခါတောင် သေမယ့် ဟင့်နေစရာမလိုပါဘူး။ ဦးနောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင်"

လာမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ မိတ္တူလို့တော့ မသုံးလိုက်ပါနဲ့။ အန်တီလေးသာ ဆန္ဒရှိရင်၊ ဖေဖေသာခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် နို့တစ်သက် အန်တီလေးကို မေမေလို့ သေတဲ့အထိ ခေါ်သွားမှာ။ ချစ်သွားမယ်ဆိုတာကိုတော့ နားလည်ပါ”

“သမီးရယ်”

သမီးက ‘ဝေ’ ရင်ခွင်ထဲရောက်သွားလေ၏။ သမုဒယကြီး တို့ လွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ်ဖြတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဒီကလေးလေးကို အူဝဲလေး အရွယ်ကတည်းက ပိုက်ထွေးပြီး ချစ်မဝခဲ့တာ ခုချိန်ထိပါလေ။ အမေ နေရာမှာ ဖြည့်ပေးခဲ့တဲ့ ကွက်လပ်ကို လစ်ဟာမှုရှိအောင် ပစ်ထားခဲ့ ချက်နိုင်လို့လား။

• “ဒါဆိုရင် ဝေသဘောကရော”

“ဝေ မလိုက်ပါရစေနဲ့”

“ဝေ!”

“ကဲ! ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ ဦးသက်အောင်။ ခင်ဗျားတို့ရှေ့မှာ ဆွဲပြောလိုက်ပါမယ်။ ဝေသာခွင့်ပြုရင် သမီးရဲ့အမေနေရာမှာ တစ် သက်တာ ခိုလှုံခွင့်ပြုမယ်ဆိုတာပါပဲ။ ဝေကို ကျွန်တော်လက်ထပ်ယူ သွား”

(၂၄)

ဝမ်းသာအားဖြင့် လက်ဖမိုးလေးကို လှမ်းကိုင်၍ ဖျတ်ဆွဲ
မွှေးလိုက်စဉ် မျက်နှာရဲသွားပါသည်။ အပြုံးနုနုဖြင့် ရှက်သွေးဖြာ
သည့် ပုံစံလေးကို ရှုမဝနိုင်ပါလား 'စံ' ရယ်။ တမင်လူရှင်သည့်
ကော်ဖီဆိုင်ကို လာထိုင်ဖြစ်တာမို့ ဒီလိုစိတ်ချမ်းသာစရာအဖြေကို ပြန်
ခွဲတာက မထင်မှတ်သည့် အံ့သြဖွယ်ရာပါပဲ။

“လူတွေရှိတယ်လေ”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ လက်ကိုင်ထားတာပဲကို”

မျက်စောင်းခဲလေ၏။ အချစ်ဦးကို မမေ့နိုင်မှန်း သိသဖြင့်
တကိုရီပူဆာတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ 'စံ' ဖြေပေးနိုင်မည့်အချိန်ထိ စိတ်

စွာ စောင့်ဆိုင်းခြင်းအကျိုးက လက်တွေ့ပြလာတော့တာပါ။ “စောင့်နိုင်က အကျိုးရှိ” ဆိုတာ အမှန်ပါပဲလား။ နှစ်ယောက်သားပြီးပြီးရင်း ပြုံးလျက် အပျော်တို့က မဆုံးနိုင်တော့ပေ။

“မာမိတို့သိရင် အရမ်းဝမ်းသာမှာ။ သွန်းက ပိုဆိုးဦးမယ်”

“ဟင်! အိမ်က သိနေပြီလား”

“ဒါပေါ့”

“ဘာတွေလျှောက်ပြောထားလဲ ကိုကိုကြီးရယ်”

“ဒီလိုပါပဲ။ အငယ်ဖြစ်တဲ့သွန်းက မာမိတို့ရှေ့မှာ ကိုယ့်ကို မရမက အစ်အောက်မေးတာနဲ့ အကုန်ပေါ်ကုန်တာ”

“ဟယ်! ဘာမှလျှို့ဝှက်လို့ မရပါလား”

● “Family လေ စံရယ်။ ပွင့်လင်းရမှာပေါ့။ အိမ်လိုက်လည် မလာ။ ဒီနေ့ပိတ်ရက်မို့ လူစုံတယ်”

“မလိုက်ချင်ပါဘူး။ မျက်နှာပူစရာကြီး”

“ဘာလို့မျက်နှာပူတာလဲ”

“ကြည့်! ကိုကိုကြီးနော်။ နန်းကို မစချင်နဲ့”

“ကိုလို့ ပြောင်းခေါ်ကြည့်ပါလား”

“ကြည့်ပါလား။ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက် request တွေ

နဲ့လာပြီ”

“စံကလည်းကွာ။ ကိုယ်တို့အသက်တွေက တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာမှာဆိုတော့ မြန်မှဖြစ်မှာပေါ့။ မြန်မြန် Yes! မြန်မြန်လက်ထပ်၊ မြန်မြန် Honey moon ထွက်၊ မြန် မြန် အဲ!”

သူ့လက်မောင်းကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲလိမ်လိုက်ပါ၏။ အတော်ပျော် နေပုံက မျက်နှာထက် အရှင်းသား မြင်နေရပါသည်။ ရင်ခုန်ခြင်းက တစ်ကြိမ်နှင့်သာ ရပ်တန့်ခဲ့ရပြီး ဒီတစ်ခါတော့ ဦးနှောက်ဖြင့် ရွေးချယ် ခြင်းကို သူနားလည်မည်ထင်ပါ၏။ ခုထိ လက်ကို မလွှတ်သေးပါဘဲ သတိလက်လွတ် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်က ကလေးလေးနယ်ပါ။

“မြန်မြန်ဘာလဲ”

“အဟင်။ သားသားမီးမီး သုံးလေးယောက်လောက် present ပေးပေါ့လို့ ပြောချင်တာ”

“လောဘကလည်း ကြီးလိုက်တာ။ နှစ်ယောက်ဆို တော် ရောပေါ့”

“နည်းတာပေါ့ စံရဲ့။ သားတွေနဲ့ ball အတူကန်ဖို့ အဖော်နဲ့ သလို မီးမီးနဲ့ အိုးပုတ်အတူဆော့ဖို့ ညီမလေးလည်း ရှိရမှာမဟုတ်လား။ မောင်နှမများမှ ပျော်စရာကောင်းမှာ စံရဲ့”

ရယ်လိုက်မိပါ၏။ အခုပဲ အဖြေပေးတာကို သားသမီးရသည့် အထိ အရှည်ကြီး ကြိုတွေးနေပါလား။ ရှက်စရာဖြစ်ပေမယ့် ‘နှစ်

တို့ ဆရာစန်တွေအတွက် ဒါက သဘာဝမှန်းသိနေသဖြင့် မရှက်ဖြစ်ပါ။ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် နားလည်မှုတို့ဖြင့် လိုက်လျောညီထွေရှိမှသာ အဆင်ပြေနေနိုင်သွားမှာလေ။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ စဉ်းစားပေးပါမယ်ရှင်”

“နော်”

“ဘာ ကိုနော်တာလဲ”

“အိမ်လိုက်ခဲ့လို့”

“တစ်ဝက်သေချာသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘာကိုတစ်ဝက်လဲ စံရဲ့”

“ကိုအိမ်ကို အခုကတည်းက လိုက်လည်နေမှတော့ ခိုင်မိတော့မှပေါ့။ အဲဒါနဲ့ 75 percents ပါပြီ ထင်တော့မှာ”

“Hundred အပြည့်ဖြစ်လိုက်ပါ စံရာ။ ကိုယ့်ကို မသနား သွားလား”

“ဪ အတော်သနားစရာကောင်းရှာတာကိုး”

“Thanks!”

“ဘာလုပ်ပြန်တာလဲ”

“ကိုလို့ခေါ်ပေးတဲ့အတွက် ဆုချပေးတာပါ”

“ကြည့်!”

‘နန်း’ ၏ လက်ဖျားနှစ်ခုလုံးကို အသည်းယားပုံဖြင့် ဆွဲကိုင်ဖျစ်ညှစ်လိုက်လေ၏။ ‘နန်း’ ကံကောင်းပါသည်ဟု ‘မောင်’ လျှောက်မြင်နိုင်ပါစေနော်။ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ပြီး စာနာနားလည်ပေးနိုင်သည့် ယောက်ျားမျိုးနှင့်သာ ဒီဘဝမှာ ဆုံခွင့်ပေးခဲ့သည့် လောကကြီးကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ ‘နန်းထိုက်စံ’ ဒီတစ်ခါတော့ အရွေးမမှားတော့ပါဘူးနော်။

“လိုက်မယ်မဟုတ်လား”

“အင်း၊ ဒါပေမဲ့ ရိုးရိုးပဲ မိတ်ဆက်ပေးရမယ်နော်”

“ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ စံရဲ့”

“ဟင်! ဘာလို့လဲ”

“ကိုယ်တို့က ရိုးမှမရိုးတော့တာ”

“ပြောပြန်ပြီ၊ စိတ်ဆိုးလိုက်မှာနော်”

“ဆိုးလိုက်လေ၊ ဒါမှ ကိုယ်ချော့ခွင့်ရမှာ”

“လူလည်ကြီး”

“လူရိုးကြီးပါ”

“စောစောကတော့ မရိုးဘူးဆို”

“ဟုတ်သားပဲ”

ရယ်လိုက်မိကြပါ၏။ သူ Bill ရှင်းတာကို ခဏစောင့်

ကားဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ အခုတော့ သူ့အိမ်ပေါ့။ နောက်တစ်ခါ 'နန်း' တို့အိမ်ပေါ့လေ။ ဖေဖေလည်း ခွင့်ရ၍ ခဏပြန်လာမှာမို့ မိသားစု ချင်း ဆုံဖြစ်ကြမှာပါ။ လမ်းမှာ ပွိုင့်မိတာ ခဏပဲမို့ သူတို့အိမ်ကို သိပ်မကြာခင်မှာပင် ရောက်သွားပါသည်။

ခြံဝင်းထဲ ကားကို မောင်းဝင်လိုက်ပြီး တိုက်ရှေ့ကားရပ်စဉ်မှာ ပင် ဒန်းပေါ်ထိုင်၍ စာကျက်နေပါသည့် ကောင်မလေးက ဖျတ်ခနဲ ထရပ်အသံပေးလိုက်လေ၏။

“မာမီရေ၊ VIP Guest ပါလာတယ် ဗျို့!”

“ဟာ အသံမြဲကြီးနဲ့ အော်ရလား။”

“ဟဲ့! ဘယ်သူလာလို့လဲ”

● တိုက်အရှေ့ပေါက်သို့ ထွက်ကြည့်လိုက်ပါသည့် သူမိဘတွေ ကြောင့် 'စံ' တစ်ယောက် မျက်နှာရဲတော့တာပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အထူးအဆန်းဖြင့် ကြည့်ကြရပါသလဲ။ 'စံ' ထိုင်နေသည့် ကားတံခါး တို့ သူ အလိုက်သိစွာဖွင့်ပေးစဉ် 'သွန်း' တစ်ယောက်အပြေးအလွှား တပ်လာပြန်လေသည်။

“မမ”

“ရှင်”

“လာမရှုပ်နဲ့လေ”

“ဘာဖြစ်လဲ။ သွန်းမမ တော်ရမယ့်လူကို။ ကိုကိုကြီး တွန့်တိုလိုက်တာ”

“မာမိသမီးကို ကြည့်ပြောဦး”

“မောင်နှမနှစ်ယောက် လုနေတာနဲ့ပဲ ညှော်သည်အိမ်ထဲ မရောက်ဖြစ်နေပြီ။ လာပါသမီးရယ်။ ချောလိုက်လှလိုက်တာ။ အပြန် ပြောစရာကိုမရှိဘူး။ တကယ်ပဲ”

သူ့မာမိ ကိုယ်တိုင် ဆွဲခေါ်မှသာ တိုက်ထဲရှိ ညှော်ခန်းသို့ ရောက်တော့၏။ အိမ်ထဲမှာ စကားလှပြောသံ ရယ်မောသံတို့ ချဉ်းဆူညံနေလေတော့သည်။ ဒါကြောင့် မောင်နှမများချင်သည်ဟု သူတို့ တာကိုး။ နေ့လယ်ပိုင်းအချိန် ဖြစ်ပေမယ့် lunch ချိန်လွန်နေပြီဖြစ်၍ ဘာနှင့်ညှော်ခံရမှန်း မသိတာကိုက ရယ်စရာဖြစ်နေပြန်လေသည်။

“ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့အန်တီ။ နန်းတို့ အခုပဲ coffee သောက် ခဲ့တာပါ”

“ရေချမ်းချမ်းလေးတော့ သောက်လို့ဖြစ်တယ် မဟုတ်ဘူး မမ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ သောက်ရေချမ်းချမ်းလေးတစ်ခွက် သောက် ရှင်”

“ငါတို့အိမ်တော့ အတော်ပွဲနေပြီထင်တော့မှာပဲ”

“ဒက်ဒီကလည်းလေ။ မမက ညနေစာစားပြီးမှ ပြန်မှာပေါ့။
နော် မမရယ်”

“ညနေစာတော့မစားတော့ပါဘူး ညီမလေးရယ်။ လူနာသွား
ပြည့်ဖို့ ချိန်းထားလို့ပါ။ နောက်ကြိုမှပဲ စားပါတော့မယ်”

“မာမိတို့ချည်း စကားပြောနေတော့မှာလားဗျ”

“ဟဲ့! ကျုပ်တို့နဲ့တွေ့ဖို့ ခေါ်လာတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်သားပဲ ကိုကိုကြီးတို့က နေ့တိုင်းတွေ့ခွင့်ရနေတာပဲ
အူကပုတ်ပြပြန်ပြီ”

“မိသွန်းနော်”

“သောက်ရေ ရပါပြီ မမ”

“ကျေးဇူးပါ”

ရေဖန်ခွက်ကလေးကိုယူ၍ မော့သောက်လိုက်စဉ် အကြည့်
နံရံထက်မှ အဖြူအမည်း ဓာတ်ပုံကြီးထဲရောက်သွားစဉ် အံ့သြသွား
သော် အလို! ဒီအမျိုးသမီးကို ကောင်းကောင်းကြိုသိနေတာပါ။
အဲဒါဟာ တစောင်းထိုင်လျက် ခေါင်းပုံပြီးဟန်က တကယ့်ကို တရင်း
တကြီး သိနေသလိုပါပဲ။ ငယ်နုသည့်ပုံဖြစ်နေပါလျက် ဒီအပြုံးမျိုးက
အထိုင်းနှင့် တူတာမှ မရှိတာပဲ။

“ဆေးခန်းမထိုင်ဖြစ်တော့ဘူးဆိုပြီး ဘယ်လူနာကို သွား

ကြည့်ပေးမှာတဲ့လဲ”

“ဒီတိုင်း စံသွားကြည့်နေကျ အိမ်ပါ မာမီ”

“အဲဒီ အဲဒီပုံက”

“ဪ သားတို့အန်တီလေးပုံလေ။ ဒက်ဒီကြီးရှိတုန်းက မချိတ်ထားရဲဘူး။ အခုမှပဲ ပြန်ချိတ်ဖြစ်တာ”

“ကိုအန်တီလေးဆိုတာ ဒေါ်သပြေလား ဟင်”

“ဘယ်လို!”

“စံက အန်တီလေးကို သိလို့လား”

“သမီးက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မိပုံကိုသိနေရတာလဲ”

“ဒေါ်သပြေဆိုတာ အခု ဒီညနေ နန်းသွားကြည့်ပေးမယ့် patient ပါ။ မကြာမကြာ သွားကြည့်ပေးတဲ့သူဆိုတာ အဲဒီအန်တီ ပါပဲ”

“အမလေး!”

“မာမီ! မာမီ!”

အထိတ်တလန့်ဖြင့် shock ဖြစ်သွားပါသည့် သူမာမီကို သတိရစေရန် အမြန်ပြုစုပေးရလေ၏။ ညီမဖြစ်သူသတင်းကြောင့် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားပါသည့်အစ်ကိုက မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင် ပင် ဖြစ်တော့တာပါ။ မိဘအမွေဖြစ်ခြင်းခံခဲ့ရပါသည့် ညီမလေးတို့

နှစ် (၂၀) ကျော်မှ ပုန်းရှောင်နေရာကို သိခဲ့ရပါသတဲ့လား။

“ကိုကို”

“သတိရပြီလား ကလျာ”

“သွားကြမယ်လေ၊ သပြေဆီ”

“အေးပါ အေးပါ”

“မမက တကယ့်ကို မိုးနတ်မင်းစေညွှန်လိုက်တဲ့ Angel

“ဟဲ့! ပေါက်တတ်ကရ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သွန်းတို့ဆီ စရောက်တဲ့နေ့မှာပဲ မိသားစု
သိုက်အမြဲကြီးကို ပြည့်အောင်ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်တာ မဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်ပါ၊ ဟုတ်ပါ။ စကားများလိုက်တဲ့ သောကြာသမီး။

“လိုက်ဘူးလား”

“လိုက်မှာပေါ့”

“ဒက်ဒီကားနဲ့ သွားကြမယ်”

ခြံရှေ့မှာ ဖိခံကားနက်ကြီးရပ်သွားသဖြင့် ခြံရှင်း တံမြက်

လှည်းနေရာမှ အံ့သြသွားရပါ၏။ လာနေကျ မမဒေါက်တာ၏

ဟုတ်သဖြင့် ခြံကို လည်ပင်းမော့လျက် မျှော်ကြည့်လိုက်မိလေ

ခြံတံခါးကို လာဖွင့်မှသာ မမဒေါက်တာကို တွေ့လိုက်ရပါ၏။

“ကားအသစ်ကြီးကြောင့် မမလို့ မထင်မိတာ။ ဟောဗျာ!
ညွှတ်သည်တွေပါ ခေါ်လာတာလား”

“ညွှတ်သည်မဟုတ်ဘူး ညီရေ၊ အိမ်ရှင် အိမ်ရှင်”

“ဗျာ!”

ပုဆိုးတိုတိုကို ပြင်ဝတ်လိုက်ပြီး စိုနေပါသည့် ချွေးတို့ကို
လက်ဖြင့် သပ်ချလျက် သုတ်လိုက်စဉ် ခြံလေးအတွင်းသို့ မိသားစု
ဝင်လာကြလေ၏။ စိတ်ထဲရင်းနှီးနေသလို ရှိပါသည့် လူကံထံမိသားစု
ကို အငေးသားဖြင့် သူကြည့်နေမိပါသည်။ ဘယ်သူတွေများပါလိမ့်။

“သားရေ၊ ညွှတ်သည်တွေကို အိမ်ထဲခေါ်လေကွယ်”

“မိပုံ!”

“ရှင်! ဟင်”

“ချစ်ပုံ ညီမလေး!”

ဝရန်တာလေးမှာ ထွက်ရပ်ရင်း အသံပေးလိုက်ပါသည်
မေမေထံသို့ လူကြီးနှစ်ဦးက အပြေးရောက်သွားလေသည်။ မေမေ
ရယ်လေ။ အန်ကယ်ကြီး၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ ကလေးလေးနယ် ချန်းခွဲချ
ဝိုတော့တာပါပဲ။ အငယ်မလေးပါ မျက်ရည်မဆည်နိုင်ဘဲ လူကြီးတွေ
နှင့်အတူ လိုက်ဝိုလေတော့၏။

မျက်ရည်ဝဲနေပါသည့်အစ်ကိုကြီးက ချွေးတွေစိုနေပါသည့်

သူ့ကို မရွံ့ရှာပါဘဲ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ဖက်လိုက်လေသည်။
နွေးထွေးလွန်းလှသည်လား။ မမဒေါက်တာက သူ့ကျောကို ပွတ်သပ်
ပေးနေပါ၏။ ထူးဆန်းလှသည်လား။

ကိုယ်တို့ပြောစရာတွေ ရှိနေပြီ 'နီ'။

(၂၅)

“GM နဲ့တွေ့ချင်တဲ့ညဉ့်သည်ရောက်နေပါတယ်”

“လွှတ်လိုက်ပါ”

Intercon မှအသံကိုပြန်ဖြေလိုက်ပြီးနောက် လက်မှတ်ထိုးစရာ တစ်ထပ်ကြီးကို စစ်ဆေးပြီး ရှင်းနေရပါတယ်။ ရုံးခွဲက ပစ္စည်းမှာထားတာ ခုထိ လာမထုတ်သေးပါလား။ ဒါဆို သူနှင့် တွေ့ရမှာစိုးသဖြင့် တမင်ရောက်မလာတာပေါ့လေ။ ရောက်လာလည်း သူ့ကို မျက်စောင်းခဲပြီး ကြည့်ဦးမှာ မဟုတ်လား။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဝင်ခဲ့ပါ”

တံခါးဖွင့်သွားပြီး ပြန်ပိတ်လိုက်သံကို ကြားပေမယ့် မော့ကြည့်ဖြစ်ပါ။ စစ်လက်စ file ကိုပြီးအောင်စစ်ပြီး လက်မှတ်ထိုးစဉ်မှာ ခပ်သင်းသင်းမွှေးလာပါသည့် ရေမွှေးရနံ့ကို ရှူရှိုက်လိုက်ရလေသည်။ အလို! ဒါဖြင့် သူ့ရုံးခန်းထဲရောက်လာတာ အမျိုးသမီး ဖြစ်နေတာပေါ့လေ။

“ဟင်!”

“သား”

“ဘယ်က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးရောက်လာတာလဲ”

“တမင်လာတွေ့တာပါ”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊ ကုမ္ပဏီမှာ ဖေဖေရှိနေတယ်”

“ရှိလည်း တွေ့သွားမှာပါ”

ဘုရားရေ! သူမေမေက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီနေရာကို ရောက်လာရပါသလဲ။ သူပေးခဲ့ပါသည့် လိပ်စာအတိုင်း လာတာမို့ ဘာပြောရမည်မှန်း မသိတော့ပါ။ ထိုင်ခုံမှထရပ်လိုက်ပြီးနောက် ဧည့်ခံဆက်တီခုံတွေရှိရာဆီသို့ လျှောက်၍ လက်ဖြင့် ညွှန်ပြလိုက်ရပါ၏။ လာတွေ့သည် ‘ဒေါ်ငွေနှင်းသန်း’ က အခုတော့ ကျက်သရေရှိသည့်အလှတို့ဖြင့် ပြည့်လျက်သားပါပဲ။ လူကြီးဆန်စွာ ဆံထုံးထုံးထားသလို ပါတိတ်တံခါးရောင်က ရင့်မသွားစေပါပဲ ဖြူဝင်းသည့် အသားအရေကို

ပို၍ ဝင်းလာနေစေတာအမှန်ပါလေ။

“ထိုင်ပါ”

“အချိန်ယူ စဉ်းစားခဲ့ရလို့ ဒီလောက်ကြာသွားတာပါ။ တွေ့ချိန်တန်ပြီ ယူဆပြီး လာတွေ့တာပါ သားရယ်”

“ဘာပြောစရာ ကျန်သေးလို့လဲ”

“အသနားခံဖို့ ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ သားကို သိစေချင်ပါတယ်”

လေပြည်ဖြင့် စကားကို စပြောလေ၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့တွေမှာ အတူထိုင်နေပေမယ့် မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် မကြည့်ဖြစ်ပါ။ ဒီလောက် အရွယ်တင်လွန်းပါသည့် မိခင်နှင့် သူတွဲသွားပါက သားအမိဟု မမြင်ကြဘဲ တစ်မျိုးထင်ကြမှာလေ။ အရွယ်၏ တင့်တယ်ခြင်း အဆင်းနှင့် ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့တာ ထင်ပါရဲ့။

“အစ်ကိုကြီးရဲ့အရိပ်မှာပဲ ရှင်သန်ကြီးပြင်းခဲ့ရတာမို့ ဒီအဖေပြောသမျှ စကားကိုပဲ နားစင်ယုံကြည်မယ်ဆိုတာ မေမေသိပါတယ်”

“မေမေ” တဲ့။ ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါ၏။ သူနှုတ်မှ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မခေါ်ဖြစ်ခဲ့ပါသည့် စကားလုံးကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး ပြောထွက်ပါသလား။ ပြောချင်လို့ ရောက်လာမှတော့ နားထောင်ဖို့ တာဝန်က သူ့မှာရှိနေပြီလေ။ ပြောတော့လည်း သိရတာပေါ့။

“ပြီးခဲ့တဲ့အတိတ်ကို ပြန်ပြောင်းပြီး မပြောချင်ပေမယ့် သား သိသင့်တာကိုတော့ ပြောပါရစေ။ ပြိုကွဲခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ ဘယ်သူမှားတယ် မှန်တယ်ဆိုတာကို မထောက်ပြတော့ပါဘူး။ အားလုံးရဲ့အမြင်မှာ လူမမယ်အရွယ်ကလေးလေးကို စွန့်ပြီး”

မျက်ရည်က ပေါက်ခဲနဲ့ ကျလာလေ၏။ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်ရင်း စိတ်ကို အားတင်းလျက် ပြောနေသည်က သူ၏မွေးမိခင်တဲ့။ မျက်နှာအစိတ်အပိုင်း၏ အလှတရားအမွေကို ဒီမိခင်ထံမှ သူရခဲ့တာကို ငြင်းစရာမလိုပါချေ။

“စွန့်ပြီး ထွက်သွားတဲ့ မိန်းမယုတ်လို့ပဲ မြင်ကြပြောကြမှာ အမှန်ပါ”

“-----”

“ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်ထွက်သွားရလဲဆိုတဲ့ အချက်ကိုတော့ ကာယကံရှင်တွေကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ သိကြမှာမဟုတ်ပါဘူး”

သူ အသာထရပ်လိုက်ပါ၏။ အလုပ်စားပွဲထက်မှ ရေသန့်ဘူး နှင့် ဖန်ခွက်ကိုယူ၍ ခုံမှာပြန်ထိုင်လျက် ရေတစ်ခွက်ငှဲပေးလိုက်ရပါ သည်။ နားထောင်နေပါသည့် သူပင် ရင်ထဲ ဤမျှပူနေပါလျှင် ရင်ထဲ ခိုသမျှ ဖွင့်အံ့ပြောပြနေပါသည့် မေမေရင်ထဲ အဘယ်မျှ ဆိုနှင့်ကြေကွဲ နေရှာမလဲ။ သူကမ်းပေးလိုက်ပါသည့် ရေဖန်ခွက်ကို တုန်ခါနေပါသည့်

လက်ဖြင့်ယူ၍ မော့သောက်လိုက်ပုံက အတော်စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံပါ။
 “ထားပါတော့လေ။ လိုရင်း အဓိကအနေနဲ့ ဘာပြောချင်တာလဲ”

အကြည်တို့က ခိုဝေနေလေ၏။ အပြုံးတို့က ညှိုးနွမ်းနေပါသည်။ သားအမိချင်းဖြစ်ပါလျက် နွေးထွေးမှုမရှိပါဘဲ သူတို့ကြားမှာ အေးစက်ခြင်းတွေသာ လွှမ်းခြုံနေတာပါ။ ဖေဖေအရိပ်တဲ့၊ ‘မမေ့နဲ့’ ‘မပြောနဲ့’ ‘မသိချင်နဲ့’ ဆိုပြီး ပိတ်ပင်တားဆီးခဲ့သမျှ နာနီတွေ အိမ်ဖော်တွေထံမှ ဘာဆို ဘာအကြောင်းမှ သိခွင့်မရခဲ့ပါ။ သေလူ တစ်ယောက်နယ် ဓာတ်ပုံလေးသော်မျှ မတားခဲ့သည့် မိခင်ကို ဖြူသည့်မည်းသည်ဟူ၍ ဘာဆိုဘာမှ မသိခဲ့ရပါလေ။

“သားကိုမွေးခဲ့ပေမယ့် နို့မတိုက်ခဲ့ဘူးလို့ အစ်ကိုကြီးပြောခဲ့တာကို ယုံသလား”

“ဟင်!”

“မေမေ့နို့မထွက်ခဲ့လို့ပါ။ ထွက်တဲ့နို့ရည်က သားအတွက် အာဟာရမဖြစ်ဘူးဆိုလို့ နို့မှုန့်ပဲ ဖျော်တိုက်ခဲ့ရတာပါ”

“-----”

“ဘာတွေ ဘယ်လိုချွဲကားပြီးပြောထားမှန်း မသိပေမယ့် သားကို မေမေ့အသက်တမျှ ချစ်ခဲ့တာကိုတော့ နားလည်ပေးပါ”

“ကျွန်တော်”

“အသက်ငယ်တော့ အသိဉာဏ်နည်းတယ်။ မိုက်ရှူးရဲဆန်တယ်။ ကလန်ကဆန် လုပ်တတ်ကျင့်ရှိတယ်။ ကိုယ့်ထက်ကြီးသူ ပြောသမျှ ဆန့်ကျင်တတ်ခဲ့တာ မေမေ့အမှားပါ။ အဲဒီအပြစ်တော့ ရှိခဲ့ပါတယ်။ အင်းလေ၊ အဲဒါတွေကပဲ အပြစ်ကြီးတစ်ခုအဖြစ် သက်သေပြခဲ့တာကိုး”

“-----”

“ဘယ်မိခင်ကမှ ကိုယ့်ဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီး မွေးခဲ့တဲ့သားသမီးကို မစွန့်ပစ်ရက်ပါဘူး သားရယ်။ မလိုချင်ပေမယ့် ရခဲ့လို့ ချစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖွေပိုက်ယုယခွင့်မရခဲ့ဘူး။ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် ခွန်အားနည်းသူကပဲ အရှုံးဆိုတာကို ရခဲ့တာပါ။ သားကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်က မေမေ့မှာမရှိဘူးတဲ့။ တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်ပေးခဲ့တာပါ”

“ဟင်!”

“အားမတန်လို့ မာန်လျှော့ခဲ့ရတာ နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါအဖြစ် ဘဝမှာ ကြုံခဲ့ရတာပါ။ ပထမတစ်ခါက အစ်ကိုကြီးနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ရတာ။ ဒုတိယတစ်ခါက သားကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာပါပဲ”

“-----”

“မာနကို ကိုးကွယ်မိခဲ့တာက အကြီးမားဆုံးသောအပြစ် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်လောက်အထိ အလျော့ပေး အရှုံးပေးမှ ကျေနပ် မှာလဲ။ ငွေနှင့်သန့်ရဲ့ဘဝမှာ အနိုင်ဆိုတာကို ဘယ်တုန်းကမှ မရခဲ့ တာ။ သားနဲ့ပတ်သက်ပြီးလည်း မေမေ အရှုံးပေးပုံပါတယ်။ ပြောပါ”

“ဗျာ”

“သားအတွက်၊ သားရဲ့ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးသားအတွက် မေမေရဲ့မာနတွေ အတ္တတွေအားလုံးကို ခြေရင်းမှာပုံချပြီး တောင်းပန် ပေးပုံပါတယ်။ အဲဒါ မိခင်တာဝန်ကျေချင်လို့ဆိုပြီး လိုချင်တာ မဟုတ် ဘူးဆိုတာကိုတော့ သားသိပေးပါ”

“ကျွန်တော်”

“ဘယ်သူ့ရှေ့မှာ မေမေ ဒူးထောက်တောင်းဆိုပေးမှ သား အတွက် ကျေနပ်စရာဖြစ်မှာလဲ။ သူ့ဘဝအတွက် ကြည်နူးစရာဖြစ်မလဲ ဆိုတာကိုသာ ပြောပါကွယ်”

“မဟုတ်သေးပါဘူး”

“မေမေ့ကို ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ မုန်းတီးနာကြည်းနေ မလဲဆိုတာကို သိနေပါတယ်။ အင်းပေါ့လေ။ သားဖေဖေလည်း မေမေ့ကို သိပ်ပြီး”

“သိပ်ပြီး ချစ်ခဲ့တာပါ”

“ဟင်! ဖေဖေ”

“အစ်ကို အစ်ကိုကြီး”

ရုတ်တရက် တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်လာပါသည့်ဖေဖေကြောင့် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားရပါ၏။ ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပါသည့် မေမေအနီးသို့ ဖေဖေရောက်သွားလေသည်။ ဟိုစဉ်က ဇနီးခင်ပွန်း ဖြစ်ခဲ့ပါသည့် လူကြီးနှစ်ဦး၏ အကြည့်ဆုံမှုက အတော်ကြာလေ၏။ သူကဖြင့် အငေးသား ကြည့်နေတာပါ။

“ချစ်လွန်းလို့ အူတိုခဲ့ရတာပါ snow ရယ်”

“အစ်ကိုကြီး”

“မချစ်နိုင်မှန်း သိပေမယ့် အတင်းယူခဲ့တဲ့အပြစ်ကို မကျေပေးနိုင်မှန်း သိနေလို့ ကွာရှင်းပေးခဲ့ရတာပါ”

“နှင်းက နှင်းက”

“အချစ်ဦးကို သေတဲ့အထိ မမေ့နိုင်ဘူးဆို”

“အဲဒါက”

“အဲဒီစကားက ကိုယ့်ရင်ကို ဘယ်လောက်ကွဲစေသလဲ ဆိုတာ snow သိရဲ့လား”

ဒါပဲလား။ မိဘနှစ်ဦး ဇာတ်ပေါင်းခန်းက လွမ်းခြင်းတို့ဖြင့် ဖြည့်ရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် သူ့မျက်နှာက အပြုံးတို့ ဖြစ်တည်လာတော့

ခက်လေပြီ။ အူတိုပြီး နိုင်စားချင်တဲ့မခင်နှင့် ဆန့်ကျင်ပြီး တွန်းလှန်ချင်
သည့် မိခင်တို့၏ကြားက နားလည်မှုက ဤကာလအထိ ကြာမြင့်ခဲ့ရပါ
သလား။

ခပ်ဟဟလေး ဖြစ်နေပါသည့် တံခါးကြားထဲမှ ကြည့်မိမိ
အတွင်းမှ မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ အလို! Boss တို့မိသား
လည်း Happy Ending နဲ့ ပြီးဆုံးနိုင်ပြီတဲ့လား။ တံခါးကို အသံ
ပြန်စေလိုက်ပြီး လှည့်လိုက်စဉ် သူ့နောက်မှာ ရောက်နေပါသည့် ‘
ကြောင့် ထိတ်လန့်သွားရလေသည်။

“ဟင်! နီ”

“GM ရှိလားကိုပြေ”

“ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုမဝင်နဲ့ဦး”

“ဘာလို့လဲ။ ပစ္စည်းထုတ်ဖို့စာရင်းမှာ လက်မှတ်ထိုးဖို့ နိုင်
လာခဲ့တာ”

“အခုမဝင်နဲ့လို့ပြောတာ ဝင်လို့မရသေးလို့ပါ နီရဲ့”

“ဪ”

“နီ့ကို ကိုယ်ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်”

“ဟုတ်လား၊ နီလည်း ကိုပြေကိုပြောစရာရှိတယ်”

ကြည့်စမ်း! တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူတို့နှစ်ဦး

လုံးမှာ ပြောစရာတွေ စုပြုံနေရပါသလဲ။ အလုပ်ဝင်ခါစ ‘နေနီနီ’
က ခုတစ်လောလေးမှာပင် မျက်နှာလေးဖောင်းပြီး ဆံပင်လေးရှည်လာ
တာကို မြင့်မြင့်လေး စည်းထားတတ်နေလေပြီ။ ကိုယ်ခန္ဓာလေးလည်း
အရမ်းမပိန်မပါးတော့ပါဘဲ ကြည့်ကောင်းရုံ ပြည့်လာတာမို့ ပိုပြီး
ခွဲစရာကောင်းလာသလိုပါလေ။

“နေနီနီ”

“ရှင်! ဟင်”

“ရောက်လာတာ အတော်ပဲ၊ လာခဲ့”

“အမေ့!”

တံခါးက ဖျတ်ခနဲပွင့်သွားသလို GM က ‘နီ’ လက်ကို
ဆတ်ခနဲ ဆွဲ၍ ရုံးခန်းထဲခေါ်သွားလေတော့၏။ ဘုမသိ ဘမသိဖြင့်
အပြေးတစ်ဝိုင်း ပါသွားရသည်က ‘နေနီနီ’ ပါ။ တံခါးရှေ့မှာ ဘာမှ
မပြောနိုင်ဘဲ ကျောက်ရုပ်နယ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်က ‘ညီစိုပြေ’ ဆိုတာကို
ဖြင့် မသိကြတော့သလိုပါလေ။ လောကကြီး ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြန်ပြီ
ထဲ။

“အခုပဲရောက်လာလို့ ခေါ်လာတာပါ ဖေဖေ”

“သူလေးက”

“နေနီနီပါ မေမေ၊ မေမေ မြင်ဖူးပါတယ်”

“နေနီနီဆိုတော့ လင်းရဲ့သမီးလေးလား”

“ဟုတ်! နို့ဖေဖေ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာပါ”

“ဪ Congratulation ပါကွယ်”

ထုံးစံအတိုင်း မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ပြောစဉ် လူကြီးနှစ်ဦးက ရယ်လေတော့၏။ ဘာကို သဘောကျပြီးရယ်ကြပါသလဲ။ နေပီဦး Divorce လုပ်ထားပါသည့် လူကြီးစုံတွဲက ဒီနေရာမှာ ဘာကြောင့် အတူတူ ရှိနေရတာပါလိမ့်။ ဇေဝဇေဝဖြင့် GM ကိုလှည့်ကြည့်စဉ် သူက ‘နီ’ လက်မောင်းကို ကိုင်၍ မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

“ကိုယ့်ဖေဖေ ဦးမြတ်သော်နဲ့ ကိုယ့်မေမေ ဒေါ်ငွေနှင်းသန့်ပါနီ”

“ဟုတ်!”

“ဒါ ကျွန်တော့်ရဲ့နေနီနီပါ”

“Snow ပြောတာ မှန်သားပဲ။ တကယ့် ငွေနှင်းသန့်ပေါက်လေးကို ပြန်တွေ့လိုက်ရသလိုပဲ။ ငါ့သားက ရှာလည်းရှာတွေ့တတ်မိရဲ့”

ဘာတွေပြောတာမှန်း ‘နီ’ သေချာမသိပါ။ “ကျွန်တော့်ရဲ့နေနီနီ” တဲ့။ ဘာသဘောပါလဲ။ အန်တီချောချောလေးက ‘နီ’ လက်ဖျားလေးကို ဆွဲခေါ်လိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက်ထိုင်ဆက်တိထိ

အတူထိုင်လိုက်ရလေ၏။ စတော့စဉ်ကတည်းက မကျေမနပ်ဖြင့် ကြည့်
ခဲ့ပြောခဲ့မိပါသည့် အန်တီ၏ ဖော်ရွေမှုက တရင်းတနှီးကြီးပါပဲလား။

“ပြောပါဦး၊ လင်းလက်ထပ်မှာ ဝေခွဲမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ရှင်! အန်တီက သိနေလို့လား”

“ဪ တစ်အိမ်တည်း ဒီလောက် နှစ် (၃၀) လောက်အတူ
ရှိနေခဲ့တာ သံယောဇဉ်မတွယ်ဘဲနေမလား သမီးရဲ့။ ဒီလောက်တော့
မိမိတာပေါ့”

“နီက နီက၊ ဖေဖေကို အများကြီး ကန့်ကွက်ခဲ့တာ”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ကိုယ့်မေမေနဲ့ မဟုတ်လား နီရဲ့”

“Snow က သမီးဖေဖေကို စိတ်ဝင်စားမှု ပြခဲ့လို့လား”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ စိတ်ယိုင်ခဲ့တာတော့
သိတယ်”

“ဒါပေါ့ နီရဲ့။ ကိုယ့်မေမေက သိပ်လှတာကိုး၊ နီအမြင်ပဲ
တာ”

“သိပ်မပြောပါနဲ့ သားရယ်၊ ခမည်းခမက်ချင်း မျက်နှာပူစရာ
ဖြစ်ကုန်ပါ့မယ်”

“ဟင်!”

“နို့ မျက်လုံးတို့ကျယ်သွားရပါ၏။ ဘုရားရေ! ခမည်းခမက် တဲ့။ ဘာကြီးလဲ။ ဒီစကားက ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ထွက်လာရပါသလဲ။ သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိစဉ် ‘နို့’ ကို ပြုံးပြီးကြီးကြည့်နေပါသည် မျက်ဝန်းတို့နှင့် ဆုံသွားရလေသည်။ ဒါက ဘယ်လိုအခြေအနေပါလဲ။

“နီက နီက၊ GM လက်မှတ်ထိုးရမယ့် စာရွက်ရှိလို့ လာခဲ့တာပါ”

“အင်းလေ။ အန်တီတို့ထင်နေသလို မဟုတ်ဘူးလို့”

“ဟုတ်ပါတယ် နီရဲ့”

“အို! မဟုတ်ပါဘူး ဆိုမှ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆိုမှ နီရယ်။ နို့ကို ကိုယ်ချစ်မိနေတာ မေမေ တို့သိနေလို့ ဟုတ်တယ်လို့ပြောတာပေါ့”

“အာ ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး၊ နီပြန်တော့မယ်”

“လက်မှတ်ထိုးပေးရဦးမှာဆို၊ ပြန်လို့ဘယ်ရပါ့မလဲ။ ဘယ် မှာထိုးပေးရမှာလဲ။ စာချုပ်ထဲမှာလား”

“ဒီမှာပါ”

“စာချုပ်ထဲမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

မျက်စောင်းလှလှလေးရောက်လာလေတော့၏။ သူနှင့် ‘နို့’ ကို ကြည့်ရင်း ဖေဖေတို့ တီးတိုးရယ်လိုက်ကြပါသည်။ မေမေက

ချစ်စနိုးဖြင့် 'နီ' ၏ ကပိုကယိုလေး စည်းနှောင်ထားပါသည့် ဆံစလေးတွေကို သပ်တင်ပေးလိုက်လေ၏။ လောလောဆယ်တော့ ဒီလောက်ပဲပြောဖြစ်ဦးမှာပါ။ နောက်မှ 'နီ' အပေါ် ဘယ်လောက်ထိ ချစ်ရသလဲဆိုတာကို အကျယ်တဝင့် ပြောရမှာလေ။

အဲဒါအခါ ဒီလိုပြင်းထန်တဲ့ မျက်စောင်းမျိုး ပြန်မပေးဘဲ နုညံ့တဲ့အပြုံးလှလှလေးကို လက်ဆောင်ပြန်ပေးဖို့ တောင်းဆိုပါရစေလား 'နေနီနီ'

လေးစားလျက်

မေ ၂၇ ၂၀၁၇
27th Nov: 2017
PM (2:17)